ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Simenon_Georges-Je_tu_Felicie.pdb

PDB Name: Je tu Felicie
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.6.2007
Modification Date: 12.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Georges Simenon

Je tu Felicie

PRÁCE
Praha 1987

I. Pirátův pohřeb

Byla to naprosto výjimečná vteřina, trvalo to totiž pravděpodobně pouhou vteřinu, tak jako se to tvrdí o snech, ať nám připadají sebedelší. Ještě po létech by Maigret byl mohl ukázat přesné místo, kde se to stalo, část chodníku, na níž měl nohy, kamenný kvádr, na kterém se rýsoval jeho stín, byl by mohl nejenom do nejmenších podrobností rekonstruovat kulisy, ale vybavit si i rozptýlenou vůni, chvění vzduchu, který měl příchuť vzpomínky z dětství.
Bylo to toho roku poprvé, co vyšel bez svrchníku, poprvé, kdy byl na venkově v deset ráno. Dokonce i jeho bytelná dýmka chutnala po jaru. Bylo ještě chladno. Maigret kráčel ztěžka, ruce v kapsách u kalhot. Felicie cupitala vedle něho, maličko napřed, a na každý jeho krok musela udělat dva kvapné krůčky.
Procházeli spolu před novou fasádou z růžových cihel. Ve výloze byla vidět něco zeleniny, dva tři sýry, jelita na kameninovém talíři.
Felicie ještě o něco zrychlila, natáhla ruku, strčila do skleněných dveří, a právě v tu chvíli, nejspíš kvůli zvonku, který se rozezněl, se to stalo.
Zvonek v krámku nebyl jen tak ledajaký. Za dveřmi visely lehké kovové trubičky, a když se otevřelo, trubičky do sebe narazily a ozvala se zvonkohra, zazněla éterická hudba.
Kdysi dávno, když byl Maigret kluk, byl u nich ve vsi u řezníka, který měl čerstvě renovovaný krám, takovýhle zvonek.
Proto tedy tato vteřina zůstala jakoby viset ve vzduchu. Po jistou neurčitelnou dobu byl Maigret skutečně mimo scénu, která se tu odehrávala, viděl ji, jako kdyby nebyl v kůži obtloustlého komisaře, jehož za sebou Felicie táhla.
Člověk by věřil, že se tu někde schovává někdejší kluk, nepozorován všechno sleduje a má obrovskou chuť vyprsknout.
Ale no tak! To je míněno vážně? Copak ten seriózní mohutný pán dělá v těch hračičkových kulisách, za touhle Felicií ve směšném červeném kloboučku, jako vystřiženou z dětského obrázkového časopisu?
Že vyšetřování? Zabývá se vraždou? Hledá pachatele? A to když ptáčci zpívají, tráva se nevinně zelená, cihly jsou růžové jako fondánové cukroví, když je všude plno zbrusu nového kvítí, ba i pórek ve výloze vypadá jako kytice květin?
Ano, později si tenhle okamžik mnohokrát připomene, a ne vždy v nejlepší náladě. Po celá léta se na Zlatnickém nábřeží udrží tradice, že za jistých laškovných jarních jiter ho s ironickou vážností oslovují:
„Poslyšte, Maigrete…“
„Co je?“
„Je tu Felicie!“
A on před sebou uvidí tu prapodivně vyšňořenou útlou postavičku, ty velké pomněnkové oči, ten nos, který jím pohrdal, a hlavně ten klobouk, tu otřesnou rumělkovou hučku, posazenou na temeno hlavy a ozdobenou dlouhým zeleným brkem hrajícím do zlatova.
„Je tu Felicie!“
Zavrčení. Všichni dobře věděli, že Maigret zabručí jako medvěd pokaždé, když mu připomenou Felicii, která mu dala zabrat víc než všichni „ostří hoši“, poslaní komisařovou péčí na galeje, dohromady.
Toho květnového rána tu Felicie byla doopravdy, stála na prahu krámku. Nad průsvitnými reklamami na ten a ten škrob a na jistou pastu na kovy stálo žlutým písmem: Melánie Chochoiová, obchod smíšeným zbožím. Felicie čekala, až se

komisař laskavě probere ze zasnění.
Konečně udělal krok, octl se zase ve skutečném životě a opět se chopil niti vyšetřování vraždy Julesa Lapieho, zvaného Pirát.
Se zašpičatělou tvářičkou ironicky výbojnou čekala Felicie na jeho otázky tak jako už od rána. Zpoza pultu si pomenší udělaná ženská, Melánie Chochoiová, ruce založené na tlustém břiše, prohlížela podivnou dvojici, kterou tvořili komisař kriminální policie a Pirátova služka.
Maigret zvolna bafal z dýmky, rozhlížel se kolem dokola po hnědých regálech s konzervami a oknem se díval na nehotovou ulici, kde nedávno vysazené stromky byly zatím jen slaboučké stromí děti. Konečně z kapsičky u vesty vytáhl hodinky a s povzdechem řekl:
„Přišla jste sem v deset patnáct, říkala jste. Je to tak, viďte? Jak to můžete vědět tak přesně?“
Feliciiny rty neznatelně roztáhl pohrdlivý úsměv.
„Pojďte se podívat,“ řekla.
A když byl u ní, ukázala mu dozadu za krám, kde Melánie Chochoiová měla kuchyni. V přítmí bylo vidět proutěné křeslo, v němž na červeném polštáři ležela rezavá kočka stočená do klubíčka; přímo nad ním na polici ukazoval budík deset hodin sedmnáct minut.
Felicie měla pravdu. Měla pravdu ve všem. Majitelce koloniálu vrtalo hlavou, co ti dva u ní hledají.
„Co jste kupovala?“
„Půl kila másla… Dejte mi půl kila másla, paní Chochoiová. Pan komisař za každou cenu chce, abych dělala přesně to co převčírem. Takže žervé, viďte? Počkat… Taky mi dejte sáček pepře, plechovku rajčat a dvě kotlety z pečínky.“
Všechno bylo podivné v tom světě, v němž Maigret onoho rána žil, a dalo mu práci, aby se přesvědčil, že není nějaký obr, který se motá v dětské stavebnici.
Pár kilometrů za Paříží uhnul od Seiny; v Poissy se vyšplhal na kopec a zničehonic uprostřed skutečných polí a ovocných sadů objevil tento svět sám pro sebe, jejž ohlašovala cedule vedle nové cesty: Zástavba Jeanneville.
Před několika lety tu určitě byla stejná pole, stejné louky, stejné hájky jako jinde. Pak tudy prošel obchodník, jehož žena nebo milenka se podle všeho jmenovala Jeanne, a odtud tedy jméno Jeanneville, které tento rodící se svět dostal.
Vytyčily se ulice, třídy lemované dosud váhavými stromky, tenký kmínek omotaný slámou proti chladu. Porůznu tu vyrostly vily a rodinné domky; netvořilo to ani vesnici, ani město, byl to zvláštní, neúplný svět, byly tu proluky mezi stavbami, ohrady, nezastavěné parcely, směšně zbytečné lampy v ulicích, které zatím nebyly víc než jméno na modré plechové tabulce.
Můj sen… Poslední zastavení… Bez domovníka… každé to stavení mělo jméno zdobené spoustou kudrlinek a dole leželo Poissy, stříbrná stuha Seiny, po níž klouzaly skrz naskrz skutečné nákladní čluny, koleje, po kterých uháněly opravdové vlaky. O něco dál nahoře na plošině bylo vidět usedlosti a věž kostela v Orgevalu.
Tady to vypadalo, že skutečná je jen stará majitelka koloniálu Melánie Chochoiová, kterou nájemci parcel vyšťourali v sousedním městečku a jíž dali krásný nový krámek, aby v nově vzniklém světě nechyběla hokyně.
„A co dál, děvenko?“
„Počkejte… Co jsem to v pondělí ještě kupovala?“
„Vlásničky…“
U Melánie bylo k dostání všechno, kartáčky na zuby a pudr, petrolej a dopisnice.
„To je myslím všechno, viďte?
Z krámu, Maigret se o tom přesvědčil, se nedala zahlédnout Pirátova vilka ani ulička, která vedla kolem zahrady.
„Mlíko!“ vzpomněla si Felicie. „Málem jsem zapomněla na mlíko!“
Vysvětlila komisaři stále s týmž sebejistým výrazem:
„Položil jste mi tolik otázek, že jsem si zapomněla vzít džbánek na mlíko. V pondělí jsem ho každopádně měla. Nechala jsem ho v kuchyni. Modrý džbánek s bílými puntíky, uvidíte ho u butanového vařiče. Viďte, paní Chochoiová?“
A pokaždé, když sdělovala nějakou podrobnost, činila tak velice zvysoka jako Caesarova žena, která nemůže být podezírána.
To ona trvala na tom, aby se na nic nezapomnělo.
„Co jsem vám říkala v pondělí, paní Chochoiová?“
„Já myslím, že jste mi říkala, že má Zouzou červy, a proto si pořád žere chlupy.“
Zouzou byl samozřejmě macek podřimující na červeném polštáři v křesle.
„Počkejte… Brala jste si přeci Kino a jeden románek za frank pětadvacet.“
Na kraji pultu byly rozloženy strakaté obálky lidových vydání.
Ale Felicie o ně nezavadila ani pohledem a pokrčila rameny.
„Kolik jsem dlužná? Pospěšte si, protože pan komisař si přeje, aby se všecko odehrálo jako v pondělí, a takhle dlouho jsem tu nebyla.“
Maigret zasáhl.
„Poslyšte, paní Chochoiová… Když už mluvíme o pondělku ráno. Jak jste tady slečnu obsluhovala, nezaslechla jste náhodou auto?“
Majitelka koloniálu se přes výlohu zahledí na scenérii ozářenou sluncem.
„To vám nepovím… Počkejte. Ne že by jich tady moc jezdilo. Slyšíme je jenom projíždět po hlavní silnici. Který den že to bylo? Vzpomínám si na malé červené auto, které projíždělo vzadu kolem Sébilových. Ale abych vám řekla, kdy to bylo…“
Maigret si pro všechny případy poznamenal do notýsku: Červené auto, Sébilovi.
A byl zase venku s Felicií, která se při chůzi klátila, kabát měla přehozený přes ramena a rukávy za ní vlály.

„Tudy… Zpátky chodím vždycky zkratkou.“
Úzká pěšina mezi zelinářskými zahradami.
„Nikoho jste nepotkala?“
„Počkejte. Uvidíte.“
A viděl. Měla pravdu. Ve chvíli, kdy přicházeli na jakousi novou městskou třídu, jel kolem listonoš na kole, který právě vyšlápl kopec, otočil k nim hlavu a zavolal:
„Pro vás nic, slečno Felicie!“
Podívala se na Maigreta.
„V pondělí touhle dobou mě tu viděl jako skoro každé ráno.“
Obešli ohavnou bledě modře omítnutou vilku v zahrádce, kde ztuhla na místě kameninová zvířata, dali se podle živého plotu; Felicie otevřela branku, vlajícím pláštěm zavadila o řadu rybízů.
„No a jsme v zahradě. Hned uvidíte altán.“
Pár minut před desátou vyšli z vilky druhými dveřmi na ulici. Cestou do koloniálu a zpátky opsali víceméně kruh. Šli podél obrub z karafiátů, které každou chvíli pokvetou, míjeli záhonky s něžně zeleným mladým salátem.
„Měl být tady,“ prohlásila Felicie a ukázala na napjatý provázek a na sazák zapíchnutý do země. „Začal pikýrovat rajčata. Řádka je do poloviny… Když jsem ho neviděla, myslela jsem, že si šel přihnout růžáku.“
„Vypil ho hodně?“
„Když měl žízeň. Jeho skleničku najdete poklopenou na sudu ve sklípku.“
Zahrada pečlivého drobného rentiéra, dům, jaký si tisíce nuzáků touží postavit a uchýlit se tam na stará kolena. Přešli ze slunce do modravého stínu dvora, který na zahradu navazoval. Napravo stál altán. V altánu na stolku malá karafa pálenky a sklenička s tlustým dnem.
„Všimla jste si láhve a skleničky. Ale dneska ráno jste mi říkala, že váš pán tvrdý alkohol nikdy nepil – a ten z karafy už vůbec ne –, pokud byl sám.“
Dívá se na něj provokativně. Neustále jako by mu nabízela, nikoli bez okázalosti, průzračnou modř svých očí, aby z nich mohl vyčíst její naprostou nevinu.
„On nebyl můj pán,“ odsekne nicméně.
„Já vím. Už jste mi to říkala.“
Pane na nebi! Že to ale dá zabrat, mít co dělat s někým jako Felicie! Co to ještě říkala tím svým pronikavým hlasem, který jde Maigretovi tak na nervy? Aha! Řekla:
„Nemám právo odhalovat tajemství, která mi nepřísluší. V očích některých lidí jsem možná byla služka. Ale takhle on mě nebral a jednoho dne vyjde nepochybně najevo…“
„Co vyjde najevo?“
„Nic!“
„Chcete naznačit, že jste byla Pirátovou milenkou?“
„Za co mě máte?“
Maigret zkusil nazdařbůh:
„Tak tedy jeho dcera?“
„Vyptáváte se mě zbytečně. Jednou snad…“
To je celá Felicie! Škrobená, kousavá, výstřední, špičatý obličejík pomoučený pudrem a napatlaný růží, služtička, která se tváří jako princezna na tancovačce, a zničehonic má v očích znepokojivě strnulý pohled anebo na rtech cosi jako nepřítomný úsměv plný pohrdlivé ironie.
„Jestli pil sám, do toho mi nic není.“
Jenže starý Jules Lapie, zvaný Pirát, sám nepil, o tom je Maigret přesvědčen. Člověk, který pracuje na zahrádce se slamákem na hlavě a v dřevácích, neuteče zčistajasna od záhonku rajčat a nepoletí si pro karafu starého koňaku do příborníku, aby si vypil skleničku v altánu.
V určitém okamžiku stála na tomhle zeleně natřeném zahradním stolku druhá sklenička. Někdo ji odstranil. Byla to Felicie?
„Co jste dělala, když jste Lapieho neviděla?“
„Nic. Šla jsem do kuchyně, zapálila jsem butanový vařič a dala svařit mlíko a napumpovala jsem vodu na mytí zeleniny.“
„Co dál?“
„Stoupla jsem si na starou židli a vyměnila mucholapku…“
„V klobouku? Vy přece nejdete na nákup bez klobouku, viďte?“
„Nejsem žádná šmudla.“
„Kdy jste si sundala klobouk?“
„Když jsem dala mlíko z plotny. Šla jsem nahoru…“
V domě, který starý pokřtil Hornův mys, je všechno zbrusu nové. Schodiště voní lakovaným jedlovým dřevem. Schody praskají.
„Prosím… Až po vás…“
Otevře dveře do svého pokoje, kde se matrace zakrytá květovaným kretonem tváří jako otoman a stěny zdobí fotografie filmových herců.
„Tak tedy sundám si klobouk. Napadne mě: Vždyť jsem u pana Julesa nevyvětrala! Přejdu přes chodbu. Otevřu a dám se do křiku.“
Maigret pořád bafá z dýmky, kterou si znovu nacpal, když šli přes zahradu. Hledí na kresbu křídou na navoskované

podlaze, obrys Pirátova těla, tak jak ho v pondělí dopoledne našli.
„A revolver?“ zeptá se.
„Žádný revolver tu nebyl. To dobře víte, četl jste přeci hlášení od četníků.“
Nad krbem stojí zmenšenina trojstěžníku a všechny obrazy na stěně vypodobňují plachetnice. Člověk by myslel, že je u vysloužilého námořníka, ale četnický poručík, který provedl první ohledání, Maigretovi vylíčil Pirátovo podivné dobrodružství.
Jules Lapie nikdy nebyl námořníkem, nýbrž účetním u jedné firmy ve Fécampu, která prodává vybavení pro zámořské lodě, plachty, lana, kladky a rovněž potraviny pro dálkové plavby.
Obtloustlý starý mládenec, puntičkář snad až chorobný, šedivá myš. Má bratra lodního tesaře.
Jednoho rána Jules Lapie, tehdy zhruba čtyřicátník, vystoupí na palubu Svaté Terezy, trojstěžníku, který ještě téhož dne vyplouvá do Chile pro náklad fosfátů. Lapie má zcela prozaický úkol přesvědčit se, že všechno zboží bylo dodáno, a požádat kapitána o jeho zaplacení.
Co se nestane? Fécampští námořníci si rádi tropí žerty z přepečlivého účetního, který vypadá vždycky tak nesvůj, když ho povolání nutí vkročit na lodní palubu. Jak je zvykem, musí to zapít. Nalévají mu. Pánbůh ví, co to do něho lili, že ho dokázali tak opít!
Ať je to jak chce, když za odlivu Svatá Tereza vyplouvá mezi moly normandského přístavu na širé moře, Jules Lapie namol opilý chrápe v koutě podpalubí, zatímco si všichni myslí, že je na souši – aspoň to všichni budou tvrdit!
Podpalubí byla uzavřena. Účetního objeví až po dvou dnech. Kapitán se odmítne vrátit, odchýlit se od stanovené trasy, a takhle se tedy Lapie, který má tehdy ještě obě nohy, octne na cestě k Hornovu mysu.
O nohu přijde při tomto dobrodružství, když ho jednoho dne poryv bouře smete palubním průlezem. Mnoho let nato bude jednoho jarního pondělka zabit ranou z revolveru několik okamžiků poté, co vstal od záhonu rajčat, zatímco je Felicie na nákupu v novém obchodě Melánie Chochoiové.

„Pojďme dolů,“ vzdechne Maigret.
Dům je tak klidný a tak útulný jako hračka díky své čistotě a vůním, které se z něho linou! Jídelna po pravé straně je přeměněná v umrlčí komoru. Komisař jenom pootevře dveře do příšeří, jež tam panuje; okenice jsou zavřené a do místnosti pronikají jen úzké proužky světla. Rakev spočívá na stole pokrytém prostěradlem a vedle ní stojí miska se svěcenou vodou, v níž je smočena snítka zimostrázu.
Felicie čeká na prahu kuchyně.
„Zkrátka a dobře nic nevíte, nic jste neviděla, nemáte nejmenší představu, koho váš pán… totiž koho Jules Lapie mohl ve vaší nepřítomnosti přijmout.“
Vydrží jeho pohled a neřekne slovo.
„A jste si jista, že když jste se vrátila, na stole v zahradě byla jediná sklenička?"
„Viděla jsem jen jednu. Jestli vy teď vidíte dvě…“
„Míval Lapie často návštěvy?“
Maigret si sedne k butanovému vařiči a rád by se něčeho napil, ze všeho nejraději by si dal skleničku růžáku, o němž mluvila Felicie, sud s ním zahlédl v příjemně chladném příšeří sklípku. Slunce na nebi stoupá a pomalu vstřebává ranní opar.
„Neměl návštěvy rád.“
Zvláštní človíček, jehož život byl určitě tak naprosto rozvrácen onou cestou kolem Hornova mysu! Když se vrátí do Fécampu, kde se vzdor jeho dřevěné noze nemohou ubránit úsměvu nad jeho dobrodružstvím, žije osaměleji než kdy jindy a zahájí dlouhý boj s rejdaři, jimž patří Svatá Tereza. Trvá na tom, že vina je na straně společnosti, že byl naloděn proti své vůli, a tudíž že rejdaři zodpovídají za nehodu. Ohodnotí svou ztracenou nohu maximální cenou a spor vyhraje, soud mu nakonec přizná právo na dosti vysoký důchod.
Fécampští se tím baví. Utíká před nimi, vyhýbá se i moři, to nemůže ani cítit, a je jeden z prvních, kdo se nechají svést oslnivými prospekty stavitelů Jeannevillu.
Za služebnou si vybere děvče, které znal ještě jako holčičku, a ona se sem z Fécampu přestěhuje.
„Kolik let už u něj žijete?“
„Sedm.“
„Je vám čtyřiadvacet. To vám tedy bylo sedmnáct, když…“
Dá volný průchod svým myšlenkám a najednou se zeptá:
„Máte ctitele?“
Dívá se na něj a mlčí.
„Ptám se vás, jestli máte nějakého ctitele.“
„Do mého soukromého života nikomu nic není.“
„Přijímala jste ho tady?“
„Nemám vám co odpovídat.“
Zasluhovala by pár facek! Jsou chvíle, kdy má Maigret chuť jednu jí vlepit nebo ji chytit za ramena a pořádně s ní zatřást.
„No co! Stejně na to přijdu.“
„Nepřijdete vůbec na nic.“
Zarazí se. Je to příliš hloupé. Copak se bude s tou holkou hádat?
„Víte jistě, že mi nemáte co říct? Rozmyslete si to, dokud je ještě čas.“
„Nemám si co rozmýšlet.“

„Nic přede mnou netajíte?“
„To bych se divila. Jste prý tak chytrý!“
„No tak uvidíme.“
„Copak bychom viděli!“
„Co chcete udělat, až přijedou příbuzní a Jules Lapie bude pohřben?“
„Nevím.“
„Chcete tu zůstat?“
„Možná.“
„Doufáte, že budete dědit?“
„To je dost možné.“
Maigretovi se nedaří zůstat zcela klidný.
„V každém případě, děvenko, jednu věc si laskavě zapište za uši. Dokud nebude vyšetřování skončeno, zakazuji vám vzdálit se odtud, aniž to předem oznámíte policii.“
„To nemám právo opustit dům?“
„Ne.“
„A když budu mít chuť někam jít?“
„Požádáte mě o dovolení.“
„Vy si myslíte, že jsem ho zabila?“
„Myslím si, co se mi líbí, a vám do toho nic není.“
Má toho dost. Má vztek. Zlobí se na sebe, že se nechá takhle rozházet nějakou Felicií. Čtyřiadvacet? Ale jděte! Vždyť je to dvanáctiletá nebo třináctiletá holka, která si hraje bůhví na co a bere se vážně.
„Na shledanou.“
„Na shledanou.“
„Mimochodem, co budete jíst?“
„Nedělejte si starost. Já hlady neumřu.“
Je si tím jist. Živě si představuje, jak si po jeho odchodu sedne v kuchyni ke stolu, bude pomalu jíst lhostejno co a číst přitom jeden z těch románků, co si je kupuje u paní Chochoiové.

Maigret zuří. Byl podveden, tady, přede všemi, a co víc, napálila ho ta mrcha Felicie.
Je čtvrtek. Dorazili Lapieho příbuzní: bratr Ernest Lapie, tesař z Fécampu, drsný chlap s vlasy na ježka a poďobaný od neštovic, jeho žena, rozložitá a kníratá, dvě děti, které před sebou žene jako husy na pastvu. A pak jeden synovec, devatenáctiletý mladík, Jacques Pétillon, který přijel z Paříže, působí horečnatě a nezdravě a lapieovský klan na něj hledí s nedůvěrou.
V Jeannevillu ještě není hřbitov. Průvod zamířil k Orgevalu, k němuž osada patří. Senzaci dne způsobil Feliciin smuteční závoj. Kde ho splašila? Až později se Maigret doví, že si ho půjčila od Melánie Chochoiové.
Felicie nečeká, až jí vykážou místo, zaujme je hned v první řadě, kráčí před rodinou naprosto strnulá, ztělesněná bolest, otírá si oči černě obroubeným kapesníčkem, který nejspíš pochází rovněž od Melánie a který si postříkala lacinou kolínskou.
Strážmistr Lucas, který strávil noc v Jeannevillu, je tu s Maigretem. Jdou oba s průvodem po prašné cestě a na jasné obloze zpívají skřivánci.
„Ta holka něco ví, to je zřejmé. Ale ať si připadá sebemazanější, stejně se nakonec podřekne.“
Lucas přikyvuje. Dveře kostelíka zůstanou při výkropu otevřené, a tak vnitřek ještě víc než kadidlem voní jarem. K vykopanému hrobu je to kousek.
Po obřadu se příbuzní mají vrátit do vilky kvůli závěti.
„Proč by bratr sepisoval nějakou závěť?“ podivil se Ernest Lapie. „V naší rodině to není zvykem.“
„Felicie tvrdí…“
„Felicie! Felicie! Pořád ta Felicie!“
Nezbývá než pokrčit rameny.
A helemese, prošmikla se kupředu a podařilo se jí na rakev hodit první lopatku hlíny. Načež se tonouc v slzách vzdaluje kroky tak kvapnými, jako by se každou chvíli měla zhroutit.
„Nehni se od ní, Lucasi.“
Jde a jde, rychle zahýbá v orgevalských ulicích a uličkách a v jednu chvíli Lucas, který je od ní slabých padesát metrů, dorazí příliš pozdě do téměř prázdné ulice, na jejímž konci mizí dodávka.
Vrazí do jakési hospody.
„Buďte tak hodný, ta dodávka, co teď odjela…“
„No jo, to je Louvet, mechanik. Byl tu před chvilkou na skleničce.“
„Nebral někoho s sebou?“
„Nevím. Nezdá se mi. Nebyl jsem venku.“
„Nevíte, kam jel?“
„Do Paříže, jako každý čtvrtek.“
Lucas se řítí na poštu, která je naštěstí takřka naproti.
„Haló… Ano… Tady Lucas… Rychle… Taková dost omšelá dodávka… Počkejte…“
Otočí se na poštmistrovou: „Nevíte, jaké číslo má dodávka pana Louveta, toho mechanika?“
„Ne… Jenom si vzpomínám, že na konci je osmička.“

„Haló… Číslo končící na osmičku… Dívka ve smutku… Haló… Nepřerušujte nás… Ne… Myslím, že zatýkat by se neměla… Stačí, když ji budou sledovat… Jasné?… Komisař zavolá sám.“
Připojí se k Maigretovi, který osaměle kráčí za rodinou na cestě z Orgevalu do Jeannevillu.
„Zdrhla…“
„Cože?“
„Musela do té dodávky naskočit ve chvíli, kdy se rozjížděla. Jen co zahnula za roh a… Volal jsem na Zlatnické nábřeží. Za chvíli budou zalarmované všecky oddíly. Příjezdy do Paříže jsou hlídány.“
Takže Felicie zmizela! Jednoduše, za bílého dne, takříkajíc před očima a před nosem Maigretovi a jeho nejlepšímu strážmistrovi! Zmizela navzdory velkému smutečnímu závoji, podle kterého, když ne jinak, ji každý pozná na kilometr daleko!
Příbuzným, kteří se občas na oba policisty ohlédnou, je divné, že nikde není vidět Felicii. Klíč od domu má u sebe ona. Nezbývá než se dát přes zahradu. Maigret otevře žaluzie v jídelně, kde je na stole ještě prostěradlo a snítka zimostrázu a kde se vznáší vůně svíček.
„Něčeho bych se přece jenom napil,“ vzdechne Ernest Lapie. „Etienne! Julie! Neběhejte po záhonech! Někde tu musí být kapka vína…“
„Ve sklípku,“ poučí ho Maigret.
Lapieho žena jde k Melánii pro nějaké zákusky dětem, a když už je v tom, nakoupí jich pro všechny.
„Nevidím důvod, proč by bratr sepisoval závět, pane komisaři. Dobře vím, že to byl podivín. Žil jako medvěd a my jsme se s ním už moc nestýkali. Ale to…“
Maigret prohrabává zásuvky psacího stolku, který stojí v jednom rohu místnosti. Vytahuje svazky pečlivě srovnaných účtů, dostane se až na zašedlé staré desky, v nichž je jediná žlutá obálka.

Otevřít po mé smrti.

„Tak, pánové, myslím, že tady je, co hledáme.“
Já, níže podepsaný Jules Lapie, zdravý na těle i na duchu a v přítomnosti Forrentina Ernesta a Lepapa Françoise, obou bytem v Jeannevillu, obec Orgeval…
Maigret předčítá čím dál tišším hlasem.
„Felicie měla pravdu!“ uzavře nakonec. „Dům se vším, co v něm je, dědí ona.“
Rodina zkoprní. V závěti je větička, na kterou jen tak nezapomenou:
… Vzhledem k postoji, který můj bratr a jeho žena považovali za nutné zaujmout po mém úrazu…
„Já mu jenom řekl, že je k smíchu dělat psí kusy kvůli…“ vysvětluje Ernest Lapie.
… vzhledem k chování mého synovce Jacquesa Pétillona…
Mladík z Paříže se tváří jako špatný žáček při rozdávání vysvědčení.
Na tom pramálo sejde. Dědičkou je Felicie. A Felicie bůhvíproč zmizela.

II. Metro v šest hodin

S rukama v kapsách u kalhot se Maigret zastavil před bambusovým věšákem, který se vyjímá na stěně chodby a uprostřed má zrcadlo do kosočtverce; vidí se v té skleněné ploše, hledí na obličej, který by mu měl být k smíchu,

protože vypadá jako tvářička děcka, které by cosi chtělo, ale stydí se. Nicméně Maigret se nesměje a nakonec natáhne ruku a uchopí a posadí si na hlavu slamák se širokým okrajem, visící na jednom z háčků.
A hele! Starý Pirát měl ještě větší hlavu než komisař, a to on musí kolikrát obejít hezkou řádku kloboučnictví, než na sebe dostane klobouk. Nejde mu to na rozum. Se slamákem na hlavě se vrátí do jídelny a znovu se zadívá na fotografii Julesa Lapieho, kterou našel v jedné zásuvce.
Když se jednou jistý zahraniční kriminalista vyptával šéfa kriminálky na Maigretovy metody, policejní ředitel mu odpověděl se záhadným úsměvem na rtech:
„Maigret? Co vám na to mám říct? Vklouzne do vyšetřování jako do bačkor…“
Dnes mnoho nechybí, a komisař by si obul když ne bačkory oběti, tak aspoň její dřeváky. Jsou totiž tady, napravo od prahu, na místě, kam tak očividně patří! Na místě je všechno. Nebýt toho, že tu není Felicie, mohl by Maigret věřit, že život v domě jde dál jako dřív, že on sám je Lapie, že za chviličku pomalu zamíří k nedodělanému záhonku a dotáhne ten řádek rajčat, co má přepikýrovat.
Slunce se vší nádherou zapadá za světlé vilky, které je vidět ze zahrady. Ernest Lapie, bratr zesnulého, oznámil, že přenocuje v Poissy, a rodinu poslal zpátky do Fécampu. Ostatní – sousedé a těch pár orgevalských rolníků, co šli s průvodem – se nejspíš vrátili domů anebo popíjejí v hospodě U zlatého prstenu.
Lucas je tam taky, Maigret ho totiž pověřil, aby mu tam donesl kufr a aby byl neustále v telefonickém spojení s Paříží.
Pirát měl velkou hlavu, hranatý obličej, husté šedé obočí, šedivé strniště po celém obličeji, který si holil jen jednou týdně. Byl lakomý. Stačí se podívat na jeho účty. Hned je vám jasné, že každý frank dvakrát obrátil. Nepřiznal snad jeho bratr:
„Samozřejmě byl dost opatrný na krejcar.“
A když Normanďan řekne o jiném Normanďanovi, že byl „opatrný na krejcar“…
Je teplo. Nebe se výrazně barví do fialova. Z pole přicházejí svěží závany a Maigret se s dýmkou v zubech přistihne, že se přihrbil zrovna jako Lapie. Ba dokonce jak míří do sklípku, táhne za sebou levou nohu. Otočí pípou u sudu s růžákem, vypláchne skleničku, naleje si… Touhle dobou by Felicie měla být v kuchyni a vůně ragú by se měla nést až do zahrady… To je přece chvíle na skleničku. V okolních zahradách je vidět popíjející lidi. Šero zaplavuje Hornův mys, kde se za starcových časů jistě rozsvěcovalo až na poslední chvíli.
Proč jen ho zabili? Maigret chtě nechtě myslí na to, že jednou i on bude v penzi, bude mít domek na venkově, zahrádku, široký slamák…
Pro peníze patrně Piráta nezabili, podle bratra totiž kromě té své slavné renty skoro nic neměl. Našla se spořitelní knížka, dva tisíce franků na hotovosti a pár obligací města Paříže. I jeho zlaté hodinky byly tady.
No co! Musíme se poohlédnout jinde. Je třeba vžít se pořádně do kůže toho chlápka. Je to bručoun, morous, nemluva, puntičkář. A je samotář. Sebemenší vyrušení ze zaběhnutých zvyklostí ho musí rozběsnit. V životě ho nenapadlo oženit se, pořídit si děti a nikdo se nepamatuje, že by kdy měl nějakou avantýru.
Co to Felicie nadhazovala? Ale ne! Felicie lže! Lže, jako když tiskne! Anebo si spíš vytváří pravdy pro vlastní potřebu. To by bylo moc jednoduché, příliš banální, dělat u starého službu. Radši naznačí, že si ji k sobě vzal proto…
Maigret se otočí k oknu od kuchyně. Jak spolu asi vycházely ty dvě bytosti, které tu žily tak osaměle? Má dojem, je si jist, že se musely snášet jako pes a kočka.
Najednou… Maigret se zachvěje. Právě vyšel ze sklípku, kde si dal druhou skleničku vína. Stojí tu v soumraku se slamákem na hlavě a chvilku si říká, jestli se mu to nezdá. V kuchyni za krajkovými záclonami se rozsvítila žárovka, na stěnách natřených emailem svítí kastróly, je slyšet blafnutí butanového vařiče. Na komisařových hodinkách je za deset minut osm.
Strčí tedy do dveří a spatří Felicii, která klobouk a závoj už pověsila na věšák a teď dává vařit vodu.
„Podívejme! Vy jste se vrátila?“
Nelekne se, prohlíží si ho od hlavy k patě, pohledem nakonec utkví na slamáku, na nějž Maigret už zapomněl.
Komisař se posadí. Asi na Pirátovo místo, k oknu, a zatímco si teď natahuje nohy, Felicie šuká po kuchyni, jako by tu nebyl, prostře si k večeři, vezme z kredence máslo, chleba a salám.
„Poslechněte, děvenko…“
„Já pro vás nejsem žádná děvenka.“
„Poslechněte, Felicie…“
„Snad byste mi mohl říkat slečno!“
Prokristapána! Že je ta holka ale nepříjemná! Maigret cítí stejné podráždění, jako když se pokoušíte chytit do ruky malé zvířátko, které vám neustále klouže mezi prsty, třeba ještěrku nebo užovku. Je celý nesvůj, že ji má brát vážně, a přitom nic jiného dělat nemůže, zdá se mu, že právě od ní a jenom od ní se doví pravdu.
„Žádal jsem vás, abyste se odtud nevzdalovala.“
Felicie nasadí okatě spokojený úsměv, jako by jím chtěla říci:
„A stejně jsem ujela! Vidíte!“
„Smím vědět, proč jste jela do Paříže?“
„Na procházku!“
„Opravdu? Uvědomte si, že za chvíli budu dopodrobna vědět, co jste dělala.“
„Já vím. Ten pitomec mě sledoval.“
„Jaký pitomec?“
„Takový vysoký zrzek, šestkrát jsem v metru přesedla a pořád jsem ho měla v závěsu.“
Nepochybně inspektor Janvier, jistě se na ni nalepil, jakmile mechanikova dodávka přijela k Porte Maillot.
„Za kým jste byla?“

„Za nikým.“
Usadí se k jídlu. A kdyby jen to. Položí si před sebe jeden z těch svých románků, ve kterém má nožem založenou stránku, a dá se klidně do čtení.
„Poslechněte, Felicie…“
Má čelo jak umíněná koza, tohle tedy na ní komisaře upoutalo hned při prvním setkání. Teď si to uvědomuje. Vysoké paličaté čelo jako koza, která se tvrdohlavě vrhá proti čemukoli, co se jen trochu podobá překážce.
„Hodláte sama přenocovat v tomhle domě?“
„A vy? Máte v úmyslu tady zůstat?“
Večeří, čte, komisař zakrývá špatnou náladu ironickým vzezřením, které má vypadat otcovsky.
„Dnes ráno jste mi říkala, že jste si jistá, že budete dědit…“
„No a co?“
„Jak jste to věděla?“
„Věděla jsem to!“
Udělala si kávu, vypije hrneček, je vidět, že má kávu ráda, pochutnává si na ní, ale svému společníkovi nenabídne.
„Přijdu za vámi zase zítra.“
„Jak je libo.“
„Doufám, že do té doby budete přemýšlet.“
Čelí mu světlýma očima, z nichž nelze nic vyčíst, a s pokrčením ramen utrousí:
„O čem?“

Přede dveřmi Hornova mysu Maigret najde inspektora Janviera, který sledování dotáhl až do Jeannevillu a jemuž ve tmě září konec cigarety. Je klidno. Hvězdy. Kvákání žab.
„Poznal jsem ji hned, šéfe, podle popisu, který telefonoval Lucas. Když dodávka přijela k potravní čáře, slečinka seděla vedle mechanika a oba vypadali, že spolu dobře vycházejí. Vystoupila. Pustila se pěšky po avenue de la Grande-Armée a koukala do výkladů. Na rohu rue Villaret-de-Joyeuse vešla do cukrárny a snědla dobře půl tuctu dortů se šlehačkou, které zapíjela skleničkou portského.“
„Zmerčila tě?“
„Nemyslím.“
„Já to vím.“
Janvier upadne do rozpaků.
„Zamířila do metra, koupila si lístek druhé třídy a přestoupili jsme nejdřív na stanici Concorde, pak na Saint-Lazare… Soupravy byly skoro prázdné. Vždycky se posadila, vytáhla z kabelky nějaký románek a dala se do čtení. Přestupovali jsme pětkrát…“
„S nikým nemluvila?“
„Ne. Postupně přistupovalo čím dál víc cestujících. V šest, když zavírají obchody a kanceláře, začal nával. Však to znáte.“
„Pokračuj.“
„Cestou na Ternes jsme byli vmáčknuti do davu míň než na metr od sebe. V tu chvíli, to přiznávám, jsem pochopil, že ví, že ji sleduju. Koukala na mě… měl jsem dojem, šéfe… Jak bych to řekl… Na malou chvilku se její obličej změnil. Člověk by řekl, že měla strach… Jsem si jist, že jednu chvíli měla strach ze mě nebo z něčeho. Trvalo to jen chviličku a najednou si začala lokty razit cestu na nástupiště.“
„Víš jistě, že s nikým nemluvila?“
„Naprosto. Na nástupišti počkala, dokud souprava neodjela, a nespustila z očí ten nacpaný vůz.“
„Vypadala, že se zajímá o někoho přesného?“
„To nemůžu říct. Vím jen to, že tvář se jí postupně uvolňovala, a že když souprava zmizela ve tmě tunelu, neubránila se, aby na mě nevrhla vítězoslavný pohled. Rychle vyšla nahoru na ulici. Zřejmě nevěděla, kde je. Dala si aperitiv v baru, co je na rohu avenue des Ternes, pak hledala ve vlakovém jízdním řádu a vzala si taxíka na nádraží Saint-Lazare. To je všechno. Jel jsem s ní stejným vlakem až do Poissy a pak jsme se pěkně jeden za druhým vyšplhali do kopce.“
„Jedl jsi?“
„V letu na nádraží jeden sendvič.“
„Počkej tu, než přijde Lucas.“
Maigret se vzdálí, opustí jeannevilleské sídliště, kde je vidět jen pár růžových světýlek za okny, brzy dorazí do Orgevalu, vyhledá Lucase u Zlatého prstenu. Lucas není sám. Jeho společník v modrákách může být jedině mechanik Louvet a všechno s ním hraje, má už totiž před sebou čtyři nebo pět tácků.
„Můj šéf komisař Maigret,“ představuje Lucas a taky z něho táhne alkohol.
„Jak už jsem říkal tady strážmistrovi, pane komisaři, když jsem sedal do auťáku, neměl jsem o ničem potuchy. Každý čtvrtek odpoledne jezdím do Paříže doplnit, co mi schází.“
„Vždycky ve stejnou dobu?“
„Zhruba.“
„Felicie to věděla?“
„Po pravdě řečeno, já ji sotva znal, a to ještě jen od vidění, nikdy jsem s ní totiž nemluvil. Zato Piráta jsem znal, chodil večer co večer na partičku s Forrentinem a Lepapem. Čtvrtého jim dělal někdy hostinský, jindy já nebo někdo další. Koukněte… Forrentin a Lepape sedí tamhle, v levém rohu, se starostou a zedníkem.“
„Kdy jste zjistil, že v autě někoho máte?“

„Chvilku před tím, než jsem dojel k Saint-Germain. Zaslechl jsem za sebou povzdech. Myslel jsem, že to je vítr, trochu totiž foukal a nadzvedal plachtu. Najednou slyším, jak mi něčí hlas říká:
‚Neměl byste oheň?‘
Otočím se a vidím ji před sebou, závoj má zvednutý, v puse cigaretu…
Do smíchu jí nebylo, to vás ujišťuju. Byla bílá jak stěna a cigareta se jí v puse klepala.
‚Copak tu děláte?‘ povídám jí.
Nato se ona dá do řeči a není k zastavení. Vykládá mi, že musí bezpodmínečně do Paříže a nesmí přitom ztratit ani minutu, že je to otázka života a smrti, že ti, co zabili Piráta, mají spadeno na ni, že policie vůbec nic nechápe.
Na moment zastavím, aby se mohla posadit vedle mě na sedadlo, seděla totiž na staré bedně, která nebyla moc čistá.
‚Jednou později… Jednou později…‘ furt mi mlela…, Až vykonám to, co vykonat musím, snad vám to všechno vypovím. V každém případě vám nikdy nezapomenu, že jste mě zachránil.‘
Potom jak jsme byli u akcízu, poděkuje a vystoupí, důstojná jak nějaká kněžna.“
Lucas s Maigretem se po sobě dívají.
„Teď jestli vám to nevadí, dáme si poslední rundu – ale jo! řada je na mně – a já půjdu na dlabanec. Předpokládám, že kvůli tomu nebudu mít žádné oplétačky, viďte že ne? Tak na vaše zdraví…“
Deset večer. Lucas šel vartovat naproti Hornovu mysu místo Janviera a ten se vrátil do Paříže. Lokál U zlatého prstenu se modrá kouřem. Maigret se přejedl a má před sebou třetí nebo čtvrtou štamprli údajně domácí matolinové kořalky. Jak tak obkročmo sedí na slaměném sedadle židle, lokty podepřené o opěradlo, chvílemi by si člověk myslel, že dříme, oči má přivřené, z hlavičky jeho dýmky stoupá přímo ke stropu pramínek kouře, zatímco čtyři muži před ním hrají karty. Ohmatané karty se jim v rukou jen míhají, a ještě stihnou mluvit, odpovídat na otázky, občas dát k lepšímu nějakou historku. Majitel hostince pan Josef hraje místo starého Lapieho a mechanik se po odskočení na polévku vrátil.
„Když se to vezme kolem a kolem,“ vzdechne Maigret, „on se vlastně měl jako prase v žitě. Tak trochu jako poctivý venkovský velebníček s kuchařkou. Jistě se nechal nosit na rukou a…“
Lepape, který je náměstkem orgevalského starosty, mrkne na ostatní. Jeho spoluhráč Forrentin je správce nové zástavby a bydlí v nejhezčím domě u silnice, poblíž cedule, která hlásá kolemjdoucím, že v Jeannevillu jsou ještě pozemky na prodej.
„Velebníček a kuchařka, he, he!“ uchechtne se starostův náměstek.
Forrentin se spokojí sarkastickým úsměvem.
„Ale jděte! Hned je vidět, že jste ho neznal,“ vysvětluje hostinský a hlásí tercku a belotu. „I když už je po srnrti, dá se říct, že to byl ten největší mezek pod sluncem…“
„Čemu říkáte mezek?“
„Že od božího rána do večera pořád na něco remcal. Pořád mu něco nebylo vhod. Vemte si třeba to s těma štamprlaty…“
Dovolává se svědectví ostatních.
"Nejdřív si vzpomněl, že moje likérové skleničky mají moc tlusté dno, a tak vyšťáral v nejhořejším regále jednotlivou štamprli, která se mu zamlouvala víc. Pak jednoho krásného dne přeléváním zjistil, že na objem je úplně stejná, a mohl se vzteknout.
‚Vždyť tuhle skleničku jste si vybral vy!‘ povídám mu.
No a on si šel koupit skleničku do města a přinesl mi ji sem. Vešlo se do ní o třetinu víc než do mých.
‚To je mi fuk,‘ já na to. ‚Dáte mi o pětadvaceťák víc a jeto…‘
Načež on se tu týden neukázal. Jednou večer ho vidím stát ve dveřích.
‚Co moje štamprle?‘
‚O pětadvaceťák víc!‘ křiknu na něj.
Sebere se a jde.
Takhle to trvalo měsíc a nakonec jsem ustoupil já, protože nám chyběl čtvrtý do hry.
Tak dá se o něm říct, nebo ne, že byl paličatý jak mezek? S jeho služkou to bylo totéž v bledě modrém. Hašteřili se od rána do večera. Bylo je slyšet na dálku, jak se hádají. Nemluvili spolu někdy celé týdny. Mám ten dojem, že poslední slovo nakonec měla ona, byla totiž s prominutím ještě vykutálenější než on. Na Normanďanku je i Normanďan krátký.
No… moc rád bych věděl, kdo toho chudáka oddělal. Nebyl vlastně zlý. Měl prostě takovou náturu. Nezažil jsem jedinou partičku, aby si každou chvíli nemyslel, že ho někdo chce podfouknout.“
„Jezdil často do Paříže?“ zeptá se Maigret za nějakou chvíli.
„Skoro vůbec. Jednou za čtvrt roku pro penzi. Vyjel ráno a vrátil se večer.“
„A Felicie?“
„Co vy na to, chlapi, jezdila Felicie do Paříže?“
Oslovení chlapi v podstatě nic nevědí. Zato ji dost často viděli v neděli na tancovačce v jistém výletním hostinci u vody dole v Poissy.
„Víte, jak jí dědek říkal? Když o ní mluvil, tak říkal ‚Můj papoušek‘. Protože co se týče svérázného oblékání… Víte, pane komisaři – tady kamarád Forrentin se zase bude štětit, ale já říkám, co si myslím –, všichni obyvatelé Jeannevillu jsou tak trochu na palici. Tam nebydlí normální lidi. Chudáci, co celý život dřeli a snili o tom, že se jednou usadí na venkově. No a pak tohle jednou přijde. Dají se nachytat Forrentinovými krásnými prošpekty… Nech na hlavě, Forrentine, víme dobře, že jim to dáš sežrat jako nikdo… A tak jsou konečně v pozemském ráji a zjistí, že se pekelně otravujou za stovku za hodinu…
Jenomže už je pozdě. Vrazili do toho svých pár krejcarů a teď se musí bavit, jak to jde, nebo se aspoň snaží věřit, že se baví. Najdou se tací, co se soudí kvůli větvi, která jim přesahuje do zahrady, nebo kvůli psovi, který se vymočil na

jejich begónie. Jiní zase…“
Maigret nespí, důkazem toho je, že se natáhne po skleničce a donese ji k ústům. Ale horko ho ochromuje, pomaloučku potichoučku se hrouží do tohoto světa, který si tu kousek po kousku znova tvoří, zase vidí nehotové jeannevilleské ulice, mladé stromky, vilky jako z dětské stavebnice, až moc pečlivě uhrabané zahrádky, kameninová zvířata a skleněné koule…
„A vůbec nikdo za ním nejezdil?“
To není možné! Všecko to je nějak moc klidné, moc hladké a spořádané. Není možné, pokud se žije tak, jak mu to tu líčí, aby se jednoho krásného rána, přesně řečeno tohle pondělí, zatímco Felicie byla na nákupu v koloniálu Melánie Chochoiové, Pirát zničehonic sebral, nechal rajčata rajčaty, došel si do příborníku v jídelně pro karafu a skleničku, úplně sám si v altánu zavdal kořalky pro slavnostní příležitosti, a potom…
Měl na hlavě svůj zahradnický klobouk, když šel nahoru do svého pokoje s tou bezvadně naleštěnou podlahou. Proč tam vůbec chodil?
Výstřel nikdo neslyšel, a přece bylo vystřeleno z revolveru, z bezprostřední blízkosti, ze vzdálenosti méně než dvou metrů od hrudi oběti, tvrdí znalci.
Kdyby se byl aspoň našel revolver, dalo by se věřit, že Pirát v záchvatu nervové slabosti…
Náměstek starosty pro vysvětlení tak daleko nejde, a zatímco si počítá body, zabručí, jako by to řešilo všechny otázky:
„Co chcete? Byl to samorost…“
No dobře! Ale je mrtev! Někdo ho zabil! A Felicie s tím svým svatouškovským výrazem proklouzla hned po pohřbu policii pod rukama jen proto, aby se dostala do Paříže, pokoukala se po výkladech, jako by se nechumelilo, dala si pár dortů se šlehačkou, portské a nakonec se projela metrem!
„Zajímalo by mě, kdo tam teď bude bydlet…“
Karbaníci mluví páté přes deváté a Maigret, i když neposlouchá, slyší jakýsi jednotvárný hukot. Neodpoví, že Felicie. Je duchem nepřítomen. Před očima se mu vynořují a zase rozplývají obrazy. Tak tak že má ještě pojem o čase a místě… Felicie, která si nejspíš čte v posteli. Nebojí se sama v domě, kde zabili jejího pána… Ernest Lapie, bratr, který je naštvaný kvůli závěti. Peníze sice nepotřebuje, ale to je nad jeho chápání, že bratr…
„… nejlíp vyřešená vilka z celé osady…“
Kdo to mluví? Nejspíš Forrentin?
„Teda útulná je, to se musí nechat… Tak akorát, aby bylo všecko po ruce, a…“
Maigret má před očima naleštěné schodiště. Ať si o Felicii říká kdo chce co chce, domácnost má ve vzorném pořádku. Jak by řekla Maigretova maminka, dalo by se tam jíst ze země…
Jedny dveře napravo… Pokoj starého… Dveře nalevo: Feliciin pokoj… Od Felicie se jde do dalšího dost prostorného pokoje, kde je naskládaný nábytek…
Maigret svrašti obočí. Nedá se tomu říci tušení a tím spíše ne myšlenka. Mlhavě cítí, že tu možná něco není v pořádku.
„Za časů toho mládence…“ pronesl Lepape.
Maigret se zachvěje.
„To mluvíte o synovci?“
„Jo. Bydlel u strýce půl roku nebo dýl, je to tak rok. Byl nějaký slabý. Prý mu doporučili venkovské povětří, ale byl věčně v Paříži.“
„V kterém pokoji bydlel?“
„To je právě ta legrace…“
Lepape na Maigreta mrkne. Forrentinovi se to nelíbí. Je nabíledni, že správce nemá rád, když se dělají drby o osadě, za jejíhož všemocného pána se považuje.
„To nic neznamená,“ ohradí se.
„Prostě ať už ano či ne, starý a Felicie… Poslyšte, pane komisaři… Znáte ten dům. Vpravo od schodiště je jenom jeden pokoj, Pirátův. Z druhé strany jsou pokoje dva, ale jeden z nich je průchodící. Zkrátka když ten mládenec přijel, strýček mu dal svůj vlastní pokoj a sám se přestěhoval na druhou stranu, jinými slovy k Felicii. Bydlel v prvním pokoji a služka spala v druhém, to znamená, že musela přes pánův pokoj, když šla k sobě nebo ven…“
Forrentin namítne:
„Bylo by snad lepší dát dohromady osmnáctiletého mladíka a to děvče?“
„To neříkám, to ne…“ opakuje Lepape a tváří se mazaně. „Já tím nic nenaznačuju. Jenom konstatuju, že starý byl s Felicií, kdežto synovec byl zašpérovaný z druhé strany chodby. Co se týče tvrzení, že se něco dálo…“
Pokud jde o Maigreta, ten na tohle nemyslí. Ne že by si dělal iluze o postarších mužích a o starcích jakbysmet. Pirátovi bylo ostatně teprve šedesát a byl ještě jura.
Neodpovídá to zkrátka a dobře představě, kterou si o něm udělal. Má dojem, že toho mrzoutského samotáře, jehož slamák si před chvílí zkusil, začíná chápat.
Nevrtají mu hlavou jeho vztahy k Felicii. Co tedy vlastně? Nedají mu spát ty pokoje.
Opakuje si jako školák, který se chce naučit uloženou látku:
„Synovec napravo… sám… Strýc nalevo, pak Felicie…“
Starý se tedy usadil mezi těmi dvěma. Chtěl zamezit tomu, aby se mladí scházeli bez jeho vědomí? Snažil se Felicii zabránit v milostných pletkách? Ne, protože když synovec odjel, zase ji nechal na druhé straně chodby samotnou.
„Hospodo, ještě jednou kolem…“
Vstane. Půjde si lehnout. Už aby bylo zítra, aby byl zase v té vesničce jako z dětské hry, měl před sebou růžové domečky ve slunci, viděl zas ty tři pokoje. Ze všeho nejdřív zavolá do Paříže a řekne Janvierovi, aby se podíval na toho mládence.

Maigret se jím téměř nezabýval. Nikdo ho toho rána, kdy ke zločinu došlo, v Jeannevillu neviděl. Je to vytáhlý, hubený a šlachovitý kluk, nic moc, ale na vraha nevypadá.
Podle hlášení, která Maigret dostal, si jeho matka, Lapieho sestra, vzala houslistu, který hrál po hospodách v okolí. Umřel mladý. Aby mohla vychovat syna, začala dělat jako pokladní v jednom obchodním domě s látkami, a před dvěma lety zemřela taky.
Pár měsíců po její smrti vzal Lapie mladíka k sobě. Neshodli se. Je to logické. Jacques Pétillon je muzikant jako otec a Pirát nebyl z těch, kdo by ve vlastním domě poslouchali vrzání na housle nebo hru na saxofon.
Teď si Jacques Pétillon vydělává na živobytí jako saxofonista v jednom nočním podniku v rue Pigalle. Má pronajatý pokoj v šestém patře jednoho hotýlku v rue Lepic.
Maigret usíná na péřové matraci, do níž se boří, a nad hlavou mu celou noc tancují myši. Voní to tu venkovem, senem, taky plesnivinou, a ráno ho bučením probouzejí krávy, před Zlatým prstenem zastaví ranní autobus, Maigret nasaje vůni zalévané kávy.
To s těmi pokoji… Nejdřív zavolat Janvierovi…
„Haló… Rue Lepic… Hotel Beauséjour… Tak nashle…“
A ztěžka zamíří k Jeannevillu, jehož střechy jako by se vynořovaly z vlnících se ovesných lánů. Zatímco takto kráčí, dochází v něm k zajímavému jevu. No ne, snad nezrychluje, snad nevyhlíží netrpělivě okna Hornova mysu, snad… Už je to tak! Nemůže se dočkat, až zase uvidí Felicii, už si ji představuje v kuchyni s tou její špičatou tvářičkou, jak se mu staví kozlečím čelem, vítá ho co možná nemile a vrhá na něj nepopsatelný pohled svých průzračných očí.
Že by mu už chyběla?
Chápe, tuší, je si jist, že Pirát svou důvěrnou nepřítelkyni potřeboval stejně jako skleničku točeného vína ze sklípku, jako vzduch, který dýchal, jako svou večerní partičku karet a dohadování se spoluhráči kvůli tercce nebo trumfu.
Zdálky zahlédne Lucase, který div nevystál důlek na konci stromořadí a kterému v noci podle všeho nebylo moc teplo.
Pak otevřeným oknem jejího pokoje rozezná tmavé vlasy, přidržované jakýmsi turbanem, nervní postavičku, která vytřepává peřiny. Byl viděn. Byl poznán. Už se podle všeho uvažuje, jaké uvítání se mu uchystá.
Chtě nechtě se usměje: Felicie je tady!

III. Tajnosti zápisniku

„Haló! To jste vy, šéfe? Tady Janvier…“
Nevydařený den. Nejenom proto, že to vypadá na bouřku, se Maigretova tvář občas orosí neznatelnou vrstvičkou potu a prsty se mu chvějí netrpělivostí… Trochu mu to připomíná jeho dětské úzkosti, když byl někde, kde být neměl, a moc dobře věděl, že má být úplně jinde.
„Kde jsi, člověče?“
„V rue des Blancs-Manteaux. Volám z jednoho malého hodinářství. Ten kluk je naproti, sám v takové šeredné hospodě. Vypadá, jako že na někoho nebo na něco čeká. Už zase si dal nalít…“
Odmlčení. Maigret dobře ví, co mu teď inspektor řekne.
„Napadlo mě, šéfe, jestli byste sem neměl radši zajet.“
Takhle je to už od rána, a od rána Maigret odolává.
„Pokračuj! A jak bude něco nového, zavolej.“
Rád by věděl, jestli dělá dobře, jestli tohle je skutečně nejlepší způsob, jak vést vyšetřování, a přitom se ne a ne odhodlat odtud odjet, něco ho tu drží, opravdu těžko říct co.
Je to po pravdě řečeno vyšetřování za všechny drobné! Ještě štěstí, že se o Pirátovu smrt nezajímají novináři! Už nejmíň dvacetkrát se přistihl, jak si bručí pod vousy:
„Ale vždyť toho dědka zabili!“

Jako kdyby ten zločin ustupoval do pozadí, jako by proti své vůli neustále myslel na něco jiného. A to něco je Felicie!
Hostinský od Zlatého prstenu mu půjčil staré kolo, na kterém Maigret vypadá jako cvičený medvěd. Umožňuje mu to přemisťování podle libosti z Orgevalu do osady a z osady do Orgevalu.
Je pořád stejně nádherně. Tohle prostředí si nelze představit jinak než zalité jarním sluncem, s květinami podél zídek a na obrubách záhonků, s drobnými rentiéry, kteří zahradničí a líně otočí hlavu, když jde kolem komisař nebo Lucas, kterého si tu Maigret nechal.
Taky Lucas si mysli, i když to neřekne, že to je vyšetřování za všechny drobné. Nudí ho to přešlapování před Hornovým mysem. Co má vlastně za úkol? Hlídat Felicii? Všechna okna vilky jsou dokořán. Je vidět, jak služka uvnitř přechází. Jako obvykle byla na nákupu. Ví, že má inspektora v patách. Jsou tu snad obavy, aby zase nezmizela?
To by Lucas rád věděl. Ale Maigretovi se o tom neodvažuje zmínit, hryže se a kouří jednu fajfku za druhou; občas se stane, že ze samé nečinnosti kope do kamínku.
A přitom to hned poránu vypadalo, že se hlavní zájem vyšetřování bude muset zaměřit jinam. První telefonát byl z rue Lepic. Maigret na něj čekal u stolku před hospodou, poblíž vavřínu v zeleně natřeném sudu.
Už má své návyky. Vytvoří si je kdekoli, kam přijde. Má domluveno s poštmistrovou, že ho zavolá z okna, jakmile bude mít hovor z Paříže.
„To jste vy, šéfe? Tady Janvier. Volám vám z hospody na rohu rue Lepic…“
Maigret si představuje svažitou ulici, dvoukoláky zelinářek, hospodyně v sešmajdaných škrpálech, barevné hemžení na place Blanche a mezi dvěma krámky vchod do hotelu Beauséjour, kde kdysi něco vyšetřoval.
„Jacques Pétillon se vrátil v šest ráno úplně groggy. Praštil sebou oblečený na postel. Zašel jsem k Pelikánovi, to je ten pajzl, kde dělá. Celou noc se tam neukázal. Co mám dělat?“
„Čekej… Pokud vyjde ven, běž za ním…“
Co když ten synovec není tak nevinný, jak vypadá? Co když by Maigret udělal líp, kdyby se o něj začal vážně zajímat, místo aby se zuby nehty držel Felicie? Tohle si myslí Janvier, to není tak těžké si domyslet. Taky to naznačí hned při svém druhém zavolání.
„Haló… Tady Janvier… Ten mladík právě vešel do bistra v rue Fontaine. Je zelený jak sedma. Vypadá nervózně, neklidně. Rozhlížel se kolem sebe, jako by se bál, že ho někdo sleduje, ale myslím, že si mě ne všiml…“
Pétilon tedy spal jen pár hodin a už zase vyrazil do ulic. Do toho podniku v rue Fontaine chodí pěkní rošťáci.
„Co dělá?“
„S nikým nemluví. Pořád kouká na dveře. Podle všeho na někoho čeká…“
„Pokračuj…“
Maigret mezitím o synovci starého Lapieho získal pár informací. Proč se pořád ne a ne začít zajímat o toho kluka, který by chtěl být velkým virtuosem a který se živí hraním na saxofon v jednom baru na Montmartru?
Pétillon v životě zakusil těžké chvíle. Někdy musel po nocích skládat v tržnici zeleninu. Často se ani pořádně nenajedl. Několikrát mu nezbývalo než dát do zastavárny housle.
„Šéfe, nepřipadá vám divné, že stráví celou noc venku, k Pelikánovi přitom vůbec nevkročí, a že teď… Měl byste ho vidět. Přál bych si, abyste ho teď viděl. Člověk cítí, že ho něco trápí, že má strach. Možná kdybyste tu byl…“
A dostane se mu stále téže odpovědi.
„Pokračuj !“
Mezitím Maigret pendluje na kole mezi terasou Zlatého prstenu, kde čeká na telefonáty, a růžovou vilkou, v níž se vždy znovu setká s Felicií.
Vejde dovnitř, přechází sem a tam jako doma; ona se tváří, že se o něj nestará, uklízí, vaří, ráno zašla na nákup k Melánii Chochoiové, občas se komisaři podívá do očí, ale z jejích zřítelnic nelze vyčíst sebemenší pocit.
To jí by Maigret rád nahnal strach. Je příliš sebejistá, už od začátku. Není možné, aby tohle chování nic nezakrývalo, a on číhá na okamžik, kdy i na ni přijde slabost.
„Ale vždyť toho dědka zabili…“
To na ni myslí, pořád na ni, to jí chce vyrvat její tajemství. Bloumal po zahradě. Pětkrát nebo šestkrát vešel do sklípku a načepoval si skleničku růžáku, který se taky stává návykem. Něco objevil. Když se vidlemi přehraboval v hromadě kompostu u živého plotu, vytáhl na světlo boží likérovou skleničku, stejnou jako ta, co ji první den našel na stole v altánu. Ukázal ji Felicii.
„Teď už stačí jen najít otisky prstů!“ řekla mu opovržlivě a ani v nejmenším se neznepokojila.
Když zamířil nahoru do pokojů, nešla za ním. U Lapieho prošmejdil všechny kouty. Přešel přes chodbu a začal otvírat zásuvky u Felicie, Určitě slyšela, jak jí přechází nad hlavou. Jestlipak měla strach?
Pořád to ideální počasí, ten hebký vzduch, zpěv ptáků a ty vonné závany, které sem proudí okny.
Potom padl na zápisník, ležící na dně Feliciina šatníku mezi rozházenými punčochami a prádlem. Pirát své služebné neříkal Papoušek, bezdůvodně. Dokonce i u prádla si libuje v barvách, v agresívně růžových, v ostře zelených, miluje na dlaň široké krajky, i když jsou nepravé, a vsadky.
Čistě aby ji naštval, sešel Maigret do kuchyně a tam se pustil do procházení onoho diáře s loňským letopočtem. Felicie se zabývala škrábáním brambor, které házela do modrého emailového kbelíku.
„13. ledna – Proč nepřišel?
15. ledna – Snažně ho prosit.
19. ledna – Muka nejistoty. Je to jeho žena?
20. ledna – Smutno.
23. ledna – Konečně!
24. ledna – Znovu opojení.

25. ledna – Opojení.
26. ledna – Stále on. Jeho rty. Štěstí.
27. ledna – Na světě je to špatně zařízeno.
29. ledna – Ach! pryč… pryč…“
Čas od času pozvedne Maigret oči, zatímco Felicie předstírá, že ho nebere na vědomí.
Komisař se nutí do smíchu a ten zní falešně jako smích cestujícího, který se snaží hladit služku v hostinci a omlouvá to lechtivými šprýmy.
„Jak se jmenuje?“
„Do toho vám nic není.“
„Ženatý?“
Rozhořčený pohled kočky bránící svá mláďata.
„Je to láska s velkým L?“
Neodpoví a on nepovolí, má na sebe zlost, že je tak umíněný, opakuje si, že dělá chybu, myslí na rue Lepic, na rue Fontaine, na toho vyděšeného mladíka, který od včerejška pobíhá sem a tam a naráží do zdí jako pobláznělý čmelák.
„Poslechněte, děvenko, to jste se s tím mužem scházela tady?“
„Proč ne?“
„Pán to věděl?“
Ne! Nemůže dál takhle pokračovat v tom vyslýchání holky, která si z něj dělá dobrý den. Pravda, není o moc chytřejší pustit se k Melánii Chochoiové, jak to činí teď. Opře kolo o výlohu, počká, až odejde žena, která kupuje konzervu hrášku.
„Jen tak na okraj, paní Chochoiová, měla služka pana Lapieho hodně ctitelů?“
„Nějakého nejspíš měla…“
„Co tím myslíte?“
„Každopádně o něm mluvila. Pořád o tom samém. Ale to jsou její věci. Byla chudinka často smutná.“
„Někdo ženatý?“
„Je to možné. Nejspíš proto pořád mluvila o nějakých překážkách… Moc mi toho nepověděla. Jestli někdy někomu řekla víc, tak Leontině, služce pana Forrentina."
Tady zabijí člověka, a Maigret, seriózní muž v nejlepších letech, se stará o milostné trable nějaké romantické holky! Romantické do té míry, že na stránkách jejího deníku stojí:
„17. června – Melancholie.
18. června – Smutek.
21. června – Svět je falešný ráj, kde není dost štěstí pro všechny.
22. června – Miluji ho.
23. června – Miluji ho.“
Maigret zazvonil u Forrentina. Leontina, správcova služebná, je asi dvacetiletá dívka s širokým obličejem jako měsíček v úplňku. Má strach, aby kamarádce nějak neuškodila.
„Ovšemže mi všechno říkala… Tedy všechno, co mi říct chtěla. Chodila za mnou často, vždycky se přihnala jako velká voda…“
Jako by je obě viděl před sebou, první z nich blaženou samým obdivem. Felicii s pláštěm nedbale přehozeným přes ramena.
„Jseš sama? Holka, kdybys věděla…“
Mluví a mluví, jak už spolu děvčata mluvívají.
„Viděla jsem ho… Já ti jsem tak šťastná…“
Chuděra Leontina neví, co na Maigretovy otázky odpovědět.
„Nikdy o ní neřeknu nic špatného. Felicie si tolika vytrpěla!“
„Kvůli nějakému muži?“
„Kolikrát si chtěla sáhnout na život…“
„On ji neměl rád?“
„Já nevím… Netrapte mě…“
„Znáte jeho jméno?“
„Nikdy mi ho neřekla.“
„Viděla jste ho?“
„Ne…“
„Kde se s ním scházela?“
„Já nevím…“
„Byla jeho milenkou?“ Leontina zrudne, zajíkne se:
„Jednou se mi přiznala, že kdyby měla dítě…“
Co tohle má co dělat s vraždou toho chlapa? Maigret pokračuje a čím dál víc ho pronásleduje ona neurčitá úzkost, která věstí, že je vedle jak ta jedle.
Tak ať! Už je zase na terase před Zlatým prstenem. Poštmistrová na něj kývne.
„Už dvakrát volali z Paříže. Každou chvíli budou volat znovu.“
Zase už Janvier. Ne, to není jeho hlas, ten hlas není komisaři povědomý.
„Haló, to je pari Maigret?“
Tak to tedy není nikdo ze Zlatnického nábřeží.

„Tady číšník z nádražního bufetu na Saint-Lazare. Jeden pán mi uložil, abych vám zavolal a vyřídil vám… Počkejte… Teď si nevzpomenu, jak se jmenoval… Jako nějaký měsíc… Január…“
„Janvier…“
„Jo, tak. Odjel vlakem do Rouenu. Nemohl čekat. Myslí, že snad budete v Rouenu, než tam vlak dorazí. Že prý když pojedete autem…“
„Jiného nic?“
„Ne. Vyřídil jsem, co jsem měl. To je všechno.“
Co má tohle znamenat? Jestli Janvier zčistajasna odjel do Rouenu, tak to tam tedy míří Pétillon. Chviličku váhá. Vyšel z kabiny, kde je nedýchatelno, a utírá si čelo, sledován zvědavými pohledy poštmistrové. Auto by sehnat mohl…
„Houby!“ zavrčí. „Jen ať si Janvier poradí sám…“
Prohlídka těch tří pokojů nic nepřinesla, až na Feliciin diář. Lucas pořád přešlapuje a kouše se nudou před Hornovým mysem a lidé ze sousedních vilek ho občas pozorují přes záclony.
Místo aby se Maigret vrhl po stopě podivného synovce, dá si gáblík před hospodou, pochutná si na kávě, zapije ji matolinovou kořalkou a s povzdechem zase nasedne na kolo. Cestou Lucasovi předá balíček sendvičů a pustí se z kopce do Poissy.
Brzy objeví výletní hospůdku, kam Felicie chodí v neděli. Je to dřevěné stavení na břehu Seiny. V tuhle dobu tam nikdo není, takže co si přeje, se ho zeptá sám šéf, pořez ve svetru. Pět minut nato, když už spolu sedí u panáka, oběma dojde, s kým mají tu čest. Tomu se říká náhoda. Ten člověk, který o nedělích vybírá na parketu v přestávce mezi tanci, býval něco jako pouťový zápasník a měl nějaké oplétačky s policií. První poznal on komisaře.
„Kvůli mně čirou náhodou nejdete? Já sekám dobrotu, aby bylo jasno!“
„No ovšem, ovšem!“ usměje se Maigret.
„A pokud jde o kunčofty… Ne, pane komisař, nezdá se mi, že by se u mě našlo něco pro vás. Poslíčkové, služtičky, slušná skromná mládež, co…“
„Znáte Felicii?“
„Koho že?“
„Taková legrační holka, hubená jako tyčka, se špičatým nosem, čelem jak umíněná koza, oblíká se do samých strakamakatin…“
„Andulka!“
Vida! Starý Lapie Felicii říkal Papoušek.
„Copak provedla?“
„Nic. Jenom bych rád věděl, s kým se tady u vás scházela.“
„Vlastně s nikým. Moje žena – nenamáhejte se, neznáte ji, to je solidní zboží – povídám, že má žena jí říkala Princezna, to že se tvářila tak nafoukaně. Co je vlastně ta holka zač? To jsem se jakživ nedověděl. Přinesla se vždycky fakt jak princezna. Tancovala našponovaná jako šňůra. Když se jí člověk začal vyptávat, naznačila, že není to, zač ji máme, že sem chodí inkognito… Povídali, že mu hráli! Koukněte. Sedla si pokaždé k tomuhle stolu, úplně sama. Usrkávala ze skleničky, malíček přitom měla vztyčený… Slečinka netancovala jen tak s někým. V neděli… Jo! to mi připomíná…“
Maigret si představuje dav na otřásajícím se parketu, vyřvávání harmoniky, hostinského s rukama v bok, jak se chystá pustit mezi páry a vybírat.
„Tancovala s chlápkem, kterého už jsem někde viděl… Ale kde, to si nevzpomenu… Připosražený, ramenatý, nos trochu šejdrem… Na tom nesejde. Vím jenom, že si ji držel hezky u těla. A v jednu chvíli mu vám, uprostřed tance, ta holka jednu vlepí! Myslel jsem, že bude kravál. Už jsem se tam šinul. Ale ani v nejmenším. Chlápek na víc nečekal a zdekoval se a Princezna se šla důstojně posadit na místo a přepudrovat se…“

Janvier už musí být dávno v Rouenu. Maigret nechá kolo na terase před Zlatým prstenem a zajde za poštmistrovou do svěžího stínu na poštovním úřadě.
„Nikdo mi nevolal?“
„Máte tu jenom vzkaz. Volat hlavní strážnici v Rouenu. Mám vás spojit?“
V telefonu se neozve Janvier, ale jeden z inspektorů.
„Komisař Maigret? Máme vám vyřídit tohle: než ten mladík odjel do Rouenu, obešel asi deset barů na Montmartru. S nikým prý nemluvil. Pokaždé vypadal, že na někoho čeká. V Rouenu ihned zamířil ke kasárnám. Vešel do jedné vykřičené hospody, patrně ji znáte, Tivoli… Zdržel se tam asi půl hodiny, pak bloumal po ulicích, až skončil na nádraží. Vypadá čím dál unavenější a skleslejší. V téhle chvíli čeká na vlak do Paříže a inspektor Janvier pokračuje ve sledování…“
Maigret vydá obvyklé příkazy: vyslechnout majitelku podniku; zjistit, za kterou holkou Pétillon byl, co po ní chtěl, atd… Je ještě v kabině, když zaslechne temné burácení, jako by kolem projížděl autobus, ale když se octne zase v úřadovně pošty, zjistí, že to se v dálce ohlašuje bouřka.
„Čekáte ještě nějaký hovor?“ vyptává se poštmistrová, která v životě neměla tolik povyražení.
„Dost možná. Pošlu vám sem inspektora.“
„Být u policie je ale vzrušující! To my tady v tom Zapadákově jakživi nic nezažijeme!“
Mechanicky se usměje, místo aby pokrčil rameny, jak má chuť, a už zase šlape ten kousek cesty zpátky do osady.
„Nedá se svítit, ta holka musí kápnout božskou!“ opakuje si celou cestu.
Schyluje se k bouřce. Obzor se hrozivě zbarvil do fialova a šikmé sluneční paprsky jako by bodaly víc, mouchy štípou.
„Vrať se ke Zlatému prstenu, Lucasi. Kdyby někdo volal, vezmeš to.“
Když otvírá dveře Hornova mysu, má na tváři rozhodný výraz člověk, který si už příliš dlouho ze sebe nechal tropit

šašky. Teď toho má dost! Postaví se před tu zpropadenou Felicii a pořádně s ní zatočí, nedá jí pokoj, dokud se nesesype.
„Tak dost, děvenko! Konec hraní!“
Je tady, ví to. Viděl, jak se v přízemí pohnula záclona ve chvíli, kdy posílal Lucase do Orgevalu. Vejde dovnitř. Ticho. V kuchyni se vaří káva. V zahradě nikdo. Zamračí se.
„Felicie!“ zavolá polohlasně. „Felicie!“
Hlas se zvyšuje. Křikne vztekle:
„Felicie!“
Chviličku si říká, jestli ho zase nenapálila a neproklouzla mu mezi prsty. Ale ne, slyší nějaký slabý zvuk v prvním patře, něco jako vzlyknutí maličkého děcka, a tak bere schody po čtyřech, zastaví se na prahu Feliciina pokoje a vidí, že dívka leží natažená na gauči.
Pláče, obličej vmáčknutý do polštáře, a současně začnou padat veliké kapky, průvan někde v domě prudce zabouchne dveře.
„Copak?“ zavrčí komisař.
S ní to nehne. Záda se jí poškubávají. Sáhne jí na rameno.
„Copak, děvenko?“
„Nechte mě být… Prosím vás, nechte mě!“
Hlavou mu bleskne myšlenka, ale nechce se jí zabývat. Že totiž tohle všecko je jenom komedie. Felicie si vybrala příhodnou chvíli. Vybrala si i vhodnou pozici a vůbec, kdoví jestli jen náhodou má šaty vyhrnuté hezký kus nad útlá kolena?
„Vstávejte, děvenko…“
Hleďme! Poslechla. Felicie bez odporu poslechla, což je přinejmenším nečekané. Teď sedí na lůžku, oči zalité slzami, obličej posetý červenými skvrnami, dívá se na něj a vypadá tak zuboženě, tak vyčerpaně, že si komisař připadá jako nejhorší surovec.
„Copak se děje? No tak! Povězte mi to…“
Zavrtí hlavou. Nemůže mluvit. Dá mu na srozuměnou, že by mu ráda všechno řekla, ale že to nejde, a znovu schová hlavu do dlaní.
Jak tu tak Maigret stoji, připadá si na tuhle místnost moc velký, a tak si přitáhne židli, sedne si ke gauči, zaváhá, a teprve pak vezme jednu ruku a odtáhne ji od uslzeného obličeje. Ještě tomu totiž tak docela nevěří. Objevit pod křečovitě sevřenými prsty ironickou tvář, nijak moc by se nedivil.
Pláče doopravdy. Pláče jako děcko, bez špetky koketérie. A to, co ze sebe nakonec zajíkavě vypraví, vykoktá rovněž dětský hlásek.
„Jste zlý…“
„Já že jsem zlý? Ale kde, děvenko. Uklidněte se. Copak vy nechápete, že to dělám ve vašem zájmu?“
Zakroutí hlavou.
„Ale tak už si krucinál uvědomte, že tu došlo ke zločinu, že vy jste jediná osoba, která tenhle dům znala natolik dobře, aby… Neříkám, že jste svého pána zabila…“
„To nebyl můj pán.“
„Já vím. Říkala jste mi to. Dejme tomu, že to byl váš otec. Protože tohle jste přece chtěla naznačit, nebo ne? Dejme tomu, že starý Lapie svého času udělal hloupost a pak že si vás vzal k sobě. Dědíte vy. Vy máte prospěch z jeho smrti.“
Vzal to moc rychle. Dívka vstane, stojí před ním vzpřímená a nehybná jako socha rozhořčení.
„Ale ano, děvenko! Jen pěkně seďte… Logicky bych vás už byl měl zatknout…“
„Jsem připravena.“
Panebože, to je ale práce! A oč radši by měl Maigret před sebou toho nejmazanějšího podvodníka, nejstrašnějšího recidivistu. Ta nemožnost zjistit, kdy hraje komedii a kdy je upřímná! Cítí, že ho pozoruje, že ho s děsivou jasnozřivostí neustále pozoruje.
„O to nejde. Jde o to, abyste nám pomohla. Člověk, který využil chvíle, kdy jste byla na nákupu, aby zabil vašeho pána… zkrátka aby zabil Julesa Lapieho, znal dostatečně vaše domácí zvyklosti, aby…“
Dosedne zmoženě na okraj otomanu a špitne:
„Poslouchám vás.“
„Ostatně proč by byl Lapie vodil do svého pokoje někoho neznámého? Byl zabit u sebe v pokoji. Neměl nejmenší důvod, aby tam v tuhle dobu chodil. Měl co dělat na zahradě. Nabídl návštěvě pití, a to byl spíš šetrný…“
V některých chvílích musí Maigret skoro křičet, aby přehlušil rachot hromu, a když zničehonic třeskne obzvlášť silná rána, Felicie k němu instinktivně natáhne ruku a chytí ho za zápěstí.
„Já se bojím…“
Chvěje se. Opravdu se chvěje.
„Pročpak byste se bála. Jsem tady.“
Je hloupé říkat, že je tady, to dobře ví. Ona jeho zmatku ihned využije, nasadí bolestnější tvář, zasténá:
„Vy mě tak trápíte! A co se mě ještě natrápíte! Já jsem tak nešťastná… Bože můj! jak já jsem nešťastná…a vy…vy…“
Upírá na něho dokořán rozevřené žadonící oči.
„Pronásledujete mě, protože jsem slabá, protože se mě nemá kdo zastat. Před domem stál celou noc a celý den nějaký muž a dnes v noci tam bude zas…“
„Jak se jmenuje ten chlap, co jste mu v neděli na tancovačce dala facku?“
Na chvíli vypadne z konceptu, pak se ušklíbne:

„Tak vidíte!“
„Co mám vidět?“
„Že mě pronásledujete. Zrovna na mě jste si zasedl, jako… jako byste mě nenáviděl. Co jsem vám udělala? Ano, řekněte mi, proboha vás prosím, co jsem vám dělala?“
Bylo by načase se zvednout, nechat toho, promluvit si vážně. Maigret to má v úmyslu. Za nic na světě by nechtěl, aby ho teď z chodby někdo pozoroval. Pozdě! Nezaujal příslušný postoj dost rychle a Felicie se rozohňuje, využije dalšího zahřmění a chytne se ho jako klíště, mluví na něj z čím dál větší blízkosti, cítí na tváři její horký dech, vidí její obličej těsně u svého.
„Je to proto, že jsem žena? Jste snad jako Forrentin…?“
„Co Forrentin…?“
„Má na mě zálusk. Pronásleduje mě. Oznámil mi, že mě dříve nebo později dostane, že s ním stejně jednou…“
„Možná je to pravda, Maigret si vybavuje správcovu tvář, jeho poněkud znepokojivý úsměv, jeho smyslné masité ruce.
„Jestli vám jde o tohle, tak to řekněte! To ještě radši…“
„Ne, děvenko, ne…“
Tentokrát vstane, odstrčí ji.
„Pojďte dolů, buďte tak hodná. Tady v tom pokoji nemáme co dělat.“
„To vy jste sem přišel.“
„To ještě není důvod k tomu, abychom tu zůstávali, a hlavně aby vás napadaly takové věci. Pojďte dolů, prosím vás.“
„Nechte mě trošku se upravit…“
Jakž takž se před zrcadlem napudruje. Popotahuje.
„Uvidíte, že způsobíte neštěstí!“
„Jaké neštěstí?“
„Já nevím… Každopádně jestli mě jednou najdou mrtvou…“
„Mluvíte hloupě… Pojďte.“
Pustí ji před sebe.
Nebe při bouřce tak potemnělo, že musí v kuchyni rozsvítit. Na vařiči bublá káva.
„Asi odtud radši půjdu pryč,“ prohlásí Felicie, když zhasíná plyn.
„Kam?“
„To je jedno. Nevím…. Ano, uteču a nikdo mě nikdy nenajde. Udělala jsem chybu, že jsem se vrátila.“
„Nikam neutečete.“
Procedí mezi zuby, příliš tiše na to, aby si komisař byl jist, že slyšel dobře:
„To se uvidí!“
A tak Maigret vystřelí naslepo:
„Jestli chcete za mladým Pétillonem, můžu vám rovnou říct, že ten je v Rouenu v jednom pochybném podniku.“
„To není…“
Vzpamatuje se:
„Co je mi do toho?“
„To on?“
„Co? Co tím myslíte?“
„On je vaším milencem?“
Opovržlivě se zasměje.
„Cucák, kterému ještě není dvacet!“
„Ať je to jak chce, milá Felicie, jestli se snažíte zachránit jeho…“
„Nesnažím se zachraňovat nikoho. A vůbec, už vám nebudu odpovídat. Nemáte právo celý den se na mě lepit a šikanovat mě. Budu si stěžovat.“
„Tak si stěžujte!“
„Myslíte si, kdovíjak nejste chytrý, co? A přitom jste jenom silný! Dovolujete si na chudáka holku, protože dobře víte, že se nedokáže bránit…“
Maigret si posadí klobouk na hlavu, a déšť nedéšť, ve chvíli stojí na prahu pevně rozhodnut vrátit se ke Zlatému prstenu. Ani se s ní nerozloučí. Má toho dost. Udělal chybu. Musí začít všechno znova, vzít vyšetřování za jiný konec. Ať si promokne! Udělá krok, a Felicie se k němu vrhne.
„Nechoďte pryč.“
„Proč?“
„Vy to dobře víte… Nechoďte. Bojím se bouřky.“
A to je pravda. Tentokrát nelze. Celá se třese, úpěnlivě ho prosí, aby zůstal, je mu vděčná, že se vrací do kuchyně, sedá si, sice nakvašeně, ale sedá, a aby mu poděkovala, honem mu nabízí:
„Nechtěl byste hrníček kávy? Nemám vám nalít skleničku?“
Nutí se do úsměvu, a zatímco mu nalévá, opakuje:
„Proč jste na mě tak zlý, když jsem vám nic neudělala?“

IV. Podraz s taxíkem

Maigret beze spěchu stoupá po rue Pigalle, ruce v kapsách svrchníku, protože je po půlnoci a po bouřce se ochladilo, na chodnících jsou ještě mokré šmouhy. Portýři nočních podniků pod neóny kolemjdoucího brzy poznali, zákazníci postávající u baru do podkovy v kavárně na rohu rue Notre-Dame-de-Lorette se po sobě tázavě podívali.
Nezasvěcenec by si ničeho nevšiml.
A přitom z jednoho konce na druhý probíhá Montmartrem, který žije z nočních ptáků, nepostřehnutelný pohyb jako zachvění věstící poryv větru na hladině rybníka.
Maigret to ví. Je rád. Tady aspoň už nemá co dělat s dívkou, která buď pláče, nebo mu vzdoruje. Poznává letmo známé siluety, domýšlí si smluvená hesla, která letí z úst k ústům, ba i to, jak důležité správkyně na toaletách dancingů po vyhlášení poplachu kvapně ukrývají sáčky s kokainem.
Pelikán je tady nalevo, s modrým neónovým nápisem a olivrejovaným černochem. Ze stínu se kdosi vynoří přilepí se komisaři na záda a těsně za ním vydechne:
„To jsem rád, že jste tady!“
Je to Janvier, a ten teď s lhostejností, již by někdo mohl považovat za cynismus, která však není tak bezedná, jak vypadá, prohlásí:
„Máme to v kapse, šéfe. Měl jsem strach jenom z jednoho: že kápne božskou sám. Je úplně hin.“
Oba muži se zastaví na kraji chodníku, jako by vychutnávali svěží vzduch po dešti, a Maigret si nacpává další dýmku.
„Od Rouenu už nemůže. Jak jsme v nádražním bufetu čekali na vlak, desetkrát mi připadalo, že se ke mně vrhne a všechno vyklopí. Je to hejl…“
Maigretovi neujde nic z toho, co se děje kolem něho. Kolikpak asi lidí, kteří nemají čisté svědomí, jenom proto, že tady stojí na obrubníku, zrovna teď nenápadně bere roha anebo uklízí do ústraní jisté kompromitující věci?
„V rychlíku byl úplně sesypaný. Na Saint-Lazare nevěděl, co má dělat; kromě toho byl možná mírně stříknutý, od včerejška toho totiž hodně vypil. Nakonec šel domů, do rue Lepic. Nejspíš se umyl, vzal si smoking. Porýpal se v jídle v jedné laciné hospodě na place Blanche a šel do práce. Půjdete tam? Budete mě ještě potřebovat?“
„Běž se vyspat, hochu…“
Když bude Maigret někoho potřebovat, má na to dva muže v pohotovosti na Zlatnickém nábřeží.
„Tak do toho!“ vzdychne si.
A vejde k Pelikánovi, pokrčí rameny, když vidí, že se černoch může přetrhnout samou ochotou a považuje za nutné usmívat se od ucha k uchu, odmítne šatnářce vydat svůj svrchník. Jazzová hudba k němu doléhá přes sametové závěsy, maskující vstup do lokálu. Malý bar nalevo. Dvě zívající ženy, jeden už teď opilý synáček z lepší rodiny, majitel podniku, který horempádem přikvačí…
„Dobrej večír!“ zavrčí komisař.
Šéf má nahnáno, pochopitelně.
„Poslechněte… Doufám, že se nic neděje?“
„Ale ne! Ne…“
A Maigret ho mírně odstrčí, jde si sednout do rohu nedaleko pódia s hudebníky.
„Whisky?“
„Velké pivo.“
„Víte přece, že pivo nevedeme.“
„Tak žitnou s vodou.“
Kolem něho to vypadá žalostně. Zákazníky abys hledal s lupou. Je vůbec aspoň jeden opravdový zákazník v tomto úzkém lokále, kde zastřené lampy šíří jen rudý svit, který přechází do fialova, když orchestr spustí tango? Animírky. Teď když vědí, co je nově příchozí zač, už se neobtěžují spolu tančit a jedna se chopí odloženého háčkování.
Na pódiu Pétillon ve smokingu vypadá ještě hubenější a mladší, než ve skutečnosti je. Pod dlouhými tmavými vlasy je bledý jako stěna, víčka má narudlá únavou a strachem, ať dělá co dělá, nemůže odtrhnout oči od čekajícího komisaře.
Janvier má pravdu: mají to v kapse. Jisté známky neomylně a jasně ukazují, že člověk je u konce sil, že se mechanismus

porouchal, že ho jímá jakási závrať, a že touží už jen po jediném: co nejdřív to mít za sebou, zbavit se všeho, co má na srdci. Je to hotovka natolik, že v jednu chvíli by člověk skoro věřil, že Jacques Pétillon odloží saxofon a vrhne se sám od sebe k Maigretovi.
Není to nic hezkého, talový člověk zachvácený smrtelným strachem. Maigret už jich pár viděl, sám promyšleně dávkoval jisté výslechy – které někdy trvaly dvacet hodin i více –, aby při hovoru svého společníka, či spíše svého pacienta dovedl k tomuto fyzickému morálnímu zhroucení.
Tentokrát na tom žádnou zásluhu nemá. Nevěřil stopě Pétillon. Necítil ji. Vůbec se o ni nestaral, tak byl hypnotizován tou podivnou Felicií, na kterou ustavičně myslí.
Pije. Pétillon se asi diví, že je tak lhostejný. Ruce s dlouhými hubenými prsty se mu třesou, kolegové z orchestru ho po straně pozorují.
Co to tak zuřivě hledal po těch osmačtyřicet hodin šílenství? Jaké naděje se chytal? Koho vyhlížel po těch kavárnách, v těch barech, do kterých postupně vešel, kde horoucně upíral pohled na dveře, dočkal se pokaždé jen zklamání a šel hledat jinam, až nakonec uháněl do Rouenu a tam pádil rovnou k holkám do jedné hospody poblíž kasáren?
Je u konce sil. I kdyby tady Maigret nebyl, přišel by stejně sám od sebe, brzy by klopýtal po zaprášeném schodišti na Zlatnickém nábřeží, chtěl by s někým mluvit…
Už je to tu! Jazz si dopřeje chviličku oddechu. Harmonikář zamíří k baru na skleničku. Ostatní se polohlasně baví, Pétillon položí svůj nástroj na stojan a sejde po dvou schůdcích.
„Musím s vámi mluvit," vypraví ze sebe.
A komisařův hlas zní nesmírně laskavě, když mu odpovídá:
„Já vím, můj milý."
Tady? Maigret se rozhlédne po lokále, jehož prostředí se mu hnusí. Nemusí toho kluka tady nechávat všemi očumovat, za chvíli se totiž nejspíš rozbrečí.
„Nemáte žízeň?"
Pétillon zavrtí hlavou.
„Tak tedy půjdeme."
Maigret zaplatí útratu, ačkoli majitel podniku mu ji horlivě nabízí grátis.
„Poslouchejte… Myslím, že se dneska asi budete muset obejít bez saxofonisty… my se spolu půjdeme trochu projít. Vezměte si klobouk a kabát, Pétillone."
„Já jsem bez kabátu."
Sotva jsou na chodníku, spustí, ale předtím se pořádně nadechne, jako před skokem do vody:
„Víte, pane komisaři… Lepší bude, když vám všechno vyklopím. Já už nemůžu."
Klepe se od hlavy k patě. Jistě mu pouliční neóny tančí před očima. Šéf Pelikána a černý portýr se za nimi dívají, jak se vzdalují.
„Máš dost času, můj milý…"
Zavede ho na Nábřeží, to bude nejjednodušší. Kolikrát už vyšetřování skončilo v tuhle hodinu v Maigretově kanceláři, když prostory kriminálky zejí prázdnotou, na chodbě hlídá stráž a lampa se zeleným stínidlem podivně osvětluje člověka, jemuž povolily nervy?
Tenhleten je ještě kluk. Maigret je mrzutý. V tomhle případu má rozhodně co do činění se samými ubohými protivníky.
„Běž dál."
Postrčí ho do jedné pivnice na place Pigalle, než totiž mávne na taxíka, má chuť dát si pivo.
„Co si dáš?"
„To je jedno. Přísahám vám, pane komisaři, že já jsem…"
„No, jo… No jo… Povíš mi to za chvilku… Pane vrchní, dvakrát velké pivo!"
Pokrčí rameny. Zase už dva zákazníci považují za rozumné, sotva ho poznali, nechat cibulačku cibulačkou a vzít roha.
Další vešel do telefonní kabiny a za kosočtvercovým oknem je vidět jeho ramena skloněná k přístroji.
„Je tvou milenkou?"
„Kdo?"
Hleďme, hleďme! Kluk je upřímně překvapen, v některých případech přízvuk nemýlí.
„Felicie."
A Pétillon opakuje jako někdo, komu tohle v životě, nepřišlo na mysl a kdo už ničemu nerozumí:
„Felicie mou milenkou?"
Dokonale v tom plave.
Už už začínal s dramatickou zpovědí, a najednou mu člověk, který má v rukou jeho osud, tenhle Maigret, co na něho poštval smečku svých inspektorů, tady začne vykládat o služce jeho strýce!
„Přísahám vám, pane komisaři…"
„No dobře… Ale stejně pojď se mnou…"
Někdo je poslouchá. Dvě drobné ženy předstírají že se líčí, a špicují uši, nemají zapotřebí producírovat se před nimi.
Jsou zase venku. Pár metrů od nich je v přítmí place Pigalle vidět řadu taxíků a Maigret se chystá zamávat, už zvedá ruku. Kousíček od něj na kraji chodníku zírá neurčitě před sebe městský strážník.
Přesně v tom okamžiku práskne výstřel. Komisaři se zdá, že slyší ještě jeden zvuk, takřka současně prvním, a jeden taxík vyráží směrem na boulevard Rochechouart.
Tohle všechno proběhne tak rychle, že si po celou vteřinu nevšimne, že jeho společník si přitiskl ruku na prsa, že vstoje vrávorá a druhou rukou hledá oporu. Mechanicky se zeptá:
„Dostal jste ji?"

Městský strážník se vrhl k řadě taxíků. Naskočí do jednoho z nich a také ten vystartuje. Ochotný řidič dupne na plyn. Pétillon padá, ruku na náprsence, a pokusí se vykřiknout, ale ozve se jen podivný, směšně slabý zvuk.

Druhý den ráno se noviny spokojí uveřejněním běžného krátkého sloupečku:
„Dnes v noci byl j azzový hudebník Jacqués P. na place Pigalle postřelen do prsou neznámým útočníkem, který z místa činu ujel taxíkem. Okamžitě bylo přikročeno k jeho pronásledování, zadržet vraha se však nepodařilo.
Podle všech předpokladů jde o vyřizování účtů či o drama žárlivosti.
Raněný, jehož stav je vážný, byl dopraven do nemocnice Beaujon. Policie pátrá."
Není to pravda. Policie tisku nepodává nutně přesné informace. Ošemže Jacques Pétillon je v Beaujonu. Ovšemže jeho stav je vážný, tak vážný, že není jisté, zda přežije. Má levou plíci provrtanou střelou těžkého kalibru.
Co se pronásledování týče, to je jiná věc. Maigret o tom v kanceláři ředitele kriminálky při hlášení mluví roztrpčeně:
„Za to můžu já, šéfe. Měl jsem chuť na pivo. Taky jsem nechtěl, aby se ten kluk trochu zmátořil, než se mnou půjde sem. Měl nervy nadranc. Celý den dostával pořádně zabrat. Udělal jsem samozřejmě chybu.
Ten, co toho využil, není dnešní, to vám garantuju.
Když jsem uslyšel výstřel, staral jsem se o kluka. Stíhání jsem nechal na městském strážníkovi. Četl jste to hlášení?
Taxík ho táhl plnou rychlostí na druhý konec Paříže až na place d'Italie, tam zničehonic zastavil, a uvnitř žádný pasažér nebyl…
Šoféra zašili, i když protestoval. Ale to nic nemění nemění na tom, že mě parádně převezli."
Vztekle přeběhne očima protokol řidičova výslechu.
„Parkoval jsem na stanovišti na place Pigalle, když mi neznámý muž nabídl dvě stě franků, abych jednomu jeho příteli vyvedl takovou ptákovinu, jak se vyjádřil měl odpálit petardu – doslova tohle mi taky řekl – a na tohle znamení jsem já měl vyrazit na plný plyn a uhánět na place d'Italie…"
Kapku moc naivní na nočního taxíkáře! Nicméně se bude těžko dokazovat, že lhal.
„Toho strážníka jsem pořádně neviděl, stál ve stínu pod stromy a hlavu měl skloněnou. Byl široký v ramenou, měl tmavé šaty a na hlavě šedivý plsťák."
Popis, který se hodí na kohokoli!
„Na tenhle kousek hned tak nezapomenu, to si pište," vrčí Maigret. „Teda kdo na tohle přišel! Vkrade se mezi dva taxíky nebo do jakéhokoli temného kouta… Vystřelí… Přesně v tom momentě vyrazí auto a všichni si pochopitelně představují, že vrah je uvnitř, pustí se horempádem za ním, a náš člověk měl zatím čas zdekovat se nebo se dokonce vmísit do davu… Vyslechli jsme ostatní taxíkáře na stanovišti. Nic neviděli. Jenom jeden, starý chlap, znám ho léta má dojem, že zahlédl něčí siluetu jít kolem nádrže."
Když si pomyslí, že se saxofonista chystal promluvit, že byl ochoten všecko vyklopit u Pelikána a on, Maigret, ho zarazil! Pánbůh ví, kdy ho teď zase budou moci vyslýchat, jestli ho vůbec ještě bude možné vyslýchat.
„Co hodláte dělat?"
Nabízí se klasická metoda. Případ se stal na Montmartru, v určitém přesném okruhu. Vyslechne se takových padesát maníků, známé firmy, které se tu noc vyskytovaly poblíž, všichni ti, co upalovali, jako by jim za patami hořelo, sotva se rozkřiklo, že se v rue Pigalle objevil komisař Maigret.
Pár z nich nemá čisté svědomí. Když se trochu zmáčknou, když se jim pohrozí, že si policie na jejich kšeftíky posvítí, dá se z nich nějaká ta informace vytáhnout.
„Nasadím na to jednoho nebo dva lidi, šéfe. A já…"
Ať dělá co dělá, jeho to táhne jinam. Už od začátku! Od chvíle, kdy vkročil do toho nakašírovaného jeannevilleského světa.
Nebylo to snad něco jako předtucha, ta nechuť vzdálit se od Hornova mysu a od té potrhlé Felicie?
Události mu za pravdu nedávají. Všechno teď vypadá na to, že po tajemství smrti starého Lapieho je třeba pátrat kolem place Pigalle.
„Já se přece jenom vrátím tam."
Pétillon mu stačil říct jediné: Felicie není jeho milenka. Zatvářil se vyjeveně, když o ní Maigret začal, jako kdyby ho něco takového ani ve snu nenapadlo…
Je půl deváté. Maigret zavolá ženě.
„To jsi ty?… Ne, nic zvláštního… Nevím, kdy přijdu…"
Je na to zvyklá. Maigret si nacpe do kapes různá hlášení. Je tam mimo jiné hlášení z Rouenu s výpisem z trestního rejstříku všech žen pracujících v Tivoli. Pétillon nešel na pokoj s žádnou z nich. Když vešel dovnitř a usadil se v koutě, dvě z těchhle dámiček si k němu přisedly na čalouněnou lavici potaženou karmínovým sametem.
„Máte tu nějakou Adélu?" zeptal se.
„Jdeš pozdě, milánku. Adéla už tu není hezky dlouho. Myslíš přeci takovou malou prsatou brunetku, viď?"
Nemá nejmenší představu. Ví jenom, že hledá jistou Adélu, která rok předtím byla v téhle hospodě. Je pryč už hezkých pár měsíců. Nevědí, kde je jí konec. Kdyby měli hledat všecky Adély po všech francouzských veřejných domech…
Jeden inspektor systematicky prohledá saxofonistův pokoj v rue Lepic. Janvier, který se moc dlouho z odpočinku netěšil, stráví den v okolí place Pigalle.
Pokud jde o Maigreta, už zase nastoupil do vlaku na nádraží Saint-Lazare, vystoupí v Poissy a pustí se do kopce po cestě, která vede do Jeannevillu.
Zdá se, že po včerejší bouřce jsou louky ještě zelenější, modř nebe má jemnější odstín; brzy spatří růžové domky, pozdraví přes sklo Melánii Chochoiovou,která svýma prázdnýma očima sleduje, jak jde kolem.
Jde za Felicií. Čím to, že mu to dělá radost? Proč bezděky přidává do kroku? Usměje se, když pomyslí na to, jak

mizernou náladu má asi Lucas po noci pročučené před Hornovým mysem. Vidí ho už zdálky, jak sedí u cesty s vyhaslou dýmkou v puse. Asi se mu chce spát. Má nejspíš hlad.
„Tak co, ty nešťastníku?“
„Nic, šéfe. Dal bych si líbit hrnek kafe a postel. Nejdřív to kafe.“
Oči má naběhlé ospalostí, svrchník pomačkaný, boty a spodek kalhot potřísněné načervenalým blátem.
„Každopádně běž ke Zlatému prstenu. Nastaly změny.“
„Co?“
„Ten muzikant koupil jednu z bouchačky.“
Mohlo by to od komisaře vypadat jako lhostejnost, ale Lucas na to nenaletí a brzy se vzdálí, potřásaje hlavou.
A jde se na to! Maigret se rozhlédne s uspokojením člověka, který se shledává s důvěrně známým prostředím, a pak zamíří ke dveřím vilky. Vlastně ne… Raději dům obejde a půjde přes zahradu. Strčí do branky. Dveře do kuchyně jsou otevřené…
A on na chvilku strne údivem a neví, jestli se nemá rozesmát. Když Felicie zaslechla jeho kroky, vyšla na práh a stoji tam jako svíčka, obrácená k němu, na tváři přísný výraz.
Ale co to s ní proboha je? Čím to, že vypadá tak nezvykle? To není od pláče, že jí tak napuchly oči, že má tváře plné rudých skvrn.
Jak k ní jde blíž, pronese kyseleji než kdy jindy:
„Tak co, jste spokojen?“
„Copak se stalo? Spadla jste ze schodů?“
„Hlavně že před domem ve dne v noci stojí policajt! Předpokládám, že ten váš hlídací pes spal, co?“
„No tak, Felicie, mluvte jasněji. Nechcete mi snad namluvit…“
„Že sem přišel vrah a napadl mě, ano! Copak o to vám nešlo?“
Maigret měl v úmyslu povědět jí o Pétillonovi a o nočním dramatu, ale rozhodl se raději nejdříve vyzvědět více o tom, co se stalo v Hornově mysu.
„Pojďte si sednout. Sem do zahrady, no ano… Přestaňte se takhle tvářit! Teď se uklidněte, nedívejte se na mě krvežíznivě a pěkně mi povězte, co se stalo. Včera večer, když jsem šel od vás, jste byla vyloženě předrážděná. Co jste dělala potom?“
Utrousí pohrdavě:
„Nic.“
„Dobrá, předpokládám, že jste se najedla. Pak jste zamkla a šla jste k sobě do pokoje… Je to tak, viďte? Víte jistě, že jste všude zamkla?“
„Vždycky zamykám, než si jdu lehnout.“
„Šla jste si tedy lehnout. Kolik bylo hodin?“
„Čekala jsem dole, dokud neskončila bouřka…“
To je pravda, byl tak krutý, že ji tu nechal samotnou přes její strach z hromu a blesků!
„Pila jste něco?“
„Kávu.“
„Zajisté pro spaní. Potom?“
„Četla jsem si.“
„Dlouho?“
„Já nevím. Snad do půlnoci. Pak jsem zhasla. Byla jsem si jistá, že se stane neštěstí. Říkala jsem vám. to.“
„Teď mi o tom neštěstí povězte.“
„Vysmíváte se mi… Na tom nesejde. Vy si připadáte ohromně chytrý! V jednu chvíli jsem zaslechla něco jako škrábání v pokoji pana Lapieho…“
Po pravdě řečeno, Maigret nevěří ani slovo z toho, co mu tu vykládá, a jak ji tak poslouchá a pozoruje, přemítá, čeho chce touhle novou lží dosáhnout. Protože u téhle holky co slovo, to lež. Policejní komisař z Fécampu sdělil telefonicky některé údaje, o něž ho žádali.
Maigret teď ví, že Feliciiny narážky, pokud jde o její vztah k Julesu Lapiemu, jsou holý výmysl. Má zkrátka a dobře otce i matku. Matka je pradlena, otec starý ochmelka, který se potlouká po přístavu, trochu vypomůže tady, trochu tamhle, hlavně když jde o to, vypít nějakou tu štamprli kořalky. Ať zpovídali jak chtěli sousedy i ty nejupovídanější sousedky, starý Lapie s pradlenou jaktěživ nic neměl. Když sháněl službu, bratr tesař mu doporučil Felicii, která k nim občas chodila pomoci s úklidem.
„Takže vy jste, děvenko, zaslechla něco jako škrábání. Přirozeně jste okamžitě otevřela okno a zburcovala policistu, který venku hlídal.“
Řekl to ironicky a ona zakroutila hlavou.
„Proč?“
„Proto!“
„Protože jste, předpokládám, netoužila po tom, aby byl zatčen muž, o němž jste se domnívala, že je vedle v pokojí?“
„Třeba!“
„Tak dál…“
„Potichu jsem vstala…“
„A samozřejmě jste nerozsvítila. Kdybyste totiž rozsvítila, strážmistr Lucas by si toho byl všiml. Okenice nepřiléhají neprodyšně. Takže jste vstala… Nebála jste se, ačkoli se třesete před obyčejnou bouřkou. Co dál? Vyšla jste z pokoje?“

"“Hned ne. Přitiskla jsem ucho na dveře a poslouchala… Z druhé strany chodby někdo byl. Slyšela j sem šoupání židle. Pak jsem zaslechla něco jako přidušené zaklení. Pochopila jsem, že ten člověk nenašel, co hledal, a že se chystá zase jít…“
„Dveře od vašeho pokoje byly zamčené?“
„Ano.“
„A vy jste je otevřela a neozbrojená jste se vrhla vstříc zločinci, který byl pravděpodobně vrahem Julesa Lapieho?“
„Ano.“
Dívá se na něj vzdorovitě. Maigret obdivně hvízdne.
„Takže jste si byla naprosto jistá, že vám neublíží? Nemohla jste samozřejmě tušit, že v tu chvíli je mladý Pétillon daleko odtud, v Paříži…“
Felicie se neubrání výkřiku:
„Co vy o tom víte?“
„Ale no tak… Kolik bylo hodin?“
„Potom jsem se podívala na hodinky. Bylo půl čtvrté ráno. Jak víte, že Jacques…“
„Podívejme! Vy mu říkáte křestním jménem?“
„Tak necháte mě domluvit? Jestli mi nevěříte, běžte pryč!“
„Budiž, už vás nepřeruším… Vyšla jste srdnatě z pokoje, ozbrojena pouhopouze svou odvahou, a…“
„A dostala jsem ránu pěstí přímo do obličeje!“
„Ten člověk utekl?“
„Dveřmi do zahrady. Přišel taky tamtudy.“
Maigret má sto chutí říci jí, modřiny nemodřiny:
„A já vám, děvenko, nevěřím ani slovo…“
Zato kdyby mu někdo tvrdil, že se poranila sama, vůbec by o tom nezapochyboval. Proč?
Jenomže v tu chvíli jeho pohled strne a upře se na dosud mokrou půdu na jednom záhonku. Felicii to neujde, podívá se v tu stranu, zahledí se na stopy a s neznatelným úsměvem na rtech pronese:
„Tohle je nejspíš od mých nohou, co?“
Maigret vstane.
„Pojďte.“
Vejde do domu. Stále ještě jsou vidět hlinité šlápoty na naleštěných schodech. Otevře ke starému.
„Byla jste tady?“
„Ano. Ale na nic jsem nesáhla.“
„Co tahle židle? Stála tady včera večer?“
„Ne. Byla u okna.“
Jenže teď stojí před objemným ořechovým šatníkem a na vyplétaném sedadle jsou jasně vidět stopy od bláta.
Takže Felicie tedy nelhala. Do Hornova mysu se v noci zkrátka vkradl jakýsi muž a Pétillon to být nemohl, protože ten tou dobou chudák ležel na operačním stole v beaujonské nemocnici.
Pokud by Maigret potřeboval ještě nějaký důkaz, najde ho, když sám vyleze na židli a podívá se nahoru na skříň, kde v silné vrstvě prachu šmátraly něčí prsty a někdo pomocí nějakého nástroje nadzdvihl jedno prkýnko.
Bude třeba poslat sem machry z daktyloskopie, aby tohle všecko vyfotili a sejmuli otisky prstů, pokud tu nějaké jsou.
Teď už je Maigret vážnější, čelo má ustarané, zabručí jakoby pro sebe:
„A vy jste nezavolala! Věděla jste, že máte pod okny inspektora, a nic jste neřekla. Dokonce jste si dala pozor, abyste nerozsvítila…“
„Rozsvítila jsem v kuchyni, dávala jsem si tam na obličej studené obklady.“
„Protože světlo v kuchyni není vidět z ulice, že ano? Jinými slovy jste nechtěla způsobit poplach. Přestože jste dostala pěstí, záleželo vám na tom, abyste tomu, kdo vás napadl, nechala dost času, aby zmizel. Dneska ráno jste vstala jakoby nic a strážmistra jste zase nezavolala.“
„Dobře jsem věděla, že přijdete…“
Divná věc – je to dětinské a zlobí se za to na sebe – je něco jako polichocen, že čekala na něj, místo aby se obrátila na Lucase. Dokonce je jí v hloubi duše vděčen za to její: „Dobře jsem věděla, že přijdete!“
Vyjde z pokoje a zamkne. V každém případě ten divný lupič nehledal nikde jinde než na skříni. Neotevřel žádnou zásuvku, neprohrabal žádnou skrýš. Takže věděl…
V kuchyni Felicie mrkne na svůj odraz v zrcadle.
„Před chvílí jste mi říkal, že jste byl s Jacquesem…“
Dlouze se na ni zadívá. Je rozechvělá, o tom není pochyb. Čeká plna úzkosti. A on spustí lehkým tónem:
„Včera jste prohlásila, že není vaším milencem, že to je cucák…“
Žádná odpověď.
„Dneska v noci se mu stala nehoda. Neznámý muž na něj na ulici vystřelil.“
Vykřikne:
„Je mrtvý? Co mlčíte?! Jacques je mrtvý?“
Pokušení. Ona se snad stydí lhát? Nemá snad policie právo použít všech prostředků k odhalení pachatele? Má sto chutí říci jí, že ano. Kdo ví, jak by na to reagovala? Kdo ví, zda…
Nemá to srdce. Stojí tu před ním příliš rozrušená, a tak se odvrátí a zavrčí:
„Ne, buďte klidná. Není mrtvý. Jenom raněný.“
Felicie se rozvzlyká. Čelo v dlaních, oči vyděšené, křičí zoufale:

„Jacquesi! Jacquesi! Můj Jacquesi!“
Náhle se otočí k tomu klidnému muži, který se jí vyhýbá pohledem, a zničehonic ji popadne vztek:
„A vy jste byl u toho, co? A nic jste proti tomu neudělal! Nenávidím vás, slyšíte, nenávidím! To kvůli vám, ano, kvůli vám ho…“
Sklesne na židli a pláče dál, zhroucená, hlavu na kuchyňském stole vedle kávového mlýnku.
Čas od času je slyšet tytéž slabiky:
„Jacquesi… Můj Jacquesi…“
Má snad Maigret otrlé srdce, když stojí ve dveřích a neví, jak se zachovat, udělá pár kroků do pusté zahrady, zaváhá, chvilku se dívá na svůj stín na zemi a nakonec vejde do sklípku a načepuje si skleničku vína?
Včera Felicie taky plakala. Ale to nebyly stejné slzy.

V. Zákazník č. 13

Maigret měl toho rána svatou trpělivost. A přece! Nedokázal Felicii zabránit, aby si navlékla svůj smuteční ústroj s tím směšným placatým kloboučkem a smutečním závojem, s nímž zacházela jako s antickou drapérií. Čím si to napatlala obličej? Že by proto, aby zakryla modřiny? Tak jisté to nebylo, její smysl pro tyátr byl totiž neobyčejný. Ať tak či tak, byla sinalá, namazaná krémem a pomoučená jako klaun. Ve vlaku, který je vezl do Paříže, seděla bez hnutí, majestátně, pohled bolestně se ztrácející v nedohlednu, bylo cítit, že chce, aby si lidé kolem mysleli:
„Bože můj! Jak ta trpí… A jak se ovládá! Učiněná socha bolesti, hotová Matka sedmibolestná…“
Maigret se nicméně ani jedinkrát neusmál. Když chtěla v rue du Faubourg-Saint-Honoré vejít do obchodu s delikatesami, mírně se ozval:
„Nezdá se mi, že bude moci cokoli pozřít, děvenko!“
Copak to nechápe? Ale ano, chápal to, a tak ji nechal, nedala si totiž říct, chtěla koupit nejkrásnější španělské hrozny, pomeranče, láhev šampaňského. Za každou cenu musela nakoupit spoustu květin, obrovskou kytici bílého šeříku, a všechno to nesla sama, aniž ztratila cokoli ze svého tragického a nepřítomného vzezření.
Maigret rezignovaně šlapal za ní jako hodný shovívavý tatínek. Ulevilo se mu, když zjistil, že v beaujonské nemocnici není návštěvní den, protože tak, jak byla, by Felicie způsobila senzaci. Podařilo se mu nicméně získat od lékaře, který měl službu, povolení, aby nakoukla do pokoje, v němž ležel na izolaci Jacques Pétillon, na samém konci dlouhé chodby s emailovým nátěrem, plné mdlých pachů, s otevřenými dveřmi, za nimiž bylo vidět postele, zasmušilé tváře, a všude bílo, až příliš, bílá se tu stávala barvou nemoci.
Dost dlouho je nechali čekat a ona se všemi svými balíčky zůstala stát; konečně se dostavila sestra, maličko sebou škubla.
"Dejte mi to všechno. Dáme to nějakému děcku. Pst… Hlavně nemluvte. Buďte potichu…“
Pootevřela na prst jedny dveře, Felicii dovolila jenom nahlédnout do místnůstky tonoucí v příšeří, v níž Pétillon ležel bez hnutí jako mrtvý.

Sotva se dveře zavřely, Felicie považovala za nutné říci:
„Zachráníte ho, viďte? Proboha vás prosím, udělejte všechno pro jeho záchranu.“
„Ale slečno…“
„Nehleďte na peníze. Tumáte…“
Maigret se nezasmál ani neusmál při pohledu na to, jak vytahuje z kabelky tisícovku složenou do malého čtverečku a podává ji ošetřovatelce.
„Budou-li zapotřebí nějaké peníze, jakýkoli obnos…“
Teď už z ní Maigret legraci neměl, a přitom ještě nikdy nebyla tak k smíchu. Ba co víc: Jak znovu procházeli chodbou, jíž okázale vlál Feliciin černý závoj, vstoupilo jí do cesty děcko, ona se sklonila, chtěla malého pacienta políbit a vydechla:
„Chuděrka malá!“
Není snad člověk citlivější vůči veškeré bolesti, když sám trpí? Pár kroků odtud stála mladá sestřička s platinovým přelivem, strašlivě utažená v přiléhavém plášti. Při pohledu na ten obrázek div nevyprskla, zavolala na kolegyni, která byla v jedné z místností, ať se jde kouknout.
„Jste husa, slečno!“ řekl jí Maigret.
A dál doprovázel Felicii tak vážně, jako kdyby patřil k rodině. Slyšela jeho napomenutí. Byla mu za ně vděčná. Na chodníku, v ulici ozářené sluncem, bylo cítit, že je méně napjatá, připadalo jí přirozené, že jde vedle něho, a on toho využil a tlumeně jí řekl:
„Vy znáte celou pravdu, viďte?“
Nepopřela to. Místo přiznání se zadívala jinam.
„Pojďte…“
Bylo chvilku před polednem. Maigret se rozhodl zabočit doprava směrem k zářivému a hlučnému hemžení na place des Ternes a ona na příliš vysokých podpatcích cupitala za ním.
„Stejně vám nic neřeknu,“ hlesla po několika krocích.
„Já vím.“
Věděl toho teď hodně. Ještě neznal vraha starého Lapieho, nevěděl, jak se jmenuje ten, co předešlé noci postřelil saxofonistu, ale to všechno se časem doví.
Především věděl, že Felicie… Jak to vyjádřit? Například ve vlaku těm pár cestujícím, kteří ji viděli strnulou teatrální bolestí, připadala směšná; v nemocnici se ta příliš koketní sestřička neubránila vyprsknutí; nájemce tančírny v Poissy o ní mluvil jako o Andulce…, jiní jí říkali Princezna, Lapie vynašel přezdívku Papoušek a samému Maigretovi šla dlouho proti srsti ta spousta dětinských úskoků.
Ještě teď se lidé ohlíželi za podivnou dvojicí, již tvořili, a když Maigret otevřel dveře malé rodinné hospůdky, v tuhle dobu ještě prázdné, neušel mu významný pohled, který číšník vrhl na hostinskou, trůníci v kase.
To, co Maigret objevil, bylo ono prosté lidské chvění, skrývající se pod slupkou i těch nejpřepjatějších loutek:
„Pěkně se spolu naobědváme, viďte?“
Považovala za nutné zopakovat:
„Stejně vám nic neřeknu.“
„Ujednáno, děvenko. Nic mi neřeknete… Co si dáte?“
Lokál je obstarožní, domácký, stěny smetanově bílé, s trochu zašlými velkými zrcadly, s poniklovanými koulemi, do nichž číšník schovává utěrky, s přihrádkami s falešnými léty, ve kterých má každý štamgast svůj ubrousek. Denní menu je na tabuli: skopové ragú s jarní zeleninou. Skoro u každého chodu na jídelníčku je poznámka, že se počítá zvlášť.
Maigret objednal.
Felicie si odhrnula závoj z čela a jeho váha jí stáhla dozadu vlasy.
„Byla jste ve Fécampu moc nešťastná?“
Ví, co dělá. Čeká na to zachvění rtů, na ten vzdorovitý výraz, který dokáže automaticky vykouzlit na své tváři.
No ovšem! Proč? Zná Fécamp, ubohé domečky, nalepené na sebe pod převislým útesem, uličky, po nichž teče špína, děcka skotačící v odporném puchu rybiny.
„Kolik máte sourozenců?“
„Sedm.“
Otec opilec. Matka celý den pere. Vidí ji před sebou, bosou vyčouhlou dívku s čapíma nohama. Dají ji za služtičku do jedné hospůdky v přístavu, k Arsenovi, spí v podkroví. Vyrazí ji na hodinu, protože štípla pár šestáků z kasy, a tak chodí posluhovat k Ernestu Lapiemu, tomu, co je lodním tesařem…
Jí teď vybraně, taktak že nedrží maliček ve vzduchu, a Maigret se tomu nesměje.
„Stačilo říct, a mohla jsem si vzít syna jednoho rejdaře.“
„Jistě, děvenko… Vy jste ho nechtěla, viďte?“
„Nelíbí se mi zrzaví. Nehledě k tomu, že jeho otec měl se mnou nekalé úmysly. Mužští jsou sviňáci…“
To je zvláštní: když se na ni člověk podívá určitým způsobem, zapomene, že je jí čtyřiadvacet, vidí už jen tvářičku nervózního děvčátka a najednou neví, jak ji vůbec mohl brát vážně.
„Poslyšte, Felicie… Byl váš pán… chci říct byl Pirát žárlivý?“
Je spokojen. Předvídal ten prudký pohyb brady, ten zároveň překvapený a znepokojený pohled, ten záblesk zlosti v očích.
„Nikdy mezi námi nic nebylo.“
„Já vím, děvenko. Ale stejně žárlil, co? Vsadím se, že vám zakazoval chodit v neděli na tancovačku do Poissy a že jste tam musela utíkat.“

Neodpoví. Patrně jí vrtá hlavou, jak jenom vytušil tu jeho podivnou žárlivost, to, že na ni v neděli čekal, dokonce ji chodil vyhlížet na cestu ze svahu a dělal jí příšerné scény.
„Nechala jste ho při tom, že máte různé milence?“
„Co by mi bránilo mít milence?“
„Zajisté! Mluvila jste o nich! A on vám nemohl přijít na jméno. Nejsem si jist, jestli vás dokonce někdy neuhodil.“
„Nebyla bych mu dovolila, aby se mě dotkl…“
Lže! Maigret je vidí oba tak jasně před sebou! Jsou v té nové vilce uprostřed jeannevilleské zástavby stejně osamocení jako na pustém ostrově. Nic je k ničemu nepoutá. Od rána do večera na sebe narážejí, vzájemně se sledují, hádají se a jeden druhého potřebují, sami dva vytvářejí svůj svět.
Jenomže Pirát z tohoto světa uniká pouze proto, aby si v pravidelnou hodinu zahrál svou partičku karet U zlatého prstenu, kdežto Felicie je jako posedlá útěky halasnějšími.
Měl by ji zavřít a hlídkovat jí pod okny, aby si v neděli nechodila hrát na princeznu inkognito na candrbál v Poissy. Jak má chviličku, upaluje za Leontínou a bláznivě se jí se vším svěřuje.
Je to tak prosté! Ti drobní úředníčci, co přicházejí do restaurace, pouštějí se do jídla a čtou přitom noviny, hledí vyjeveně na výstřední osobu, která vpadla do jejich důvěrně známého prostředí. Není mezi nimi jediný, který by se občas na Felicii nepodíval. Jediný, který by neměl v úmyslu se usmát nebo který by nemrkl na vrchního.
A přitom je to jenom žena… Žena-dítě! Právě tohle Maigret pochopil, proto s ní napříště mluví mírně, s laskavou shovívavostí.
Rekonstruuje si kolem ní existenci Hornova mysu. Být starý Lapie ještě naživu, Maigret si je jist, že by ho pohoršil, kdyby mu bez obalu řekl:
„Žárlíte na svou službu.“
Žárlit, on, který do ní ani nebyl zamilovaný, on, který v životě nebyl zamilovaný! Ovšemže žárlil, protože patřila k jeho světu, světu tak omezenému, že chyběla-li sebemenší jeho částečka…
Copak prodával přebytečnou zeleninu? Rozdával ji snad? Ne! Byl to jeho majetek. Felicie byla taky jeho majetek. Do svého domu jen tak někoho nepustil. Víno ze sklípku pil sám.
„Jak to přišlo, že k sobě vzal synovce?“
„Potkal ho v Paříži. Už ho do Hornova mysu málem vzal jednou, když jeho sestra umřela, ale Jacques nechtěl. Je hrdý.“
„A když jel jednou Lapie do Paříže pro čtvrtletní výplatu, potkal synovce v žalostném stavu, co?“
„Proč žalostném?“
„Pétillon v Tržnici skládal zeleninu.“
„To není žádná hanba!“
„To víte, že ne! Vůbec žádná. Naopak! Přivezl ho s sebou. Dal mu svůj vlastní pokoj, protože…“
Felicie zuří.
„Ne proto, co si myslíte.“
„Každopádně vás oba hlídal. Na co přišel?“
„Na nic.“
„Byla jste Pétillonovou milenkou?“
Zaboří nos do talíře a neřekne ani ano, ani ne.
„Ať tak či onak, život se stal nesnesitelným a Jacques Pétillon se odstěhoval.“
„Nesnášel se se strýcem.“
„Vždyť to říkám…“
Maigret je spokojen. Nezapomene na tenhle prostý oběd v tom tak poklidném, tak obyčejném ovzduší rodinné hospůdky. Na ubruse a na karafě s červeným vínem si pohrává šikmý sluneční paprsek. Důvěrný vztah mezi ním a Felicií nabyl na něžnosti, stal se takřka srdečným. Dobře ví, že kdyby jí to řekl, ohradila by se a nasadila zase ty pohrdlivé obličeje, ale je stejně jako on ráda, že tu je, že unikla ze své samoty, kterou instinktivně zaplňuje zmatenými myšlenkami.
„Uvidíte, že se to všechno spraví.“
Je skoro ochotna tomu uvěřit. Pak u ní zase nabude vrchu nedůvěřivost. Obává se pořád bůhvíjaké léčky. Jsou chvíle – bohužel ale nemají dlouhého trvání – , kdy se z ní vyloženě už už stává normální holka jako každá jiná. Stačilo by málo, aby se jí úplně uvolnily rysy, aby její pohled prostě spočinul na Maigretovi, aniž by vyjadřoval, co si nemyslí. Do očí jí vstupují slzy, umdlévá a obličej jí měkne…
Chystá se promluvit a on si nepřeje nic jiného, než jí otcovsky pomoci…
Ale běda! v témže okamžiku lze vytušit postranní myšlenku, která rotuje za jejím svéhlavým čelem a jež ji znovu ovládne, takže pronese svým kyselým hlasem:
„Jestli si myslíte, že nevím, kam míříte…“
Cítí se sama, docela sama s tíhou celé té tragédie na bedrech. Je středem světa. Důkazem toho je, že si takový komisař krirninální policie, člověk jako Maigret, zasedl na ni a jenom na ni!
Netuší, že její společník v téže chvíli tahá za nemálo provázků. Inspektoři pracují v rue Pigalle a okolí. Na Zlatnickém nábřeží podle všeho právě vyslýchají jisté množství individuí, která časně ráno vytáhli z postele v podivných penziónech. V nejednom městě se pánové od mravnostní policie shánějí po jisté Adéle, která svého času strávila pár měsíců v jedné rouenské pivnici.
To všechno je běžná policejní práce, která nutně musí vést k nějakým výsledkům.
Ale v téhle hospůdce, kde se štamgasti zdraví mlčenlivým pokynem hlavy – protože dennodenně sice jedí proti sobě, ale nikdo je nikdy nepředstavil! –, hledá komisař něco jiného, totiž smysl celé tragédie a ne její mechanickou

rekonstrukci.
„Máte ráda jahody?“
Jsou na příborníku, v košíčcích vystlaných vatou, první jahody.
„Pane vrchní! Přineste nám…“
Je mlsná a jeho to baví. Nebo si spíš libuje ve vzácných věcech. Nesejde na tom, že Jacques Pétillon není s to jíst hrozny a pomeranče a pít šampaňské. Záleží jí na gestu, na těch velkých nafialovělých zrnech, na té láhvi se zlatou čepičkou. Dala by si jahody, i kdyby je ráda neměla…
„Copak je vám, děvenko?“
„Nic.“
Najednou strašně zbledla a tentokrát to není komedie. Utrpěla šok. Nemůže spolknout jahodu, kterou má v puse, a člověk by věřil, že vyskočí a vrhne se ven. Kašle, schovává si obličej do kapesníku, jako by jí zaskočilo.
„Copak?“
Když se Maigret otočí, uvidí maličkého pána, který si přesto, že je venku docela teplo, sundá hrubý svrchník a šálu, pověsí je na věšák a vezme si stočený ubrousek v přihrádce, na níž je číslo 13.
Je to muž ve středních letech, prošedivělý, nijaký, jeden z těch nevýrazných lidí, jakých ve městě potkáte spoustu, samotářských, svědomitých bručounů, vdovců či zatvrzelých starých mládenců, jejichž život není nic než sít drobných návyků. Vrchní ho obslouží, ani se nezeptá, co bude jíst, postaví před něj načatou láhev minerálky a muž se, zatímco rozkládá noviny, zadívá na Felicii, svraští obočí, pátrá v paměti, láme si hlavu…
„Vy nejíte?
„Už nemám hlad. Pojďme už…“
Ubrousek už odložila na stůl. Ruka se jí chvěje.
„Uklidněte se, děvenko!“
„Já? Já jsem klidná. Co by mi mělo být?“
Z místa, kde sedí, může Maigret pozorovat číslo 13 v zrcadle, které má před sebou, a na obličeji neznámého sleduje, jak si pořád ještě namáhá paměť. Už na to přišel… Ne… To není ono… No tak! Vzpomíná dál… Už to skoro má… Teď je to ono… Vyvalí oči… Je udiven… Vypadá, jako by si říkal:
„No tohle! To je ale náhoda…“
Ale nevstane a nejde ji pozdravit. Vůbec se s ní nesnaží dorozumět. Odkud ji zná? Jaký byl mezi nimi vztah? Prohlíží si Maigreta od hlavy k patě, zavolá vrchního, něco mu šeptá; vrchní patrně odpovídá, že neví, že to je poprvé, co ten páreček…
A mezitím Felicie, které se strachy dělá špatně, zničehonic vyskočí a zamíří na toaletu. Že by se jí tak sevřelo hrdlo, aby vyzvrátila ty jahody, které jedla s tak vybraným potěšením?
Za její nepřítomnosti se Maigret a neznámý na sebe podívají otevřeněji; třeba má číslo 13 chuť s Feliciiným společníkem si promluvit?
Dveřmi s matovými skly, které vedou k toaletám, se zároveň jde i ke kuchyni. Vrchní chodí sem a tam. Je zrzavý! Jako rejdařův syn, který si chtěl vzít Felicii, když byla ve Fécampu. Copak je možné se tomu neusmát? Inspiruje se tím, co má před očima. Viděla zrzavého číšníka. Ptali se jí, jestli byla hodně nešťastná.
Její myšlení zapracovalo závratnou rychlostí a číšník se proměnil v rejdařova syna, který…
Je tam dlouho, až moc dlouho na Maigretův vkus. Taky číšník se už hezky dlouho neukázal. Číslo 13 přemýšlí, přemýšlí, jako člověk, který se každou chvíli k něčemu rozhodne.
Konečně se Felicie objeví. Skoro se usmívá. V chůzi si shrne závoj do obličeje. Nesedne si.
„Půjdeme?“
„Objednal jsem kávu. Vy kávu ráda, viďte?“
„Teď ne. Byla bych potom moc nervózní.“
Dělá, že jí na to skočil, zavolá vrchního, při placení se mu podívá zpříma do tváře a číšník se slabě začervená. Je to jasné! Nechala u něho vzkaz pro číslo 13. Třeba naškrábala pár slov na kousek papíru a nakázala mu, aby ho adresátovi doručil, až ona bude pryč.
Na odchodu se komisař bezděky zastaví pohledem na hrubém svrchníku se zejícími kapsami, který visí na věšáku.
„Vrátíme se do Jeannevillu, co?“
Chytila se ho pod paží gestem, které by mohlo vypadat přirozeně.
„Jsem tak unavená! Všechny ty dojmy…“
Je celá netrpělivá, protože komisař nehnutě stojí na obrubníku jako člověk, který neví, pro co se rozhodnout.
„Na co myslíte? Proč nejdete? Vlak nám jede za půl hodinky…“
Má příšerný strach. Její ruka na Maigretově paži se chvěje, jeho zachvátí podivná touha ji uklidnit a pokrčí rameny.
„Na mou duši… Taxi!… Haló!… Na nádraží SaintLazare… Předměstské tratě…“
Jaké to úzkosti ji tím zbavil! V otevřeném taxíku, kde je laská slunce, cítí Felicie potřebu mluvit a mluvit.
„Říkal jste, že mě neopustíte… Řekl jste to přece, ne? Nemáte strach, že vás to zkompromituje? Jste ženatý? Jsem to ale hloupá. Vždyť máte prstýnek…“
Malé vzrušení na nádraží. Koupil jenom jeden lístek. Strčí ji snad do kupé a sám zůstane v Paříži? Zapomněla, že má volnou jízdenku – Maigret ztěžka dopadne na sedadlo a podívá se na ni s trochou výčitek svědomí.
Starého pána číslo 13 si najde, kdy bude chtít, patří přece ke stálým hostům té hospůdky. Vlak se dá do pohybu a Felicie mysli, že má vyhráno. V Poissy spolu procházejí kolem výletní restaurace, hospodský, který stojí venku před prkennou stavbou, Maigreta pozná a spiklenecky na něj mrkne.
Komisař neodolá touze trochu Felicii potrápit.

„Vida! Mám chuť se ho zeptat, jestli po vás Pirát náhodou někdy nepřišel slídit, když jste tu byla tancovat…“
Táhne ho pryč.
„To nemusíte. Byl tu několikrát.“
„Tak vidíte, že žárlil.“
Vyšplhají se do kopce. Teď jsou před krámem Melánie Chochoiové a Maigret pokračuje:
„Co kdybych se jí šel zeptat, kolikrát vás večer viděla s Jacquesem Pétillonem?"
„Neviděla nás ani jednou!“
Tentokrát si je jistá sama sebou.
„To jste se tak dobře schovávali?“
A tamhle už je vilka, zahlédnou ji ve chvíli, kdy se odtud vzdaluje auto daktyloskopie, a na jejím prahu stojí osamělý Lucas jako řádný domácí pán.
„Co to má znamenat?“
„Fotografové, specialisti…“
„Jo tak! Otisky prstů…“
Je dobře informovaná. Přečetla tolik románů, nepochybně i detektivky.
„Tak co, Lucasi?“
„Nic moc, šéfe. Ten chlap měl gumové rukavice, jak jste předpokládal. Vzali zavděk otisky jeho bot. Boty byly úplně nové, ten výtečník je určitě nenosil déle než tři dny.“
Felicie si šla nahoru do svého pokoje svléknout smuteční šaty a závoj.
„Máte něco nového, šéfe? Zdá se, že ano…“
Zná ho tak dobře! Maigret se tak nějak rozvine, rozkvete, každým pórem vydechuje život… Rozhlíží se kolem sebe po prostředí, které mu tak zdomácnělo, že se vlivem jakéhosi napodobení začíná chovat jako jeho obyvatel.
„Dáš si skleničku?“
Jde do jídelny, z příborníku vyndá malou karafu, ve které ještě něco zbylo, naplní dvě skleničky, postaví se na zápraží čelem do zahrady.
„Na tvoje zdraví… Poslouchejte, Felicie, dušinko…“
Už je zase dole, má zástěru, přesvědčuje se, jestli ti chlapi z daktyloskopie neudělali v její kuchyni nepořádek.
„Buďte tak moc hodná a udělejte tady příteli Lucasovi šálek kávy. Musím ke Zlatému prstenu, ale strážmistra vám tu nechám, aby na vás dal pozor. Na shledanou večer.“
Čeká tenhle nedůvěřivý, úzkostný pohled.
“Ujišťuju vás, že jdu ke Zlatému prstenu.“
To je pravda, ale ne nadlouho. Protože v Orgevalu není taxi, požádá mechanika Louveta, aby ho vzal do Paříže dodávkou.
„Na place des Ternes… Vezměte to po rue du Faubourg-Saint-Honoré…“
Když vtrhne do restaurace, nikdo tam není a číšník patrně někde v zákulisí spal, protože vyleze s rozježenými vlasy a div ho nespolkne.
„Víte, kde bydlí ten pán, co jste mu v poledne dával dopis od dámy, která mě doprovázela?“
Ten hlupák si myslí, že má co dělat se žárlivcem nebo s rozkaceným otcem. Zapírá, plete se. Maigret mu ukáže průkaz.
„Jak se jmenuje, nevím, na mou duši. Pracuje někde poblíž, ale nejspíš tu nebydlí, protože sem chodí jenom na oběd.“
Maigretovi se nechce čekat do zítřka.
„Nemáte představu, co dělá?“
„Počkejte… Jednou jsem ho slyšel mluvit se šéfem. Podívám se, jestli je tady…
Všechno nasvědčuje tomu, že dům je zasvěcen odpolednímu spánku. Šéf se dostaví bez límečku a rukou si odhazuje z čela rozcuchané vlasy.
„Třináctka? Ten dělá do kůží. Jednou mi to říkal, už nevím při jaké příležitosti… Pracuje v jednom podniku na avenue Wagram“
Podle telefonního seznamu záhy objeví firmu pro dovoz a vývoz kůží a kožešin Gellet a Mautoison, avenue de Wagram 17a. Vydá se tam. Ťukání psacích strojů v kancelářích, které ztemňují nazelenalé okenní tabule, na nichž je zevnitř obráceně vidět napsaná jména majitelů.
„To nejspíš bude pan Charles. Počkejte…“
Vedou ho bludištěm chodeb a schodišť, kde to páchne tukem ovčí vlny, až do kumbálu úplně nahoře, na jehož dveřích tabulka hlásá: Hospodářská správa.
Je to skutečně pan třináctka. Je tu, šedivější než kdy jindy v dlouhém šedivém plášti, který si obléká při výkonu úřadu. Škubne sebou, když vidí, že Maigret vnikl do jeho nedotknutelného útočiště.
„Přejete si?“
„Kriminální policie. Ničeho se neobávejte. chci se vás pouze na něco zeptat.“
„Nechápu…“
„Ale ano, pane Charlesi, chápete moc dobře. Buďte tak hodný a ukažte mi ten lístek, co vám v poledne dal číšník.“
„Přísahám…“
„Nepřísahejte, protože byste mě přinutil na místě vás zatknout pro spoluúčast na vraždě.“
Muž se hlučně vysmrká a nečiní tak jenom proto, aby získal čas, má totiž chronickou rýmu, která vysvětluje teplý svrchník a šálu.
„Přivádíte mne do situace…“
„O moc méně ožehavé než ta, do níž byste se přivedl sám, kdybyste mi odmítl upřímně odpovědět.“

Maigret nasadí svůj silný hlas, dělá drsňáka, jak říká paní Maigretová, kterou to vždycky pobaví, protože ho zná líp než kdo jiný.
„Víte, pane komisaři, já jsem si nemyslel, že to, co jsem udělal…“
„Nejdřív mi ukažte ten lístek.“
Ten druhý ho nevytáhne z kapsy, ale musí vylézt na žebřík a vyndat ho z nejhořejšího regálu, kde ho schoval za zásobami papíru s hlavičkou.
Když pak sleze dolů, nepodává Maigretovi jenom papírek, ale taky revolver, který drží opatrně jako někdo, kdo má hrozný strach ze zbraní.
„Snažně vás prosím, neříkejte nic, nikdy, pod žádnou záminkou. Hoďte tu věc do Seiny. Je to otázka života a smrti.
Maigret se usměje nad oněmi posledními slovy, jež jsou celá Felicie. Copak totéž už neřekla orgevalskému mechanikovi Louvetovi?
„Když jsem zjistil…“
„… když jste zjistil, že máte tuhle zbraň v kapse u kabátu, co?“
„Vy to víte?“
„Právě jste nastoupil do metra. Stál jste těsně vedle jakési mladé ženy v hlubokém smutku a ve chvíli, kdy zamířila k východu, jste ucítil, jak vám kdosi strká do kapsy nějaký těžký předmět…“
„Uvědomil jsem si to až pak.“
„Vyděsilo vás to.“
„V životě jsem neměl co činit se střelnými zbraněmi. Nevěděl jsem, jestli je nabitá… Nevím to doposud.“
K velkému ekonomovu zděšení vytáhne Maigret zásobník, v němž chybí jedna kulka.
„Ale protože jste se pamatoval na tu dívku ve smutku…“
„Nejdřív mě napadlo, že tu… ten předmět půjdu odevzdat na policii…“
Pan Třináctka se zarazí.
„Jste citlivka, pane Charlesi. Ženy vás dojímají, že mám pravdu? Vsadím se, že jste moc milostných avantýr v životě neměl.“
Ozve se zvonek. Úředník se s hrůzou podívá na panel na stěně kanceláře.
„To mě volá šéf. Mohu…“
„Jen běžte! Vím všecko, co jsem chtěl vědět.“
„Ale co ta žena? Řekněte mi… Copak ona skutečně…?“
Maigretovi se mihne v očích stín.
„Podíváme se na to, pane Charlesi… Pospěšte si. Váš šéf je netrpělivý.“
Zvonek totiž znovu naléhavě zazní.
„Ke Gastinne-Renettovi, znáte to, obchod se zbraněmi!“ vyštěkne komisař chvíli nato na taxíkáře.
Takže Felicie tedy celé tři dny, kdy cítila, že je pod dozorem, a věděla, že dům i zahrada budou křížem krážem prohledány, schovávala pistoli na vlastních prsou! Vidí ji na sedadle dodávky. Silnice není dost pustá. Auto je možná sledováno. Louvet by si jejího pohybu všiml. V Paříži…
U Porte Maillot se jí pověsí na paty tajný. Dá si čas na rozmyšlenou, vejde do cukrárny a přecpe se zákusky, Skleničku portského… Možná portské nerada, ale patří to k přepychovým věcem jako hrozny a šampaňské, které nesla do nemocnice. Metro… Touhle dobou je tam příliš málo lidí. Čeká. A ten inspektor ji nespustí z očí.
Konečně šest.
Soupravy zaplaví dav, cestující jsou na sebe namačkáni a jí Prozřetelnost sešle ten svrchník s odstávajícími kapsami.
Škoda že Felicie nemůže Maigreta vidět, když ho taxík veze k zbrojířskému znalci. Možná by na vteřinku zapomněla na své strachy a oddala se pýše, až by z komisařovy tváře vyčetla obdiv?

VI. Maigret zůstává

Koliktisíckrát už svým těžkým krokem stoupal po tom širokém zaprášeném schodišti na Zlatnickém nábřeží, kde podlaha pod podešvemi vždycky trochu skřípe a kde v zimě tak krutě řádí průvan? Maigret má jisté neměnné návyky, například

když vystoupí na poslední stupně, zahledí se do šachty schodiště za sebou, nebo když na prahu široké chodby kriminálky roztržitě mrkne do toho, čemu se říká lucerna. Je to prostě zasklená čekárna nalevo od schodiště se stolem potaženým zeleným suknem, se zelenými křesly a černými rámečky, za nimiž jsou v malých oválech podobenky policistů padlých ve službě.
Spousta lidí v lucerně, ačkoli je už pět odpoledne. Maigret je zamyšlený, a tak na chviličku zapomene, že přítomnost těch lidí tady souvisí s jeho případem. Několik tváří pozná, kdosi k němu přiskočí:
„Řekněte mi, pane komisař… Bude to trvat ještě dlouho? Nešlo by to, aby mě vzali přednostně?“
Je tu výkvět place Pigalle, na jeho příkaz jej sem sezval jeden z jeho inspektorů.
"Přeci mě znáte, že jo? Víte, že jsem férovej, že bych se do něčeho takovýho nenamočil. Už jsem ztratil celý odpoledne.“
Maigretova nahrbená záda se vzdalují. Jakoby náhodou strčí komisař do dvojích či trojích dveří z nedohledné řady. Na Nábřeží panuje horečka, kterou dobře zná, vyslýchá se po všech koutech, dokonce i v jeho kanceláři, kde se nováček Rondonnet usadil v Maigretově vlastním křesle a pokuřuje z dýmky, která se podobá jeho jako vejce vejci. Ba přizpůsobil se prostředí natolik, že si posílá pro pivo do pivnice Dauphine. Na židli sedí jeden z číšníků od Pelikána. Rondonnet na šéfa mrkne, na chvilku svého pacienta opustí a vyjde za komisařem na chodbu, v níž už se odehrálo tolik takovýchto scén.
„Je v tom nějaký háček, šéfe. Nevím ještě přesně co. Však víte, jak to chodí. Schválně je nechávám tvrdnout v lucerně. Je cítit; že jsou domluveni. Něco vědí… Mluvil jste se starým? Už hodinu prý vás shánějí po telefonu… Jo, abych nezapomněl… Máte tu nějaký vzkaz.“
Jde si ho vzít ze stolu. Je od paní Maigretové.
„Z Epinalu přijela Elise s manželem a dětmi. Večeříme všichni u nás. Snaž se přijít. Přivezli hříbky." Maigret nepůjde. Něco mu nedává spát. Musí si co nejdřív ověřit jednu myšlenku, která ho napadla, když před chvílí u pana Gastinne-Renetta čekal na výsledek expertizy. Přecházel sem a tam v jedné ze střelnic v suterénu, kde si mladá dvojice – novomanželé – odjíždějící na svatební cestu do Afriky zkoušela zbraně, z kterých šel strach.
Už zase byl v myšlenkách v Pirátově vilce, rovněž v myšlenkách stoupal po naleštěném schodišti a zčistajasna se – stále v myšlenkách – zastavil nad schody, váhal mezi těmi dvojími dveřmi, vzpomněl si na tři pokoje.
„No ovšem!“
A od té chvíle ho všechno táhlo jenom jedním směrem: spěchal tam, kde si byl takřka jist, že něco objeví. Výsledek expertizy znal předem, byl si jist, že starý Lapie byl skutečně zabit revolverem, nalezeným v avenue de Wagram. Smith and Wesson. Žádná hračka. Žádná bouchačka, jakou si kupují amatéři, ale solidní zboží, nářadíčko profesionála.
Čtvrt hodiny poté starý pan Gastinne-Renette jeho předpoklad potvrdil.
„Měl jste pravdu, komisaři. Večer vám pošlu podrobnou zprávu se zvětšenými fotkami.“
Maigret se chtěl přece jenom zastavit na Nábřeží, aby se ujistil, že se nestalo nic nového. Teď klepe u šéfa, otvírá polstrované dveře.
„To jste vy, Maigrete! Měl jsem strach, aby vás vůbec chytli na telefonu. To vy jste poslal Dunana do rue Lepic?“
Maigret na to už zapomněl. Ano, on. Pro všechny případy. Nakázal Dunanovi, aby pečlivě prohlédl pokoj, který Jacques Pétillon obýval v hotelu Beauséjour.
„Před chvílí volal. Zdá se, že ho někdo předešel. Rád by s vámi co nejdřív mluvil. Skočíte tam?“
Neochotně přikývne. Má náladu pod psa. Nesnáší, když mu někdo přerušuje sled myšlenek, a jeho myšlenky jsou v Jeannevillu, ne v rue Lepic.
Když vyjde z kriminálky, ještě za ním někdo běží, jeden z pánů ze skleněné klece.
„Nešlo by to zařídit, aby mě vzali hned? Mám rande…“
Komisař pokrčí rameny. O něco později ho taxík vyloží na place Blanche a ve chvíli, kdy vystupuje na chodník, ho přepadne cosi jako chvilková slabost. Náměstí je zalito sluncem. Terasa před velkou kavárnou, instalovaná na chodníku, se hemží lidmi a člověk by řekl, že lidé nemají na práci nic jiného než sedět u kavárenských stolků, popíjet studené pivo nebo aperitiv a pohledem laskat hezké ženy, které jdou kolem.
Maigret jim na okamžik závidí, pomyslí na ženu, jak má v tuto chvíli na návštěvě v jejich bytě na bulváru Richard-Lenoir sestru a švagra, pomyslí na hříbky, které se pomalu dusí a šíří kolem vůni česneku a mokrého lesa. Má hříbky k smrti rád…
Rád by si na tu terasu sedl taky. Za poslední noci toho po čertech málo naspal, jí jak pánbůh dá, pije v letu, co se naskytne, připadá mu, že ho to sakramentské povolání, co si vybral, nutí žít život všech dohromady, místo aby si poklidně žil život svůj. Za pár let jde naštěstí do penze a pak bude se širokým slamákem na hlavě pečovat o zahrádku, zahrádku pěkně uhrabanou, jako měl starý Lapie, se sklípkem, kam se čas od času zajde osvěžit.
„Jedno pivo, rychle…“
Stačí se sotva usadit. Uvidí inspektora Dunana, který ho vyhlíží.
„Čekal jsem na vás, šéfe. Uvidíte…“
Felicie tam v dáli si teď nejspíš dělá večeři na butanovém vařiči, dveře od kuchyně jsou otevřené do zelinářské zahrádky pozlacené zapadajícím sluncem.
Vnoří se do chodby hotelu Beauséjour, vmáčknutého mezi uzenářství a obchod obuví. V recepci za okýnkem sedí v hluboké lenošce poblíž panelu s klíči obludně tlustý muž a vodnatelné nohy si koupe ve smaltovaném škopku.
„Já za to namouduši nemůžu. Ostatně stačí se zeptat Ernesta. To on je pouštěl na pokoj.“
Ernest, číšník, který je ještě ospalejší než Maigret, protože dělá ve dne i v noci a jen vzácně spí celé dvě hodiny za sebou, vysvětluje loudavě:
„Bylo to brzo po obědě. V tuhle dobu funguje akorát hodinovej nájem. Chápete… Pokoje v prvním patře jsou jenom na to. Obvykle všechny ty ženský známe. Cestou nahoru křiknou:

‚Jdu na osmičku…‘
A na odchodu si přijdou pro svůj podíl, dáváme jim pětifrank za pokoj.
Zrovna u týhle jsem se zmínil, že ji neznám. Taková ani ne moc opotřebovaná brunetka. Čekala na chodbě na klíč…“
„A ten muž, co šel s ní?“ vyptává se Maigret.
„To vám nepovím. Víte, my po nich moc nekoukáme, nestojí o to. Většinou jsou kapku nesví. Některý schválně otočí hlavu nebo dělá, že smrká, v zimě mají zvednutej límec u kabátu… Holt chlápek jako každej druhej! Nic mě na něm neupoutalo. Zavedl jsem je na pětku, tam bylo volno…“
Kolem prochází dvojice. Ozve se hlas:
„Na devítku, Erneste?“
Vodnatelný dědek mrkne na panel a místo odpovědi souhlasně zamručí.
„To je Jaja. Tu znám jak svý boty!… Co jsem to říkal? Jo! Tak první šel dolů asi tak za čtvrt hodiny ten chlápek. Takhle je to skoro vždycky. Holku jsem jít neviděl a zhruba po deseti minutách jsem šel do toho pokoje, nikdo tam nebyl, a dal jsem ho do pucu.
‚Asi odešla a já ji přehlíd,‘ řekl jsem si.
Potom přišli další lidi, já už na to zapomněl, když vám dobrou půlhodinku nato koukám jako blázen, jak se mi ta ženská prošmikla za zádama.
‚To mě podržte! Kudy ta se trajdala?‘ povídám.
Pak se mi to vykouřilo z hlavy, až mě začal zpovídat ten váš inspektor, co si nejdřív přišel pro klíč od pokoje toho muzikanta.“
„Říkáte, že jste ji nikdy neviděl?“
„Ne, to říct nemůžu. Nechodila sem pravidelně, to je jistá věc. Přitom mám ale dojem, jako bych se s ní už někdy někde setkal. Ten obličej je mi nějak povědomej.“
„Jak dlouho děláte v Beauséjouru?“
„Pět let.“
„Takže by to mohla být bývalá zákaznice?“
„To je možný. Víte, projde jich tu tolik! Člověk je vídá čtrnáct dní, měsíc, pak přesedlají na jinou čtvrť, odjedou na venkov, pokud je ovšem nesbalíte vy…“
Maigret těžce stoupá do schodů za inspektorem. Zámek ve dveřích nahoře v šestém patře, kde bydlel Pétillon, nebyl vypáčen. Je to běžný zámek, na jaký stačí nejjednodušší paklíč.
Když se Maigret rozhlédne kolem sebe, tichounce hvízdne, protože tomu se tedy říká čistá práce. Nábytku je tu sice pomálu, ale zato se dá říci, že byl zevrubně prozkoumán. Pétillonův šedý oblek leží na koberečku a všechny kapsy má obrácené, zásuvky jsou vytažené, prádlo rozházené, no a nakonec návštěvnice pečlivě rozstřihla matraci, polštář a přikrývku, vlněné a péřové vločky leží na podlaze jako sníh.
„Co tomu říkáte, šéfe?“
„Nějaké otisky?“
„Z daktyloskopie už tu byli. Dovolil jsem si jim zavolat a oni mi poslali Moerse, ale nic nenašel. Co to jen můžou tak hledat?“
Maigreta nezajímá tohle. Co hledají, jak říká Dunan v množném čísle, je mnohem méně důležité než to, jak úporně to hledají. A bez jediné chybičky, prosím!
Revolver, který zabil Julesa Lapieho, je Smith and Wesson, zbraň, kterou byste našli v kapse všech opravdových ostrých hochů.
Co se stane po rentiérově smrti? Pétillon ztratí hlavu. Pétillon obíhá montmartreské putyky a víceméně pochybné bary a někoho shání, ale nesežene. Ačkoli cítí, že mu je policie v patách, nedá si pokoj, jede dokonce až do Rouenu a tam se vyptává na jistou Adélu, která v pivnici Tivoli nedělá už několik měsíců.
Od toho okamžiku je cítit, že poklesl na mysli. Dál už nemůže. Vzdává to. Stačí, aby ho Maigret sebral. Bude mluvit…
V téhle chvíli ho někdo přímo na ulici čistě odpráskne a ten, co to má na svědomí, rozhodně není žádný začátečník.
Není to snad právě ten, co se vzápětí poté pustil do Jeannevillu?
Pétillon měl na place Pigalle vedle sebe komisaře, a vraha to nezastavilo.
Lapieho dům je hlídán. Ten člověk to musí vědět, v každém případě aspoň tušit, a tohle ho nezastaví taky, vnikne do pokoje, přistaví si židli ke skříni a nadzvedne jedno prkýnko.
Objevil, co hledal? Protože ho Felicie vyruší, srazí ji a zmizí, přičemž po sobě zanechá jen pramálo kompromitující stopy nových bot.
Tohle se stalo kolem třetí nebo čtvrté hodiny ranní. A už odpoledne si prosím vezmou na paškál Pétillonův pokoj.
Tentokrát je to žena. Žena tmavovlasá a docela hezká, jako Adéla z pivnice. Nedopustí se jediné chyby. Byla by se do tohohle hotelu, vyloženě hodinového, jak se vyjádřil číšník, mohla dostat se svým milencem nebo s nějakým komplicem. Ale kdoví, jestli hotel Beauséjour není taky pod dozorem? Dodrží pravidla hry. O pokoj požádá skutečně s náhodným společníkem. Jenomže když ten je pryč, vkrade se na schodiště, vyběhne do šestého patra – touhle dobou ve vyšších poschodích není ani noha – a důkladně pokoj prohledá.
Co vyplývá z toho čím dál rychlejšího pobíhání? Že mají naspěch. Že potřebují co nejdříve něco najít. Že to tudíž pořád ještě nenašli.
Proto se tedy i Maigreta zmocnil horečný spěch. I když je pravda, že tak tomu je pokaždé, když se vzdálí od Hornova mysu, jako kdyby očekával, že v jeho nepřítomnosti dojde ke katastrofě.
Vytrhne stránku z bloku.
„Dnes v noci velkou šťáru v devátém a osmnáctém obvodu.“

„Tohle dáš komisaři Piauletovi. On už bude vědět.“
Na ulici se ještě jednou zadívá na onu terasu, kde lidé nemají na práci nic než nechat život plynout a vdechovat vůni jara. Tak do toho! V rychlosti ještě jedno pivo. Krátké kníry zmáčené pěnou, svalí se na sedadlo taxíku.
„Nejdřív do Poissy. Pak vám řeknu.“
Těžko bojuje s malátností. S přivřenýma očima si slibuje, že jakmile bude tenhle případ u konce, bude spát čtyřiadvacet hodin v jednom kuse. Představí si svůj pokoj, okno otevřené dokořán, slunce pohrávající si na pokrývce, důvěrně známé zvuky domova, paní Maigretovou, jak chodí po špičkách a dělá pst na příliš hlučné poslíčky se zbožím.
Jenomže zlaté oči, k tomu nikdy nedojde. Člověk o tom pokaždé sní, slibuje si to, dušuje se, a když pak přijde na věc, ozve se ten zatracený telefon, který by paní Maigretová tolik chtěla zardousit jako škodnou.
“Haló… Ano…“
A Maigret je zase v trapu!
„Kam teď, šéfe?“
„Vlevo do svahu. Řeknu vám, kde zabočit.“
Clonou dřímoty znovu pronikne netrpělivost. Od návštěvy u Gastinne-Renetta nemyslí na nic jiného. Jak to, že ho to nenapadlo dřív? A přitom hořelo, jak říkají děti, když si hrají na přihořívá, hoří. To s těmi třemi pokoji ho okamžitě praštilo do očí. Pak uhnul špatným směrem. Zamotal se do úvah o žárlivosti…
„Doprava… Ano… Třetí vilka… Poslouchejte, mám namouduši chuť nechat si vás celou noc. Ještě po večeři?… Ne?… Počkejte… Lucasi! Pojď sem, kamaráde. Nic nového? Felicie je tady?… Cože? Pozvala tě na kafe a na skleničku?… Kdepak! To jsi vedle… To není proto, že má strach. Je to proto, že já jsem dneska ráno vykázal do patřičných mezí takovou ošetřovatelskou husičku, která se jí posmívala. Její vděčnost vůči mně prostě padla na tebe… Využij toho, že tu máme auťák. Svez se ke Zlatému prstenu. Najez se a nakrm šoféra. Zůstaň ve spojení s poštmistrovou. Ať počítá s tím, že ji dneska v noci párkrát vyruší telefon… Kolo je tady?“
„Viděl jsem ho v zahradě, bylo opřené u sklípku.“
Ze dveří je pozoruje Felicie. Když se auto rozjede a Maigret vykročí k ní, zeptá se zase s nedůvěrou:
„Vy jste byl přece jenom v Paříži?“
Maigret ví, nač myslí. Vrtá jí hlavou, jestli se vrátil do hospůdky, kde byli na obědě, jestli našel starého pána ve svrchníku a se šálou, jestli ten navzdory jejímu patetickému lístku promluvil.
„Pojďte se mnou, Felicie. Na hraní teď není vhodná chvíle.“
„Kam jdete?“
„Nahoru. Pojďte…“
Otevře do pokoje starého Lapieho.
„Pořádně si rozmyslete, co mi odpovíte. Když v tomhle pokoji několik měsíců bydlel Jacques, jaký tu byl nábytek nebo jaké věci?“
Tuhle otázku nečekala a teď přemýšlí, očima přitom přejíždí pokoj.
„Tak předně tu byla ta mosazná postel, co je teď v komoře… Tedy komora říkám té místnosti, co je za mým pokojem, tam jak jsem pár měsíců bydlela. Pak se tam narovnalo všechno, co se povalovalo různě po domě, a na podzim se tam dokonce ukládají jablka.“
„Tak postel… To za prvé. A dál? Co toaletka?“
„Ne…Ta tu byla…„
„A židle?“
„Počkejte… Byly tu ty kožené, co se pak snesly dolů do jídelny.“
„Co šatník?“
Nechal si ho na konec a je v něm tak malá dušička, že tiskne v zubech troubel dýmky, až ebonit praská.
„Ten tu byl.“
Je zničehonic zklamán. Zdá se mu, že všechen ten spěch od návštěvy u Gastinne-Renetta byl jen na to, aby teď narazil na zeď nebo ještě hůř, na vzduchoprázdno.
„Tedy když říkám, že tu byl, tak tu byl přesně takový, i když ne tenhle. V domě jsou dvě úplně stejné skříně. Před třemi nebo čtyřmi lety, už nevím, se jednou koupily v dražbě. Já jsem ráda nebyla, já bych radši… skříně se zrcadlem. V téhle vile není jediné zrcadlo, aby se v něm člověk viděl cely.“
Uf! Kdyby věděla, jaký kámen mu díky ní právě spadl ze srdce! Už se o ni nestará. Vřítí se do Feliciina pokoje, proběhne jím jako velká voda, vtrhne do místnosti přeměněné v komoru, otevře okno, rozrazí zavřené okenice.
Jak to, že ho to nenapadlo dřív? V téhle místnosti je všecko možné, svinuté linoleum, staré koberečky, židle poskládané na sebe jako v hospodách po zavírací hodině. Jsou tu police z měkkého dřeva, na něž se patrně na zimu rovnají jablka, bedna obsahující starou pumpu značky Japy, dva stoly a konečně za vším tímhle haraburdím skříň podobná šatníku v pokoji zavražděného.
Maigret má tolik naspěch, že porazí dílce mosazné postele, opřené o zeď. Postrčí si jeden ze stolů, vyleze na něj, zašmátrá v tlusté vrstvě prachu za ozdobnou římsou šatníku.
„Nemáte nějaké nářadí?“
„Jaké nářadí?“
„Šroubovák, dláto, kleště, cokoliv.“
Prach mu pudruje vlasy. Felicie šla dolů. Slyší, jak jde po zahradě, vchází do sklípku, a nakonec se vrací s majzlíkem a kladivem.
„Co chcete dělat?“
Nadzvednout vzadu prkýnka, u všech čertů! Ostatně to není těžké. Jedno drží jen tak tak. Pod ním čouhá papír. Maigret

ho popadne a brzy vytáhne balíček ve starých novinách.
Potom se podívá na Félicii a vidí, že je celá bledá, napjatá, obličej zvednutý k němu nahoru.
„Co je v tom balíčku?“
„Nemám představu!“
Už má zase svůj ostrý hlas, svůj pohrdavý výraz.
Komisař sleze ze stolu.
„Hned se to dovíme, nemám pravdu? Jste si jistá, že nevíte?“
Věří jí? Nevěří? Člověk by řekl, že si hraje jako kočka s myší. Dává si načas, nejdřív si papír prohlédne a teprve pak jej začne rozbalovat.
„Ty noviny jsou staré něco přes rok… No tohle! Věděla jste, má milá, že tu máte takové jmění?“
Na světlo boží právě vytáhl svazek tisícifrankových bankovek.
„Pozor! Nedotýkat se!“
Vyleze znova na stůl, odtrhne všechna prkna z vršku šatníku, ujistí se, že tam už není schován žádný další poklad.
„Dole nám bude líp. Pojďte…“
Vesele se usadí za kuchyňský stůl. Maigret má odjakživa slabost pro kuchyně, kde vládnou libé vůně a kde jsou k vidění samé lákavé věci, krásná zelenina, krvavé maso, kuřata, která někdo škube. Malá karafa, z níž Felicie nalila skleničku Lucasovi, je ještě tady, takže se sám obslouží a teprve pak se s tváří svědomitého pokladníka dá do počítání.
„Dvě stě deset… jedenáct… dvanáct… Tady jsou dvě slepené… Třináct, čtrnáct… Dvě stě dvacet tři, čtyři… sedm, osm…“
Podívá se na ni. Nespustí oči z tisícovek a z tváře jí vyprchala všechna krev, takže jsou na ní jasněji patrné stopy v noci utržených ran.
„Dvě stě dvacet devět tisíc franků, milá Felicie. Co tomu říkáte? V pokoji vašeho miláčka Pétillona bylo schováno dvě stě dvacet devět tisícovek… Byly totiž schovány opravdu v jeho pokoji, rozumíte? Ten pán, co toho času tenhle obnos tak naléhavě potřebuje, věděl, kde balík najít… Netušil jenom jedinou věc: že totiž existují dvě stejné skříně. Koho by taky napadlo, že když se Lapie zase ujal vlády nad svým pokojem, hnal svou posedlost tak daleko, že sem přitáhl vlastní šatník a druhý strčil do komory?“
„Je vám to k něčemu?“ zeptá se Felicie na půl úst.
„Každopádně mi to objasní, proč jste dnes v noci dostala ránu, která vás mohla zabít, a proč byl pár hodin nato prohledán pokoj vašeho přítele Jacquesa v rue Lepic.“
Vstane. Potřebuje se trošku protáhnout. Jeho radost není úplná. Jeden úspěch volá po dalším. Teď když našel, co hledal, když mu fakta dala za pravdu – jasně před sebou vidí tu střelnici u Gastinne-Renetta, kde ho to zčistajasna napadlo! – , teď když zabodoval, vyvstávají jiné otázky. Přechází po zahradě, narovná stonek růže, mechanicky zvedne ze země sazák, který Lapie, zvaný Pirát, odložil pár okamžiků předtím, než se šel nechat hloupě zabít do svého pokoje.
Otevřeným oknem kuchyně vidí Felicii jako proměněnou v solný sloup. Komisaři pohrává na rtech náznak úsměvu. Proč ne? Jako by s pokrčením ramen říkal:
„Za zkoušku nic nedám!“
A začne na ni oknem mluvit, pohrávaje si se sazákem umazaným od hlíny.
„Víte, milá Felicie, jsem čím dál víc přesvědčen, ať se vám to zdá sebedivnější, že Jacques Pétillon svého strýce nezabil, ba že nemá s tímhle krvavým případem vůbec nic společného…“
Zírá na něho a nehne brvou. Ztrhanou tváří jí neproběhne sebemenší záchvěv radosti.
„Co vy na to? Měla byste být ráda.“
Přinutí se k úsměvu, ale to, co jí roztáhne tenké rty, je pěkně ubohý úsměv.
„Jsem ráda. Děkuju vám.“
A on se musí přemáhat, aby nedal otevřeně najevo svou dobrou náladu.
„Vidím, že jste ráda, moc ráda. A jsem přesvědčen, že mi teď pomůžete, aby se ve vší kráse zaskvěla nevina chlapce, kterého milujete… Protože vy ho milujete, viďte?"
Felicie odvrátí hlavu, nepochybně proto, aby jí neviděl na pusu a nezjistil, že je jí do pláče.
„Ale ano, milujete ho. To není žádná hanba. Jsem přesvědčen, že se uzdraví, že si padnete do náruče, že z vděčnosti za všechno, co jste pro něj udělala…“
„Nic jsem pro něj neudělala…“
„Dejme tomu! Na tom nesejde… Jsem přesvědčen, tvrdím já, že se vezmete a budete mít hodně dětí…“
Vybuchne, jak předpokládal. Cožpak nechtěl právě to?
„Jste surovec! Surovec surová! Jste ten nejkrutější člověk, ze všech nej… nej…“
„Protože vám říkám, že Jacques je nevinen?“
Tahle nenápadná větička ji zasáhne přes závoj zlosti, uvědomí si, že udělala chybu, ale už je pozdě a ona teď neví, co říct, je nešťastná, strašlivě zmatená.
„Dobře víte, že si to nemyslíte. Snažíte se mě přimět k řeči. Od chvíle, kdy jste sem vkročil…“
„Kdy jste Pétillona viděla naposled?“
Je přece jen dost duchapřítomná, aby opáčila:
„Dneska ráno“
„Ale předtím…“
Neodpoví a Maigret se ostentativně otočí do zahrady, směrem k altánu, k tomu zeleně natřenému stolu, na němž jistého rána stálá malá karafa s alkoholem a dvě skleničky. Sledovala jeho pohled. Ví, co si myslí.
„Nic vám neřeknu.“

„“Já vím. Tohle mi opakujete přinejmenším podvacáté, už je to věčné omílání skoro únavné. Ještě že jsme našli ty peníze.“
„Proč?“
„Vidíte, že vás to začíná zajímat! Když Pétillon před rokem Hornův mys opustil, byli se strýcem na kordy, viďte?“
„Dobře se nesnášeli, ale…“
„Takže tu od té doby nebyl.“
Pokouší se uhodnout, kam ji to chce zase dostat. Její myšlenkové úsilí je patrné.
„A vy jste ho už nikdy neviděla!“ prohlásí nakonec Maigret.
„Nebo přesněji řečeno, nemluvila jste s ním. Jinak byste mu nejspíš řekla, že jste přestavěli nábytek.“
Felicie větří nebezpečí, je tady, schované pod těmi záludnými otázkami. Panebože, co to dá práce, ubránit se tomuhle klidnému člověku, který si pokuřuje z dýmky a spočívá na ní otcovským pohledem! Nenávidí ho! Ano, nenávidí, ještě nikdy ji nikdo tak netrápil jako tenhle komisař, který jí nedopřeje chviličku oddechu, který pronáší ty nejnečekanější věci nevzrušeným hlasem a bafá přitom pomalu z té své fajfky.
„Vy jste nebyla jeho milenka, Felicie.“
Má říct, že ano? Má říct, že ne? Do čeho se tím vším nechá zatáhnout?
„Kdybyste byla jeho milenka, byla byste se s ním setkala, protože roztržka se strýcem neměla co dělat s vaší láskou. Byla byste měla příležitost říci mu o starochově přestěhování. Pétillon by se tak byl dozvěděl, že peníze už nejsou v pokoji, ale v komoře. Poslouchejte mě dobře. Vědět to, nevnikl by do toho pokoje, kde byl bůh sám ví proč nucen strýce zabít.“
„To není pravda.“
„Takže jste jeho milenka nebyla…“
„Ne…“
„Nikdy jste s ním nic neměla?“
„Ne…“
„On tedy nevěděl, že ho máte ráda?“
„Ne…“
Maigret se neubrání spokojenému úsměvu, který se mu rozlije po tváři.
„Nuže, děvenko, myslím, že teď poprvé od začátku tohohle vyšetřování nelžete. Víte, tuhle zamilovanou historii, tu jsem pochopil hned na začátku. Vy jste malá holka, které život nepřinesl nic dobrého. A tak z nedostatku podstatných skutečností jste si skutečnost vytvořila ze snů… Nebyla jste malá Felicie, služka starého pana Lapieho, ale všechny ty skvělé postavy z románů, které jste četla.
Pirát ve vašich snech nebyl prostě puntičkářský domácí, nýbrž jste se jako v nejlepších lidových románech stala dítětem hříchu… Nečervenejte se. Potřebovala jste krásné historie, kdyby pro nic jiného, tak abyste je mohla vykládat vaší kamarádce Leontině a zapisovat si je do deníčku.
Jakmile do domu pronikl muž, stala jste se v myšlenkách jeho milenkou, prožívala jste velkou lásku a chudák kluk, na to bych přísahal, o tom neměl potuchy… Stejně jako bych přísahal, že si vás v životě nevšiml správce Forrentin, ale že vám jeho kozí bradka napomohla k tomu, abyste si ho přetvořila v satyra.“
Na vteřinku se Felicii mihl na rtech prchavý úsměv. Ale hezky rychle jej zahladí, vrátí se k nevraživosti.
„Kam tím míříte?“
Maigret přizná:
„Ještě nevím, ale budu to vědět brzo, díky tomu balíku, co jsme objevili. Teď vás o něco požádám. Lidé, co ty peníze hledají a potřebují je dost naléhavě, aby riskovali všechno to, co riskovali od včerejška, se nepochybně nezastaví v polovině cesty. Na to, co napadlo mě, na ten prostý nápad s přestěhovaným nábytkem, by mohli oni přijít taky. Radši bych, abyste tu dnes v noci nebyla sama… Nenáviďte si mě jak chcete, já vás žádám o dovolení, abych tu směl strávit noc. Můžete se zavřít u sebe v pokoji… Co máte k večeři?“
„Jelito, a chtěla jsem dělat bramborovou kaši.“
„To je výborné. Pozvěte mě. Jenom dám v Orgevalu nějaké pokyny a jsem zpátky. Tak ujednáno?“
„Když chcete!“
„Usmějte se!“
„Ne…“
Nacpe si peníze do kapsy, jde si ke sklípku pro kolo, využije toho k tomu, aby si nalil skleničku vína, a ve chvíli, kdy nasedá na bicykl, na něho Felicie křikne:
„Stejně vás nenávidím!“
Otočí se k ní, úsměv od ucha k uchu:
„A já vás, Felicie, zbožňuju!“

VII. Noc s humrem

Půl sedmé večer. Přibližně v tuhle dobu Maigret před Hornovým mysem nasedne na kolo, otočí se a křikne na Felicii, která stojí ve dveřích vilky:
„Já vás zbožňuju…“
V Béziers začne zvonit telefon na policejním komisařství, jehož okno je otevřené dokořán. Kancelář je prázdná. Arsene Vadibert, komisařův tajemník, který jen tak v košili přihlíží partii koulené ve stínu platanů, se otočí k zamřížovanému oknu, kde telefon stále zlomyslně vyzvání.
„No jo! Nejsem hluchý!“ křikne nerad. A s jeho přízvukem to zní takhle:
„Nejsu hluché… Haló!… To je Paříž?… Cože?… Jak?… Tady Béziers… Béziers, jo, tak jak to říkám… Kriminální policie?… Dostali jsme vašu zprávu… Vašu zprávu povídám… Copak vy v Paříži nerozumíte francouzsky?… Vašu zprávu ohledně jisté Adély… Takže možná máme neco pro vás…“
Trochu se vykloní, aby viděl na Poďobancovu bílou košili, protože ten se právě teď chystá k parádnímu karambolu.
„Stalo se to minulý týden, ve čtvrtek, v hambinci (řekne samozřejmě v hambinco)… Co prosím?… V jakém babinco?… Panenko skákavá, v hambinco přece!… Tady se jmenuje Paradou… Jistá Adéla, malá brunetka… Cože?… Prsatá?… Nemám tuchy, vašnosti… Já ta její prsiska neviděl… A ostatně už tu není… Kdybyste mě poslouchal, už byste to věděl… Já mám na práci jiné věci… Povídám, že nějaká Adéla chtěla odtud pryč a dožadovala se výplaty. Bordelmamá zavolala šéfa. Pré že nemá právo sbalit se takhle zničehonic, že musí dotáhnout měsíc, zkrátka šéf jí odmítl dát ty peníze, co po něm chtěla, a ona rozmlátila nějaké láhve, potrhala polštáře, strhl se tam pekelné kravál, nakonec protože neměla ani vindru, půjčila si od kamarádky a přece jenom vypadla… Jela do Paříže… Cože?… Jak to mám vědět?… Chtěli jste Adélu a já vám ju sehnal… Má úcta, kolego…“
Šest třicet pět. U zlatého prstenu v Orgevalu. Uprostřed šedivě bílého průčelí otevřené dveře. Z každé strany dveří lavice. Vedle každé lavice vavřín v půlce sudu. Lavice a sudy jsou natřeny na tmavozeleno. Hranice mezi stínem a sluncem je přesně uprostřed chodníku. Zastavuje tu dodávka. Z ní vystoupí řezník v modře kostičkovaném plášti.
V lokále, kde panuje svěží stín, hraje hospodský karty s Forrentinem, Lepapem a taxíkářem, který přivezl Maigreta. Lucas se dívá a pokuřuje z dýmky s poklidem okopírovaným od komisaře. Hostinská myje sklenice. Řezník křikne:
„Dobrej den vespolek! Pro mě žejdlík, paní Jeanne… Poslyšte, neudělal by vám radost takový pěkný humr? Zrovna jsem ve městě dva dostal a u nás to jím jenom já, stará tvrdí, že po tom má kopřivku.“
Jde do své dodávky pro živého humra, nese ho za jednu nohu. Naproti se otevře okno, zatřepetá se ruka, ozve se hlas:
„Pane Lucasi, telefon…“
„Řekněte mi, než půjdete: Máte rád humra, pane Lucasi?“
Jestli rád humra!
„Germaino! Udělej rychle vývar, dáme do něj dělat humra.“
„Haló!… Lucas, ano… Šéf je tady se mnou… Cože? Z Béziers?… Adéla?… Ve čtvrtek?“
Maigret sesedá z kola přesně v okamžiku, kdy se řezník vzdaluje v dodávce. Sleduje partii karet, zatímco Lucas stále telefonuje. Humr se nemotorně točí po dlaždicích u výčepu.
„Poslechněte, paní hostinská, ten humr je váš? Záleží vám na něm hodně?“
„Zrovna jsem se ho chystala dát vařit pro vašeho strážmistra a pro šoféra.“
„Dají si něco jiného. Vezmu si ho s sebou, jestli vám to nevadí.“
Lucas přejde přes ulici.
„Našli jednu Adélu, šéfe. V Béziers. Ve čtvrtek se najednou sebrala a odjela do Paříže…“
Hráči čas od času mrknou směrem k nim.
Za deset minut sedm. Inspektor Rondonnet a komisař Piaulet spolu hovoří v jedné kanceláři na kriminálce, jejíž vysoká okna vedou na Seinu, kde se může uhoukat jakýsi remorkér.
„Haló!… To je Orgeval?… Byla byste tak moc laskavá, slečno, a zavolala mi do kabiny komisaře Maigreta?“
V okně se znova zatřepetá ruka. Lucas vystartuje. Maigret už už nasedal zase na kolo, humra v ruce.
„To je pro vás, šéfe.“
„Haló… Piaulet?… Něco nového?“
„Rondonnet si myslí, že na něco přišel. Podle poslíčka od Sancha, který je přímo proti Pelikánovi, šel majitel tohohle pajzlu včera v noci, když jste byl u něj, telefonovat na roh do baru… Haló… Jo… Chvíli nato tam zastavil taxík. Nikdo z něj nevystoupil. Šéf něco tiše řekl někomu, kdo seděl vevnitř… Rozumíte?… Tady to smrdí… Kromě toho se v sobotu večer strhla hádka v bistru v rue Fontaine… Těžko říct, co přesně… Šlo o nějakého chlápka, který se nezachoval fér…“
„Au,“ zavrčí Maigret.
„Cože?“

„To nic. To humr. Poslouchám…“
„To je v podstatě všechno. Ještě je trochu zmáčkneme. Zdá se, že pár z nich toho ví hodně.“
„Až se vrátím… Haló… Podívat se do archívu… Jeden případ, nevím co, nějaké vloupání nebo tak něco, možná podvod, bude to asi tak třináct měsíců… Zjisti, kdo měl v tu dobu v okruhu place Pigalle za milenku jistou Adélu… Můžete volat celou noc. Lucas zůstane v dosahu telefonu… Co prosím?“
„Moment… Rondonnet poslouchá u druhého aparátu a něco mi říká… Předám vám ho.“
„Haló, to jste vy, šéfe? Nevím, jestli to s tím má něco společného. Najednou mi to vytanulo, protože časově se to shoduje. Loni v dubnu… Na starosti jsem to měl já… Rue Blanche, vzpomínáte si? Pedro, vedoucí od Kamzíka…“
Protože humr ne a ne dát pokoj, Maigret ho jemně položí na zem a zavrčí:
„A nehni se…“
„Prosím?“
„To bylo na humra… Pedro… Připomeň mi to.“
„Takový malý podnik na způsob Pelikána, ale horší sorta, v rue Blanche… Takový dlouhý hubeňour, pořád bledý, s jedním bílým pramenem v černých vlasech…“
„Už mi svitlo…“
„Byly tři ráno. Chystal se zavřít. Před vchodem zastavil auťák, z něho vystoupilo pět chlápků, motor nechali běžet, odstrčili vrchního, který už zavíral okenice, a vrazili dovnitř…“
„Mlhavě si vzpomínám…“
„Taky Pedra postrčili do kumbálu za barem. Chvilku nato vypukla přestřelka, zrcadla se rozletovala na kusy, vzduchem lítaly láhve, pak najednou byla tma. Byl jsem tehdy poblíž… Byl zázrak, že jsme dorazili včas, abychom sebrali čtyři z těch chlápků včetně Větroplacha, který utekl na střechu. Pedro byl mrtvý, našili do něho čtyři nebo pět kulek. Jenom jeden z těch zabijáků nám uklouzl a trvalo několik dní, než jsme zjistili, že to byl muzikant Albert Babeau. Ten, co mu taky říkali Človrda, protože byl opravdu maličký a do bot si pod patu dával vložky, aby vypadal větší… Moment… Komisař Piaulet mi něco říká… Ne… Chce s vámi mluvit… Předám vám ho.“
„Haló, Maigrete… Taky si na to vzpomínám. Mám ty materiály u sebe v kanceláři. Chcete, abych…“
„To není třeba. Muzikanta zatkli v Le Havru, teď se mi to vybavuje… Za kolik dní to bylo?“
„Asi za týden. Přišel tehdy anonym a…“
„Kolik za to dostal?“
„To bych se musel kouknout do rejstříku. Nejvíc vyfasoval ten Větroplach, protože v zásobníku jeho revolveru chyběly tři kulky… Dvacet let, jestli si dobře vzpomínám. Ostatní dostali od roku do pěti let… O Pedrovi se tvrdilo, že u něho vždycky bývají velké peníze, a nic se nenašlo. Myslíte, že jsme na to kápli? Poslechněte, nemohl byste sem zaskočit?"
Maigret váhá, nohou zavadí o humra:
„Teď to nejde. Poslouchejte… Mělo by se to udělat takhle… Lucas bude celou noc ve spojení…“
Když vyjde z kabiny, oznámí poštmistrové:
„Upozorňoval jsem vás, že se dnes v noci moc nevyspíte. Teď mám dojem, že nebudete spát vůbec.“
Pár slov Lucasovi, který mrzutě loupe okem po humrovi.
„Dobře, šéfe… Jasně, šéfe… Mám tu pořád držet toho taxíka?“
„Bude to jistější.“
A Maigret v nádherném západu slunce zase šlape po cestě, po níž se v posledních dnech tolikrát ubíral. S uspokojením hledí na jeannevilleské domečky pro panenky, které brzy přestanou tvořit důvěrně známou součást jeho obzoru a bude z nich už jenom vzpomínka.
Ze země stoupá libá vůně, tráva se třpytí, cvrčci začínají vyhrávat a nic nepůsobí tak nevinným a uklidňujícím dojmem jako zelenina na pečlivě učesaných záhonech v zahrádkách, kde se ohánějí kropicí konví mírumilovní rentiéři ve slamáku.
„To jsem já!“ oznamuje, sotva vstoupí do chodby Hornova mysu, kterou zaplavuje vůně pečeného jelita. A s humrem za zády:
„Povězte mi, Felicie… Je to důležitá otázka…“
Už se naježila a je připravená k obraně.
„Umíte aspoň majonézu, když nic jiného?“
Přezíravý úsměv.
„Tak ji hned teď uděláte a tohohle panáčka dáte vařit.“
Je spokojen. Zamne si ruce. Pak si všimne, že dveře do jídelny jsou otevřené, vejde tam a zamračí se, když zjistí, že je prostřeno, na stole je červeně kostkovaný ubrus, křišťálová sklenice, stříbro, roztomilý košíček na chléb, ale to všechno jenom pro jednu osobu.
Nic neřekne. Čeká. Dobře tuší, že ten humr, který začíná červenat ve vařící vodě, ho bude stát až do skonání věků popichování jeho ženy. Paní Maigretová nežárlí, aspoň to tvrdí.
„Na co bych měla žárlit, proboha?“ vykřikuje ráda s kratičkým nepřirozeným smíchem.
Bude nicméně ochotně opakovat, když mezi příbuznými nebo přáteli přijde řeč na Maigretovo zaměstnání:
„Není to vždycky tak hrozné, jak by si člověk myslel. Stane se třeba, že vyšetřování probíhá při humrovi, kterého člověk jí ve společnosti jisté Felicie, a pak u ní stráví noc…“
Chudák Felicie! Přitom bůh sám ví, jestli na tohle nemyslí! Přechází sem a tam a v tvrdé hlavě Normanďanky, za vypouklým čelem umíněné kozy se jí honí úzkostné či zoufalé myšlenky. Soumrak ji rozesmutňuje, znepokojuje. Otevřeným oknem sleduje, jak Maigret chodí po zahradě. Snad se v duchu ptá stejně jako Pán, zda tento kalich musí

vypít až do dna.
Copak nenařezal květiny? Sám je rovná do vázy.
„Mimochodem, Felicie, kde jídal ten chudák Lapie?“
„V kuchyni. Proč? Nestálo za to špinit jídelnu jenom pro něj.“
„Moje řeč!“
A už sundává nádobí, příbor, ubrus a prostírá u butanového vařiče, zatímco ji polévá horko a cítí, že majonézu zkazí.
„Když všecko dobře dopadne, když budete rozumná, zítra ráno pro vás možná budu mít dobrou zprávu.“
„Jakou?“
„Vždyť vám říkám, že až zítra ráno!“
I kdyby ji stokrát nechtěl trápit, nedokáže to. Ať sebevíc cítí, že trpí, že je zmatená, že má nervy nadranc, nemůže si odpustit, aby ji nepozlobil, jako by cítil potřebu za něco se mstít.
Není to proto, že je trochu nesvůj z toho, že je tady, místo aby řídil dalekosáhlé akce, které se začínají rozvíjet v okolí place Pigalle?
„Generálovo místo není uprostřed bitevní vřavy.“
Budiž! Ale copak je nezbytné, aby byl tak daleko, že je zapotřebí vytvořit celý systém rychlých poslů, zmobilizovat poštmistrovou a honit dobráka Lucase z Orgevalu do Jeannevillu a z Jeannevillu do Orgevalu jako nějakého venkovského pošťáka?
Tomu chlapovi, co jde po tom balíku, může dojít, že je nábytek přestěhovaný, třeba ho napadne, aby se sem vrátil, a kdoví jestli se spokojí tím, aby Felicii omráčil pěstí?
To všechno má samozřejmě svou logiku, ale přes to přese všecko ani jeden z těch důvodů není ten pravý. Pravda je, že Maigret cítí jisté uspokojení z toho, že zůstává tady, v tom mírumilovném, skoro neskutečném ovzduší vesničky k smíchu, a přitom drží v ruce nitky světa nepoměrně skutečnějšího a bezohlednějšího.
„Proč jste si sem přinesl ten příbor?“
„Protože si přeju jíst s vámi. Řekl jsem vám to, už když jsem se pozval. Je to naše první a patrně i poslední společná večeře. Jedině že by…“
Usměje se. Felicie naléhá:
„Že by co?“
„Nic. Zítra ráno si o tom všem popovídáme, děvenko, a když na to budeme mít čas, zrekapitulujeme si všecky vaše lži… Vezměte si tohle klepeto… Ale ano…“ A najednou, jak tak jedí pod lampou, napadne ho proti jeho vůli:
„Ale Piráta přece zabili!“
Chudák Pirát! Jak podivný osud ho potkal! Tolik se děsí dobrodružství, že se zdráhá podstoupit to nejobyčejnější ze všech, manželství, což mu nebrání v tom, aby přišel o nohu u Hornova mysu, na druhém konci světa, na palubě trojstěžníku!
Jeho touha po klidu ho přivede do tohoto Jeannevillu, kam se zdá, že lidské vášně nemají přístup, kde jsou místo domů hračky a kde se stromy podobají malovaným dřevěným stromečkům, které se vysazují v ovčínech na hraní.
A přece ho právě zde dobrodružství opět vyhledá, hrozivě se za ním přižene z místa, kam v životě nevkročil a jehož hrůzy stěží tuší, z onoho place Pigalle, kde žije svět sám pro sebe, z této jakési pařížské džungle, v níž tygři mají napomádované vlasy a v kapse revolvery Smith and Wesson.
Jednoho rána jako jiná rána, za čistě rozmytého akvarelového rána zahradničil se slamákem na hlavě, přepichoval neškodná rajčata, která v duchu možná už viděl těžká a červená, šťavnatá, jak jim na slunci puká tenká slupka, a pár minut nato ležel mrtvý ve svém pokoji vonícím voskem a venkovem.
Tak jako kdysi jí Felicie na růžku stolu a pořád od jídla vyskakuje, aby dohlédla na nějaký kastról na vařiči nebo nalila vařící vodu do kávové konvice. Okno je otevřené do modra noci, jež sametoví a posévá se hvězdami, neviditelní cvrčkové si odpovídají, ke koncertu se přidávají žáby, údolím projíždí vlak, U ztatého prstenu se hrají karty a věrný Lucas jí místo humra kotlety.
„Co děláte?“
„Myju nádobí.“
„Dnes večer ne, děvenko. Jste vyčerpaná. Uděláte mi radost, když si půjdete lehnout… Ale ano! Zamknete se v pokoji.“
„Nejsem ospalá.“
„Vážně ne? Tak já vám dám něco pro spaní. Podejte mi půl sklenice vody… Dva prášky… Tak… Teď to vypijte. Nebojte se. Ani v nejmenším nemám v úmyslu vás otrávit.“
Vypije to, aby mu ukázala, že se nebojí. Tváří v tvář Maigretovu otcovskému chování cítí potřebu ještě jednou zopakovat:
„Stejně vás nenávidím. Jednou budete litovat, že jste byl tak zlý. Ostatně zítra odtud půjdu pryč.“
„Kam?“
„To je jedno. Už vás nechci ani vidět. Už v tomhle domě nebudu ani minutu a vy si tu budete moct dělat, co se vám zlíbí.“
„Platí. Tak zítra.“
„Kam jdete?
„Jdu s vámi nahoru. Chci se ujistit, že vám ve vašem pokoji nic nechybí… V pořádku… Okenice jsou zavřené… Dobrou noc, Felicie…“
Když sejde zase dolů do kuchyně, humrův krunýř stále ještě leží na porcelánovém talíři a bude jej mít před očima celou noc.

Budík na černé galerce nad krbem ukazuje půl desáté, když si zuje boty, nehlučné vyjde nahoru, naslouchá a ujistí se, že Felicie, skolená gardenalem, klidně spí.
Tři čtvrti na deset. Maigret sedí v Pirátově proutěném křesle. Pokuřuje z dýmky, oči má přivřené. Krajem se rozlehne zvuk motoru, bouchnou dvířka od auta, v temné chodbě vrazí Lucas do bambusového věšáku a zakleje.
„Před chvilkou volali, šéfe."
„Pst… Tišeji. Ona spí."
Lucas se drobátko nevraživě podívá na humra.
„Muzikant měl nějakou ženskou známou pod jménem Adéla. Našli jsme její materiály. Ve skutečnosti se jmenuje Jeanne Grosboisová. Pochází od Moulins."
„Dál…"
„V době přepadení u Kamzíka pracovala v pivnici Tivoli v Rouenu. Odešla odtamtud den po Pedrově smrti."
„Nejspíš šla s Muzikantem do Le Havru. Co dál?"
„Několik měsíců byla v Toulonu, ve Floralies, potom v Bézíers. Netajila se tím, že má mužského v Paříži v base."
„Viděl ji někdo v Paříži?"
„V neděli. Jedna z jejích bývalých kamarádek ji zahlédla na place Clichy. Oznámila jí, že se v nejbližší době chystá do Brazílie."
„To je vše?"
„Ne. Muzikanta pustili minulý pátek."
To všechno je běžná prácička, jak říká Maigret. Tou dobou už se policejní autobusy ukrývají v pustých ulících poblíž place Pigalle. Na Nábřeží pokračuje výslech oněch pánů, kteří jsou jako na trní a začínají se přiklánět k názoru, že to nějak smrdí.
„Zavolej, ať ti ihned pošlou Muzikantovu fotku. Budou to mít v rejstříku… Anebo radši ne. Zavolej tam a pošli taxíka."
„Jiného nic, šéfe?"
„Ale ano. Až bude taxíkář s fotkou zpátky, skočíš do Poissy. U mostu je tam taková výletní hospoda. Budou mít zavřeno. Probudíš hospodského. Býval to ostrý hoch. Strčíš mu tu fotku pod nos a zeptáš se ho, jestli je to ten chlápek, co se u něj v neděli večer chytl s Felicií."
Auto odjede. Znovu se rozhostí ticho, noc bez problémů, Maigret ohřívá v dlani skleničku kořalky, kterou si nalil, vychutnává ji a čas od času se zahledí na strop.
Felicie se ve spaní obrátila a drátěnka zavrzala. Co se jí asi zdá? Má v noci taky tolik fantazie jako ve dne?
Jedenáct hodin. Úředník v šedém plášti v podkroví Justičního paláce vytáhne z jednoho spisu dvě fotografie s příliš ostrými liniemi, jednu z ánfasu a druhou z profilu. Podá je taxíkáři, který je má dovézt Lucasovi.
V okolí place Pigalle vychází dav z montmartreských kin, svítící křídla větrného mlýna na Moulin-Rouge se otáčejí nad spoustami lidí, jimiž si jen těžko razí cestu autobusy, portýři v modrém, červeném, zeleném, vyhazovačské gorily a černošští poslíčci nastoupí stráž u vchodů do nočních podniků, zatímco komisař Piaulet dohlíží ze středu parčíku na neviditelné akce.
Janvier se usadil u baru v nedostatečně osvětleném lokále u Pelikána, kde hudebníci vybalují nástroje z obalů, a neujde mu, že jeden číšník přiběhne zvenku celý vyděšený a odtáhne šéfa na toaletu.
Stranou řádných občanů, kteří strávili příjemný večer a popíjejí venku před hostinci pivo před spaním, šíří se druhým Montmartrem, tím, který teprve začíná žít, roztodivné zvěsti, šeptanda, ovzduší je nabité nervozitou, majitel baru se vrátí z toalety, usměje se na Janviera a něco tiše řekne jedné z žen sedících v koutě.
„Myslím, že dneska se dlouho nezdržím. Jsem utahaná!" prohlásí ona.
Takových jako ona je hodně – od chvíle, co se rozkřiklo, že se poblíž vyskytují policejní autobusy, necítí nejmenší chuť donekonečna pobývat v nebezpečné oblasti. Jenže na bulváru Rochechouart, v rue de Douai, v rue Notre-Dame-de-Lorette, u všech východů ze čtvrti vidí tihle pánové a dámy, jak se znenadání vynořují ze stínu nenápadné postavy.
„Vaše doklady."
Zbytek pak záleží na jejich náladě.
„Můžete jít."
Nebo nejčastěji:
„Nastupte si…"
… do zelených antonů, jejichž světla slabě svítí u chodníků!
Jestlipak jsou Muzikant a Adéla ještě v pasti? Proklouznou jim pod rukama? V každém případě vědí svoje. I jestli jsou zalezlí někde na půdě, určitě jim nějaká dobrá duše dala hlášku.
Tři čtvrti na dvanáct. Lucas, který zabíjí čas hraním domina s majitelem Zlatého prstenu – v pustém lokále zůstala svítit jediná lampa –, vstane, protože slyší, jak venku zastavil taxík.
„Za půl hodinky jsem zpátky," prohlásí. „Jenom co sjedu do Poissy a pak zajedu říct pár slov komisaři."
Ve výletní hospodě je tma, Lucasovy rány se rozléhají nočním tichem, nejdřív vystrčí hlavu z okna žena v natáčkách.
„Fernande… To je pro tebe."
Blikne světlo, ozvou se kroky, nespokojené bručení, dveře se otevřou.
„Cože?… Jak prosím?… Já tušil, že z toho budu mít nepříjemnosti. Já prosím platím živnostenskou daň! Mám tady s tím vydání! Netoužím se do něčeho namočit."
Šle na stehnech, vlasy rozcuchané, u výčepu v pošmourném lokále si prohlédne obě fotografie.
„Dobrý… No a? Co chcete vědět?"
„Je to ten chlápek, co s ním Felicie vyběhla?"

„A kdyby?“
„Nic. To stačí. Znal jste ho předtím?“
„Neměl jsem tu čest, až ten večer. Copak proved?“
Půlnoc. Lucas vystoupí z auta a Maigret sebou v křesle trhne, jako když probudíte spáče. Vypadá, že ho skoro nezajímá, co mu strážmistr vykládá.
„Já to tušil.“
S těmihle hochy, ať jsou nebo si připadají jak chtějí ostří, jde všechno jako po másle. Člověk je zná. Mohl by říci předem, co udělají. To není jako s Felicií, s tím zázrakem, co mu dal zabrat nepoměrně víc.
„Co mám dělat teď, šéfe?“
„Vrátíš se do Orgevalu. Budeš hrát domino a čekat, až tě zavolají k telefonu.“
„Kdo vám řekl, že hraju domino?“
„Když jste tam s hospodským sami dva a karty ty hrát neumíš…“
„Myslíte, že se tady bude něco dít?“
Pokrčí rameny. Neví. Na tom nezáleží.
„Dobrou noc.“
Jedna hodina v noci. Felicie začala mluvit ze spaní. Maigret se za dveřmi pokoušel zaslechnout, co říká, ale nepodařilo se mu to. Mechanicky otočil knoflíkem u dveří a ty se pootevřely.
Usměje se: To je od ní milé! Přece jenom mu důvěřuje, když nezamkla. Chvilku poslouchá její oddychování, zmatené slabiky, které mumlá jako děcko, vidí mléčnou skvrnu postele, čerň vlasů na polštáři a pak dveře zase tiše zavře a po špičkách sejde dolů.
Ostrý hvizd píšťalky na place Pigalle. To je signál. Všechny východy jsou obklíčeny. Uniformovaní strážníci kráčejí v řadě vedle sebe a v letu chytají muže či ženy, kteří se hrnou odevšad a snaží se kordónem prorazit. Jednoho strážníka pořádně kousne do prstu tlustá zrzka ve večerních šatech. Antony se plní.
Majitel Pelikána na prahu nervózně potahuje z cigarety, pokusí se ohradit:
„Ujišťuju vás, pánové, že u mě nic není. Pár Amerikánů na flámu.“
Někdo zatahá za sako mladého inspektora Dunana, toho, co Maigreta odpoledne vzal do hotelu Beauséfour.
Podívejme! Je to tamější číšník. Nejspíš je tady ze zvědavosti?
„Rychle… To je ona.“
Ukáže na prosklený vchod jednoho baru, kde je už jedině majitel za výčepním pultem. Vzadu se zavírají dveře, ale inspektor ještě stačil zahlédnout ženskou postavu.
„Ta, co tam byla s tím mužským.“
Adéla… Inspektor zavolá dva strážníky. Vrhnou se k oněm dveřím, proběhnou pustými toaletami, ponoří se do úzkého schodiště, kde to páchne vlhkem, všelijakými patoky a močí.
„Otevřete.“ Před nimi je sklep. Dveře jsou zamčené. Jeden z policistů je ramenem vyrazí.
„Ruce vzhůru!“
Světlo baterky ozařuje sudy, stojany na láhve, bedny s aperitivy. Slyšet není nic. Nebo spíš, když se ani nehnou, jak nařídí inspektor, lze vytušit něco jako rychlé oddechování, člověk by přisahal, že je slyšet bušení vyděšeného srdce.
„Vstaňte, Adélo.“
Vztekle vyskočí zpoza hranice beden, zoufale se zmítá, jako by chtěla přece jenom uniknout těm třem policistům, kteří mají co dělat, aby jí nasadili želízka.
„Kde máš mužského?“
„Nevím.“
„Cos dělala na ulici?“
„Nevím.“
Ušklíbne se.
„Troufnout si na bezbrannou ženskou je jednodušší než na Muzikanta, co?“
Vytrhli jí kabelku. V baru ji otevřou a najdou v ní jenom její nepříliš skvoucí policejní knížku, pár drobných a dopisy psané tužkou, patrně dopisy, které Muzikant své milence posílal z vězení, protože je na nich bézierská adresa.
První anton je plný a míří do policejní věznice, kde bude dnes v noci nával. Hodně džentlmenů ve smokinzích, hodně večerních rób, sbalili dokonce i nějaké číšníky a portýry.
„Tady je aspoň ta jeho buchta, pane komisaři.“
Komisař Piaulet se zeptá, ale moc nedoufá:
„Víš jistě, že nemáš chuť kápnout božskou? Kdepak je? „Nenajdete ho.“
„Naložte ji. Do antonu ne. Pošlete ji Rondonnetovi.“
V hodinových hotelech se buší na všechny dveře, pánům v košili je velice nepříjemné, že je našli tam, kde jsou, a že je tam nenašli samotné.
„Žádám vás o jediné, aby moje žena…“
Ale jisě! Jistě!
„Haló! Ta jste vy, Lucasi? Řekněte laskavě Maigretovi, že Adélu máme tady… Ano… Pochopitelně mlčí… Ne, o Muzikantovi nevíme nic… Vyslýcháme ji, ano… Celou čtvrt máme pořád pod dozorem.“
Teď když je to hlavní vytříděno, v okolí place Pigalle panuje v podstatě klid, bezvětří po bouři, ulice jsou tišší než obvykle a noční ptáci, kteří sem dorazili z centra, se diví, že zábavní podniky působí tak zasmušile a jak nepřesvědčivě na ně halekají volavky.
Čtyři hodiny. Lucas vchází do Hornova mysu už potřetí. Maigret si sundal límeček a kravatu.

„Nemáš náhodou tabák? Poslední fajfku jsem dokouřil už před půl hodinou.“
„Adélu mají.“
„A jeho?“
Má strach, že se mýlí, a přece… Muzikant je švorc, to je téměř naprosto jisté. Den před jeho propuštěním z vězení musela Adéla odjet z Béziers bez peněz… Chlap se pustí do Poissy. Je neděle. Třeba byl až v Jeannevillu? Sleduje Felicii na tancovačku. Kdyby tak tu služtičku vymóděnou jako papoušek svedl, nebylo by to nejjednodušší? Měl by přístup do domu.
Ona mu jednu ubalí!
A na druhý den, v pondělí, je starý Lapie ve svém pokoji zabit. Muzikant musí zmizet bez balíku.
„V kolik Adélu sbalili?“
„Asi před půl hodinou. Hned nám volali.“
„Běž… Jeď s tím taxíkem pryč.“
„Vy myslíte, že…“
„Tak upaluj… Běž, povídám.“
Maigret pečlivě zavře, usadí se zase na svém místě v kuchyni u okna, předtím však zhasne a ještě jednou se mu mihne před očima humrův červený krunýř na stole.

VIII. Feliciina bílá káva

Oči má doširoka rozevřené. Neví, kolik je hodin. Včera večer si zapomněla vzít jako obyčejně zezdola budík. Pokoj tone v příšeří a ze svítání jsou vidět jenom stříbřité pruhy škvír v okenicích.
Felicie naslouchá. Neví nic. Je ještě otupělá, jakoby unavená příliš hlubokým spánkem, a nedaří se jí hned rozlišit, co patří do skutečnosti a co se jí zdálo, pohádala se, vzpomíná si, že se do krve přela, ano, dokonce se poprala s tím klidným člověkem, kterého tolik nenávidí a který se zařekl, že ji zničí. Jak jen ho nenávidí…
Kdo to otevřel ty dveře? Protože v noci k ní někdo otevřel. Čekala plna úzkosti. Bylo tma. Z chodby pronikal nažloutlý proužek světla, pak se dveře zase zavřely, zavrčel nějaký motor… Celý její spánek neustále protínalo vrčení jakýchsi motorů.
Nehýbe se, neodvažuje se pohnout, zdá se jí, že jí hrozí nějaké nebezpečí, je jí těžko od žaludku… Humr… Už si vzpomíná. Přejedla se humra. Spolkla nějakou drogu. On ji přinutil, aby spolkla drogu.
Napíná sluch. Co to je? Někdo je v kuchyni. Poznává důvěrně známý zvuk kávového mlýnku. To se jí zdá. Není možné, že by někdo mlel kávu.
Dívá se upřeně do stropu, všechny smysly ve střehu. Někdo nalévá vařící vodu. Vůně stoupá prostorem schodiště a doléhá až k ní. Cinknutí porcelánu. Další zvuk, který dobře zná – otevření plechovky s cukrem –, dveře od kredence…
Někdo jde nahoru. A ona se včera nezavřela, na to se pamatuje. Proč neotočila klíčem? Z pýchy! Ano! Aby tomu člověku nedala najevo, že má strach. Slíbila si, že potom, až on bude dole, půjde dveře potichoučku zamknout, ale vzápětí usnula.
Někdo klepe. Zvedne se na lokti. S úzkostí zírá na dveře, nervy napjaté k prasknutí. Nové zaklepání.
„Co je?“
„Snídaně.“
Se svraštělým obočím hledá župan, nenajde ho, rychle se zaboří do peřin ve chvíli, kdy se dveře pootevřou, a vidí nejprve podnos přikrytý ubrouskem, šálek s modrými puntíky…
„Vyspala jste se dobře?“
Před ní stojí Maigret, klidnější než kdy jindy. Nezdá se, že by tušil, že je v dívčí ložnici a že dotyčná ještě leží.
„Co po mně chcete?“
Postaví podnos na konferenční stolek. Je svěží, čilý. Kde se myl? Patrně dole. V kuchyni nebo na roubení studny. Vlasy má ještě vlhké.
„Ráno pijete bílou kávu, že? Nemohl jsem se bohužel vzdálit a dojít k Melánii Chochoiové pro čerstvý chleba… Jezte, děvenko… Mám se otočit, než si vezmete tady ten župan?“
Proti své vůli poslechne a polkne doušek horké bílé kávy, vtom ale znehybní, nedokončí začatý pohyb.
„Kdo je to dole?“
Někdo se pohnul, je si tím jistá.
„Kdo je dole? Odpovězte.“
„Vrah.“

„Co prosím?“ Vyskočila z postele.
„Co to na mě zase šijete? Vy jste si umanul, že mě přivedete do blázince. A mě se nemá kdo zastat, není, kdo by…“
Maigret se posadil na pelest, dívá se, jak se vzrušuje pro nic za nic, potřese hlavou, vzdychne:
„Vždyť vám přece říkám, že dole je vrah. Já tušil, že se vrátí. V jeho situaci mu nezbývalo než vsadit všecko na jednu kartu. Nemluvě o tom, že si určitě myslel, že řídím akce v Paříži. Nepředpokládal, že budu tak umíněný, abych pořád hlídal tenhle dům.“
„Přišel sem?“
Vzpamatuje se. Už se v ničem nevyzná. Chytí Maigreta za zápěstí a vykřikne:
„Ale kdo? Kdo je to? Jak to, že…“
Tak prahne po tom, dozvědět se to, že se vrhne úplně sama ke schodišti a chce se podívat, útlá a nervózní ve svém ostře modrém župánku, ale vzápětí se zastaví, dostane strach.
„Kdo je to?“
„Pořád mě ještě nenávidíte?“
„Ano. Já nevím.“
„Proč jste mi lhala?“
„Proto!“
„Poslouchejte mě chvilku, Felicie…“
„Já už vás nechci poslouchat. Já chci otevřít okno a volat o pomoc.“
„Pročpak jste mi nikdy neřekla, že když jste se v pondělí vracela z nákupu, zahlédla jste, jak právě vybíhá ze zahrady Jacques Pétillon? Vy jste ho totiž viděla. Musel projít za živým plotem. To kvůli němu šel starý Lapie do skříně pro karafu a dvě skleničky.
Myslel si, že se synovec přišel usmířit, omluvit se, co já vím?“
Ochromeně ho poslouchá a ani se nehne, slůvkem se neohradí.
„A vy jste si myslela, že strýce zabil Jacques. V pokoji jste našla revolver a tři dny jste ho nosila na prsou, než jste se ho zbavila v metru, když jste ho strčila jednomu cestujícímu do kapsy. Připadala jste si jako hrdinka. Chtěla jste stůj co stůj zachránit muže, kterého milujete – a který o tom chudák vůbec neví! Takže právě kvůli vám a vašemu lhaní byl málem zatčen pro zločin, který nespáchal.“
„Jak to víte?“
„Protože vrah je dole.“
„Kdo je to?“
„Neznáte ho.“
„Zase už se ze mě pokoušíte něco vytáhnout. Ale já už vám nebudu odpovídat, rozumíte, nic neřeknu. Předně odtud vypadněte a nechte mě obléknout… Ne… Zůstaňte tady… Pročpak by sem Jacques chodil zrovna v pondělí ráno?“
„Protože Šraml ho o to požádal.“
„Jaký šraml?“
„Jeden kámoš. Víte, v Paříži se člověk seznámí s všelijakou sebrankou, se slušnými lidmi i s prevíty. Zejména když fouká na saxofon v baru… Udělala byste dobře, kdybyste si vypila tu kávu, dokud je ještě trochu teplá.“
Podívá se z okna, u něhož otevřel žaluzie.
„Hele! Vaše přítelkyně Leontina jde zrovna pro chleba. Dívá se sem. Že jí ale budete mít co povídat!“
„Nic jí povídat nebudu.“
„Vsadíte se?“
"S vámi se nesázím.'
„Ještě mě tolik nenávidíte?“
„Je Jacques nevinný?“
„Jestli ano, už proti mně nic nemáte. Pokud ne, tak naopak. Sakramentská Felicie! Tak tedy Jacques je vinen tím, že jednoho večera něco víc než před rokem, když bydlel v tomhle domě pod strýcovou střechou, je vinen tím, povídám, že na jednu či víc nocí poskytl pohostinství jistému individuu, které znal z Montmartru. Byl to Albert Babeau, zvaný Muzikant nebo taky Člověrda…“
„Proč Člověrda?“
„Tomu byste nerozuměla. Když ho policie hledala po přepadení Kamzíka, vzpomněl si Muzikant na kamaráda Pétillona, který teď žije u starého strýčka na venkově. Dobrá skrýš pro chlapíka, po kterém jde policie.“
„Už si vzpomínám…“ vyhrkne zničehonic Felicie.
„Na co?“
„Na to, jak jednou jedinkrát Jacques… jak byl jedinkrát na mě hrubý. Vešla jsem k němu bez zaklepání. Stačila jsem zaslechnout takový zvuk, jako by někdo něco schovával.“
„To schovával někoho nebo se schovával ten někdo, kdo tam neměl co dělat. A tenhle někdo dřív než vzal roha, považoval za rozumné ukrýt svou kořist přímo tady v pokoji, za jedním prkýnkem v šatníku. Pak ho zašili. Rok si odseděl… Co na mě tak koukáte?“
„Nic… Jak to bylo dál?“
Začervenala se.
Uhne očima, protože bezděky na komisaře obdivně zírala.
„To se rozumí, že když bez haléře vyšel na svobodu, potřeboval se ke svému balíku dostat. Nejdřív ho napadlo, že se vám bude dvořit, což byl pohodlný způsob, jak proniknout do domu…“
„Za co mě máte? To si představujete, že já…“

„Dala jste mu facku. Tak se tedy vypravil za Pétillonem, navykládal mu nevím co, že tady nechal něco moc důležitého, že potřebuje, aby mu pomohl dostat se pro to. Zatímco Jacques klábosil se starým Lapiem v zahradě…“
„Rozumím.“
„To to trvalo!“
„Děkuji!“
„Není zač. Pirát nejspíš něco uslyšel … Měl patrně tenké uši.“
„Až moc!“
„Šel do svého pokoje a Muzikant, překvapený ve chvíli, kdy se chystal vylézt na židli, ztratil hlavu a vypálil po něm. Pétillona výstřel vyděsil, a tak se dal na útěk, zatímco vrah upaloval na druhou stranu. Vy jste zahlédla Jacquesa, vašeho Jacquesa s nevím kolika velkými J, ale neviděla jste Muzikanta, který mizel jinudy.
To je všechno. Jacques samozřejmě nic neřekl. Když cítil, že je v podezření, zpanikařil jako kluk, však to taky kluk je…“
„To není pravda!“
„Vy tvrdíte, že není kluk? Tím hůř! Pak je teď pitomec. Místo aby mi přišel všecko vyklopit, vzal si do hlavy, že Muzikanta najde a vyříká si to s ním. Hledal ho po všech pochybných místech, kde byl obvykle k mání, dokonce když už nevěděl co počít, jel až do Rouenu, aby se zeptal jeho milenky…“
„Jak tu ženskou znal?“ vyletí Felicie, popíchnutá žárlivostí.
„Jo, to vám nepovím, děvenko. To víte, v Paříži… Zkrátka a dobře se zbytečně nervuje. Je u konce sil. Večer už nemůže dál a už už se chystá promluvit, když na něj ten druhý, kterého varovali, vystřelí, aby ho naučil mlčet.“
„Takhle nemluvte.“
„Ještě té noci se sem Muzikant vrátí a doufá, že konečně dostane svoje peníze. Neumíte si představit, jak je těžké uniknout policii, když člověk nemá v kapse ani vindru. Na skříni nic nenajde. Zato vám zanechá drobnou upomínku. Když tu ty peníze nejsou, Pétillon na ně možná přišel, a tak Adéla dostane za úkol prohledat jeho pokoj v rue Lepic. Taky nic… Dnes v noci je Montmartre ve stavu obležení. Našeho člověka štvou jako divočáka. Adéla je zatčena. Muzikant se bůhví jak dostane přes policejní kordóny, a jací už jsou tihle lidé paličáci, počíná si víc než kdy jindy jako mezek a vezme si taxíka do Poissy. Je natolik bez krejcaru, že taxíkáři zaplatí pendrekem do týla.“
Felicie se zachvěje. Dívá se Maigretovi do obličeje, jako by viděla, jak se na něm odehrávají napínavé zvraty filmového příběhu.
„Přišel sem?“
„Přišel. Pěkně potichoučku. Přes zahradu přešel, ani větvička nezapraskala, pak došel pod otevřené okno do kuchyně a…“
Felicie už Maigreta vidí jako hrdinu. Je nadšená.
„Zápasili jste?“
„Ne. Ve chvíli, kdy to nejmíň čekal, ucítil na spánku nepříjemný dotyk hlavně revolveru.“
„A co udělal?“
„Nic. Řekl: ‚A j sem v prdeli.‘ “
Je zklamaná. Ne, to není možné, aby se to odehrálo tak jednoduše. Vrátí se jí nedůvěra, rysy se jí zase zašpičatí.
„Nejste raněný?“
„Vždyť vám říkám…“
On se bojí, že ji vyděsí! Stejně si je jistá, že se bil, že je hrdina, že… Najednou si všimne podnosu.
„A vy jste umlel kafe! Vy jste byl tak… vás napadlo, abyste mi uvařil bílou kávu a přinesl mi snídani…“
Každým okamžikem se rozpláče. Pláče dojetím, obdivem…
„Tohle jste udělal vy! Ale proč? Řekněte mi proč?“
„U všech čertů! Protože vás nenávidím! Nenávidím vás natolik, že jak tu bude Lucas s taxíkem, seberu se a pomažu odtud i s tím svým prezentem… Zapomněl jsem vám říct, že Muzikant je slušivě převázaný. Musel jsem si dokonce vypůjčit šňůru chudáka Lapieho.“
„A co já?“
Má co dělat, aby se neusmál tomu „a co já“, do něhož bezděky vložila celou svou duši.
A co já? Já zůstanu docela sama? To už mě nikdo nebude brát vážně? To už mě nikdo nebude zpovídat, nikdo popichovat, nikdo mě…
A co já?
„Domluvte se s Jacquesem. U toho lahůdkáře na Faubourg-Saint-Honoré, víte, u kterého, mají pořád hrozny, pomeranče a šampaňské. Zapomněl jsem, kdy jsou v nemocnici návštěvy, ale to vám řeknou, když se zeptáte.“
Obrys taxíku, v Paříži tak domácký, trošku překvapí, když se objeví na téhle cestě, vinoucí se mezi poli.
„Nejlíp uděláte, když se oblečete.“
A zatímco bez ohlédnutí míří ke schodům, zaslechne její tichý hlas:
„Proč jste na mě tak zlý?“
Okamžik nato už se Maigret točí kolem Muzikanta spoutaného v křesle starého Lapieho. Nad hlavou mu znějí kroky, šplouchání vody, slyší, jak si někdo bere ze skříně šaty, jak té osobě upadne střevíc a ona ho sebere, hlas kohosi, kdo se v rozčilení neubrání, aby nemluvil do prázdna.
Nedá se svítit, je tam Felicie!

L'Aiguilion-sur-Mer, 1942